Nancy Ryan

R COLECȚIA ROMANTIC

UN ÎNGER ÎN SOARE

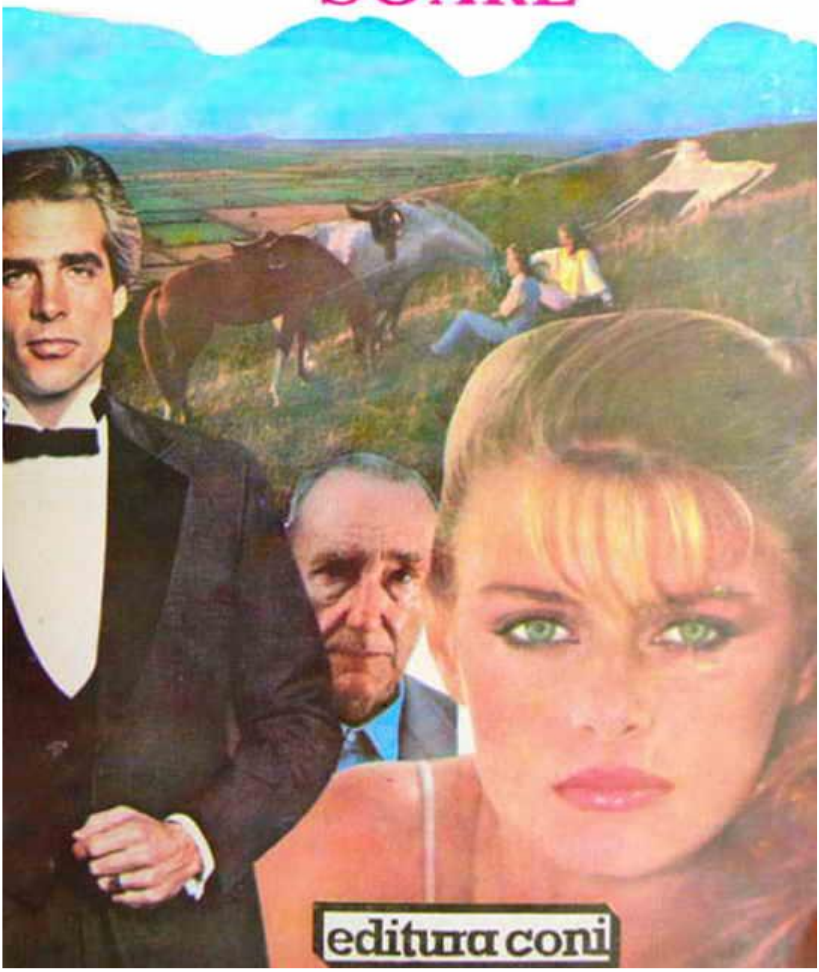

editura coni

Nancy Ryan
UN ÎNGER ÎN SOARE

Editura CONI, 1994
COLECTIA ROMANTIC,

CAPITOLUL I

— În Texas?

— Ai auzit foarte bine.

— Tato, te rog, nu, pledă Angie îngrozită. Vrei să mă căsătoresc cu un bărbat pe care nu l-am văzut niciodată, mai în vârstă ca tine şi să trăiesc cu el în Texas?

— E spre binele tău, răspunse Jeremiah Webster pe un ton rece. Şi ar trebui să te bucuri că un bărbat atât de bogat şi pios ca Barrett McClain doreşte să te ia de nevastă… Bătrânul se ridică cu greutate din fotoliul său uzat. Se apropie de şemineu cu un pas greoi ce trăda o oboseală profundă… Din dragoste pentru Dumnezeu şi în numele prieteniei pe care mi-o poartă, Barrett a consimţit la acest mariaj… Se întoarse încet spre fiica sa, tot strângându-şi puloverul vechi ce atârna pe pieptul său slab… Am să mor, Angie, şi în fiecare noapte mă rog Domnului ca să te protejeze atunci când nu voi mai fi pe acest pământ.

Angie suspină. Renunţase de mult timp să-l mai contre că pe Jeremiah Webster. Amintirea grelei curele de piele aplicată pe fundul ei când nu i se supunea îi luase pofta pentru totdeauna. Dar nu-l detesta pe tatăl său. Fata înţelesese, în felul ei, că el o iubea. Însă, din raţiuni obscure, el o obliga să plătească greşelile mamei ei.

Angie găsise o poză veche de-a ei pe fundul unui sertar. Asemănarea lor era frapantă, aproape neliniştitoare pentru Angie, crescută în spiritul ruşinii pentru mama sa şi când într-o bună dimineaţă descoperise cât seamănă ca două picături de apă, fu şocată. Aceeaşi piele albă şi catifelată, acelaşi păr blond şi greu, faţa delicată, rotundă şi fină, precum cea a păpuşilor franţuzeşti.

Jeremiah a pretins într-o zi că avea aceiaşi ochi verzi

că ai mamei ei, adăugând, fără să ştie, un element în plus confuziei sale.

Şi tot el precizase, cu un aer de dezgust teribil, că acea privire trimisese zeci de bărbaţi direct în infern.

Impresionată, Angie crescuse păstrându-şi ochii de smarald plecaţi, de frica de-a-i încrucişa cu cei ai unui nefericit şi să-l subjuge pe viaţă!

Îi era frică de propria-i privire. La optsprezece ani, cultivând aproape ruşinea pentru trupul său în floare, ea ignora faptul că bărbaţii tineri ps care-i vedea duminica la biserica se emoţionau la spectacolul sânilor ei rotunzi care umflau modesta sa bluză, şi la vederea pletelor sale blonde şi grele ce străluceau în soare.

Angie nu-i cerea tatălui său niciodată rochii noi; Cele pe care le primea de la femeile din parohie, îi ajungeau.

Din ziua în care mama ei – despre care nu păstra nicio amintire precisă în afară de strania fotografie din vechiul sertar – părăsise domiciliul familial, Angie dusese o viaţă dur, dominată de solitudine şi muncă. Ea îi pregătea mesele tatălui său, îi repara hainele şi îi asculta ore în şir citind din vechea sa Biblie cu copertă de piele uzată.

Severitatea lui Jeremiah era legendară. Tinerii pretendenţi nu pierdeau trecerea fcol încântătoare, dar niciunul nu îndrăznea s-o abordeze. Şi cele două personaje, tată şi fiica, sumbru îmbrăcaţi, îşi făceau rarele lor plimbări în pasul unui marş funebru.

O singură dată, un adolescent mai îndrăzneţ decât ceilalţi s-a aventurat s-o ia de mână pe Angie după slujbă. A tras-o în spatele bisericii şi se pregătea s-o sărute, când a primit un pumn puternic în umăr. Tânărul a privit faţa atacatorului său cu nişte ochi îngroziţi. Jeremiah era atât de mânios că tânărul a rupt-o ta fugă. Angie n-a avut norocul să

poată fugi.

Tatăl său a târât-o până acasă după ce i-a tras o bătaie. Incidentul s-a aflat, şi aşa s-a pus capăt definitiv modestei sale vieţi sociale.

Cu scurgerea anilor, visele ei despre rochii frumoase de dantela, despre picnicuri la iarbă verde şi despre luna s-au şters, şi încet, încet s-a convins că viaţa ei va trece îngrijindu-şi total bolnav şi irascibil.

Astfel, nu mică-i fu mirarea în acea zi lui Jeremiah Webster când îşi văzu fiica apropiindu-se de el, cu bârbla ridicata într-un gest de apărare.

— Papa, ţi-am fost supusă întotdeauna, dar nu mă voi mărita cu un bărbat bătrân şi care-mi este străin. Desigur, nu vrei să mă mărit contra voinţei mele?

— Vei face exact ceea ce-ţi voi spune, răspunse el roşu de mânie. E de datoria mea să veghez asupra fericirii tale. Nu pot să mă oră câdesc, ştiind că vei sfârşi ca… co… Mă-nţelegi, Angie?? Nu voi accepta niciodată să duc viaţa mamei tale!

Angie îşi puse mâinile în şolduri şi avansă un pas.

— Tu n-ai dreptul să mă pedepseşti pe mine pentru greşelile ei! N-am niciun chef să devin soţia unui bătrân pe care nu-l cunosc. Aş putea…

— Te vei căsători cu Barrett McClain, şi cu cât mai curând, cu atât va fi mai bine. Începe să faci borojele. Şi acum, lasă-mă sunt atât de obosit.

El şontâcăi până la fotoliu. Faţa îi era de o paloare neliniştitoare. Angie se gândi cu amărăciune că, fără îndoială, nu trebuia să-i vorbească atât de aspru.

Umilită, îngenunche lângă el.

— Îţi cer iertare din inimă, tată. Tu eşti singurul care ştie ce este mai bun pentru mine. Voi încerca să fiu o soţie serviabilă şi blândă pentru prietenul tău, McClain.

El ridică către ea nişte ochi mari şi goi şi clătină uşor din cap.

— La tine mă gândesc, Angie… şi sunt atât de obosit.

— Vino să te odihneşti.

Cu gesturi blânde, ea îl conduse în mico odaie întunecoasă pe care o ocupa în fundul casei şi-l descălţă.

El îşi înăbuşi un căscat.

— Vrei un pahar de lapte cald, sau…

Tatăl său, doborât, o concedie cu o mişcare o capului, fără măcar să schiţeze o intenţie de a-i mulţumi.

Angie era obişnuită, nu plângea. Se întoarse în bucătărie pentru a spăla farfuriile de la cină. Le aranja în raft după ce le şterse cu grijă, apoi aruncă o ultimă privire în jurul ei pentru a se asigura că totul e în ordine.

Satisfăcută, tânăra fată se îndreptă către camera ei.

În această seară blândă de aprilie, de o blândeţe inoportună, misterios îmbătătoare, camera era încă scăldată de o tandră lumină roz. Lui Angie i-ar fi plăcut să se aşeze sub portic pentru a gusta prospeţimea nopţii care venea, dar tatăl său o convinsese că nu era lăudabil pentru o tânără fată să se expună astfel ochilor vecinilor sau trecătorilor. De asemenea, îi repetase de nenumărate ori că lampa cu ulei era strict rezervată lecturii Bibliei.

Angie n-avea altă alegere, decât să se culce. Ea îşi scoase rochia modestă şi trase perdelele înainte de-a sfârşi să se dezbrace. Nu purta decât un jupon de bumbac peticit şi un pantalon de muselină. Nu îndrăznise niciodată să-i spună tatălui său că devenise o femeie şi ar fi avut nevoie de o garderobă potrivită. Şi chiar dacă în sinea ei, găsea acest detaliu crud, tânăra fată acceptă aşa, fără să spună nimic şi această nouă umilinţa.

Doamnele care o îmbrăcau din cap până-n picioare nu

se gândiseră desigur la toate aceste detalii, la corpul unei fete care se metamorfoza. La fel şi cu cămăşile de noapte Angie nu avea niciuna şi, în fiecare seară, se băga goală-goluţă în cearşafuri. Avea impresia că săvârşeşte un păcat… Dar avea de ales?

În genunchi lângă pat, îşi încrucişa mâinile sub bărbie şi închise ochii ca să se roage.

— Doamne, ajută-mă să fiu bună. Dă-mi putere să înfrunt viitorul şi… dacă poţi, Doamne, eliberează-mă de o căsătorie pe care n-o doresc. Nu voi mai cere niciodată nimic de la bunătatea ta. Făcu o scurtă pauză ca să-şi ţină lacrimile şi se grăbi să conchidă: Iartă-mi păcatele, binecuvântează-l pe tata, în numele Tatălui, al Fiului şi al Duhului-Sfânt, Amin.

Înainte de-a se culca, Angie redeschise perdelele şi-şi trase cearşaful până sub bărbie pentru a-i proteja corpul de mângâierile brizei de aprilie, insidioase şi blânde.

De câteva luni, faţa frumoasă a unui necunoscut îi bântuia regulat visele.

El se aşeza lângă ea, cu faţa aplecată în direcţia ei. Privirea lui era blândă şi tandră. Mâna lui cu degete lungi, rasate aluneca pe pieptul ei, îi mângâia talia fină, şi…

De obicei, Angie se trezea suspinând, ruşinată de gândurile ei vinovate, dar în seara asta, rămase mult timp trează gândindu-se la viaţa care o aştepta.

Ideea căsătoriei o teroriza. La optsprezece ani, nu fusese niciodată curtată, nu fusese niciodată sărutată şi niciodată nu a râs cu prietenele ei comentând amănuntele unei nopţi de nuntă.

În câteva luni va fi soţia unui bărbat cu zece ani mai în vârstă decât tatăl ei. Barret McClain trebuia să aibă şaizeci şi opt de ani.

Oare bărbaţii de vârsta asta mai încearcă să… Va avea

ei pretenţia ca ea să împartă aşternutul cu el? Nu! Tatăl său n-ar încredinţa-o desigur unui astfel de om. Barrett McClain trebuie să fie un domn la fel de pios ca şi tatăl ei. Jeremiah consimţise la această căsătorie pentru ca ea să aibă un acoperiş când e! Va dispare… O căsătorie din caritate, de fapt. Liniştită, Angie scoase un uşor suspin. Viaţa alături de Barrett McClain nu va fi diferită de cea dusă dintotdeauna lângă tatăl ei. Ea se va ocupa de gospodărie, îi va îngriji îmbrăcămintea, îi va pregăti masa şi-l va însoţi la biserică. Cu timpul, poate va veni şi o oarecare afecţiune. Timpul va trece alături de acea severitate teribilă a omului care trăieşte deja cu ideea morţii apropiate, ca o nouă şi ultimă amică.

Şi apoi, el o va ajuta să umple golul lăsat de tatăl ei. El va fi acest „alt" tată, sosia dulce a unei iubiri sfârşite, dar pe care a cunoscut-o cu adevărat doar sub loviturile Curelei, privirile severe, mâinile unui bărbat habotnic şi disperat de existenţa…

La această idee ochii i se umplură de lacrimi.

O dată în plus, ea nu se gândea decât la ea, când tatăl ei era pe moarte.

„Săracu' tata".

CAPITOLUL II

Barrett McClain era singur în veranda casei de la Tierra del Sol.

Soarele era la orizont. După ani lungi de muncă dură, nu se debarasase de obiceiul de a se scula devreme.

Astăzi, era bogat şi prosper şi nu mai muncea ca altă dată, dar continua să-şi conducă ranch-ul cu o mână de fier. Nu scăpa nimic din ochi. 250.000 de hectare, 4.000 capete de vite, 700 cai, 100 de cowboys, 15 servitori şi grădinari, şi o hacienda cu acoperiş de ardezie roşie, lată imperiul lui, cel mai mare din tot Texasul îşi contemplă cu un aer satisfăcut domeniul, care se întindea cât vezi cu ochii. Totul îi aparţinea: pământul, oamenii şi până la cea mai t mică mobilă şi cel mai mic pahar de cristal cizelat cu artă. Şi în curând, impresionanta sa colecţie se va îmbogăţi cu o nouă bijuterie…

Barrett McClain înghiţi un gât de cafea şi se uită în jur pentru a se convinge că e singur.

Liniştit, puse ceaşca pe masă şi scoase din buzunarul cămăşii un clişeu mototolit şi îngălbenit. Un zâmbet îi lumină faţa la vederea celei mai încântătoare tinere femei pe care o contemplase vreodată. Părul ei înnodat pe ceafă îi dădea o asprime mândră, dar în loc de-a o urâţi, această severitate evidenţia şi mai mult delicateţea rară a trăsăturilor ei.

Ochii ei mari, strălucitori, bărbia voluntară, gura ei plină şi generoasă, gâtul fin şi graţios trădau perfecţiunea unei creaturi pierdute într-o lume aspră şi violentă. Avea umerii înguşti, o talie incredibil de fină şi pieptul rotund şi seducător.

— Copilul meu drag murmură bătrânul cu voce emoţionată. Cu câtă nerăbdare aştept să-ţi gust farmecele…

Desigur, Dumnezeu o vrut ca eu să rămân în relaţii cu tatăl tău în toţi aceşti ani. Acum când el are nevoie, cum să nu mă grăbesc să-l ajut, pe el şi fermecătoarea lui fiică…

El râse încet înainte de-a adăuga.

— Cunoscându-l pe Jeremiah Webster aşa cum îl cunosc, nu e nicio îndoială că el te-a

J crescut cu frica lui Dumnezeu. Eşti desigur tot atât de pură ca atunci când te-ai născut, dar n-avea teamă, Angie, în curând vei fi femeie…

Pentru o clipă, îl încercă o îngrozitoare îndoială, pe care o alungă de îndată din gândul său.

— Ei, nu. Această fată va fi nevasta mea. E de datoria mea de-a o proteja şi de-a veghea ca nimic să nu-i tulbure inocenţa.

Barrett McClain clătină din cap de mai multe ori cu un aer satisfăcut. Se convinsese că acţionase cât se putea de bine şi, dacă fapta lui bună îi va permite să-şi satisfacă dorinţele cu aceeaşi ocazie, de ce s-ar priva de aşa ceva?

— Bonjour, Barrett.

Vocea blândă a cumnatei sale îl smulse din reverie. El ascunse repede fotografia şi o salută cu curtoazie.

— Bonjour, Emily.

— Erai cu cineva? Am crezut că aud voci, explică ea, agitând clopoţelul de argint pentru a chema un servitor…

— Nu, nu, nu, mormăi el, dregându-şi glasul. Sosirea lui Dolores, cu coapsele strânse într-o fustă tradiţională colorată, puse pentru moment capăt conversaţiei.

Ea puse în faţa stăpânei un coş de fructe proaspete şi o ceaşcă de cafea caldă şi aromată, înainte de-a se retrage în linişte.

— Apropo, reluă Emily, întorcându-se către cumnatul său, ai veşti de la Websteri?

Barrett McClain îi anunţase simpla sosire a unui prieten care avea necazuri. Îi vorbise deseori de acest Jeremiah Webster, cu toate că nu – mai văzuse de mai bine de douăzeci de ani de fapt, de la sfârşitul războiului de Secesiune.

Era în timpul sângeroasei tragedii când cei doi bărbaţi s-au întâlnit şi s-au împrietenit. Barrett, cu zece ani mai în vârstă decât Jeremiah, comanda celebrul regiment 3 din Louisiana. Între două lupte, cei doi îşi împărtăşiseră visele şi vorbiseră de Dumnezeu.

Lui Jeremiah i se confesase Barrett despre frumoasa lui soţie cu ochi albaştri care-l aştepta în Texas şi care nu era chiar atât de pioasă cum ar fi trebuit să fie şi că Federico, unicul lor fiu, era un copil capricios. Acesta moştenise defectele mamei şi ca să-l faci să-nţeleagă ceva, trebuia să-i aplici pedepse.

Jeremiah Webster aprobase cu un aer compătimitor şi îi sugerase prietenului său s-o părăsească pe această femeie.

— Tare-aş vrea, răspunse imediat Barrett, dar nu pot. Din cauza copilului, înţelegi?

El omisese să precizeze că ranchul, de care el era atât de mândru, aparţinea încă soţiei sale…

La moartea tatălui său, survenită acum treisprezece ani, încântătoarea Kathryn York devenise una din cele mai bogate moştenitoare din Texas. În acest timp, Barrett McClain o frecventa deja pe frumoasa Kathryn, şi la nicio lună după moartea lui John York, el o luase de nevastă.

— Eşti atât de bun, Barrett, îi răspunsese Jeremiah, cu privirea plină de admiraţie. Mă voi ruga pentru tine şi pentru familia ta.

— Mulţumesc, prietene. Să dea cerul precum cea care-ţi va deveni soţie să fie la fel de devotată ca tine.

— E dorinţa mea cea mai sinceră, a conchis Jeremiah cu entuziasm, fără să-şi închipuie că soţia lui McClain era o sfântă pe lângă cea pe care destinul i-o rezerva.

— Barrett, ai veşti de la Websteri? repetă Emily pe un ton nerăbdător.

— Da, am primit o telegramă ieri, răspunse el, făcând eforturi pentru a-şi ascunde nervozitatea. Jeremiah şi fiica sa se vor îmbarca joi pentru Galveston. Vor lua apoi trenul până la Marfa. Dacă totul merge bine, ar trebui ca pe 1 mai să fie acolo. Pentru a-şi ascunde tulburarea, îşi scoase din buzunar o ţigară şi ceru permisiunea Emilyei s-o aprindă.

— Te rog! Barrett, mi-ai vorbit deseori de domnişoara Webster, dar n-am ştiut niciodată vârsta ei.

— Ea este atât de neajutorată! Are nevoie de mine şi voi face tot ce-mi stă în putere ca s-o ajut.

— Ce vârstă are? insistă ea.

— Optsprezece ani!

Îl sufoca mânia şi se abţinu cu multă greutate să nu-i spună cumnatei sale să nu se amestece în treburile lui.

La moartea lui Kathryn, el a avut nevoie de ea ca să-l crească pe Federico. Celibatară şi fără bani, Emily a fost foarte fericită de acest noroc.

Au trăit împreună sub acelaşi acoperiş, dar ura pe care tânăra femeie o avea pentru cumnatul său avea să crească de-a lungul anilor. Această casă, unde ea se născuse! Ea trăise aici timp de patruzeci şi trei de ani. Emily avea patru ani când tatăl său s-a prăpădit. Nu şi-a cunoscut niciodată mama, care murise la naşte rea ei.

În testamentul său, John York i-o încredinţase expres lui Kathryn să aibă grijă s-o crească pe cea mică şi să vegheze ca aceasta să primească partea ei de moştenire când va veni momentul.

Fără Barrett McClain, Kathryn, fără discuţie, ar fi respectat ultimele dorinţe ale tatălui său.

Dar, când Emily a ajuns ia vârsta de a-şi pretinde bunurile cuvenite, Barrett s-a pus de-a curmezişul. La început, el s-a tot eschivat la cererile ei, asigurând-o că nu va duce lipsă de nimic. Şi ea l-a crezut. Barrett McClain se bucura de o reputaţie foarte bună! Nu-şi invita el nevasta, pe fiul său şi pe Emily să citească împreună Biblia?

Emily nu află niciodată de eforturile lui de-a o convinge pe Kathryn să facă testamentul în favoarea lui. Şi când Kathryn muri, ea îşi lăsă sora şi fiul săraci.

Barrett McClain avu obrăznicia să pară surprins la lectura ultimelor dorinţe ale soţiei sale.

— Draga de Kathryn, a suspinat el după ce-a asigurat-o pe cumnata sa că putea rămâne la Tierra del Sol cât timp va voi.

Emify, care era incapabilă să-şi câştige existenţa şi care îl iubea pe Federico ca pe fiul ei, acceptase. De-a lungul anilor, amărăciunea ei dispăruse la gândul că într-o zi, moştenirea lui Kathryn va reveni cu drepturi depline fiului ei Federico.

Dar, acum când Barrett zicea că se recăsătoreşte, ce-i va rămâne lui Federico?

Ea îşi imagină mânia acestuia când va afla vestea.

— Barrett, să-ţi ajuţi un vechi prieten este în onoarea ta, dar de ce să te căsătoreşti cu fiica lui? Care e încă un copil!

Bătrânul se întoarse din fotoliul său şi inhala un fum gros de ţigară, ca şi cum nimic din lume nu l-ar putea tulbura.

— Ea e tânără şi… capabilă de ceea ce pretinde Jeremiah. El a insistat pe faptul că Angie, în sfârşit, fiica lui,

este o perfectă amfitrioană. Ştie să coase, să gătească şi…

Emily a replicat violent.

— Să gătească?! Să coase?! strigă ea, indignată. Dar ce interese ai? Duci lipsă de servitori? Doar nu-i dai găzduire pentru treburi casnice?

— Nu, nu… adică…

— De ce n-ar trăi ea cu noi la fermă pur şi simplu? Nu ai nevoie să te căsătoreşti cu această sărmană…

— Mă şochezi, Emily York! o întrerupse Barrett pe un ton fals indignat. Îmi sugerezi că o tânără singură poate locui cu mine fără consimţământul clerului? Biserica s-ar scandaliza!

— E ridicol! Eu sunt aici pentru a servi de paravan. Şi nimeni nu şi-ar imagina…

— Şi Federico?

— Federico? repetă ea fără să înţeleagă.

— E şi casa lui. El ar putea… ar putea cădea pradă tentaţiei. Oamenii ar vorbi.

— Federico este cel mai mult aiurea, decât la Tierra del Sol. El nu i-ar da nicio atenţie… doar dacă nu-i nemaipomenit de frumoasă. Ce ştii tu despre ea, Barrett? îl întrebă ea, cu inima cât un purice.

El îşi încrucişă braţele pe pieptul său larg şi o dezamăgi pe cumnata lui.

— Cum aş putea s-o ştiu? N-am văzut-o niciodată.

— Hramm… Credeam că ţi-a descris-o tatăl ei în scrisori sau chiar… ţi-a trimis vreo fotografie…

Primul îndemn al lui Barrett fu să mintă, dar el se bucură.

— Jeremiah mi-a trimis într-adevăr o fotografie a fiicei sale. Pare drăguţă şi sănătoasă.

Emily îl cunoştea suficient pe cumnatul său pentru a

ghici că adolescenta îi plăcea, în faţa pericolului, o trecu un fior involuntar, dar se străduí să păstreze un ton calm şi senin.

— Barrett, toată lumea îţi cunoaşte bunătatea. E foarte generos din partea ta să subvenţionezi nevoile acestei tinere şi să veghezi să nu-i lipsească nimic după moartea tatălui ei. Acceptă, cel puţin 6 luni, să trăiască sub acoperişul nostru înainte de a te căsători cu ea… şi de…

— Ai veşti recente de la Federico?

— N… nu, răspunse ea surprinsă, nu am veşti de mai multe săptămâni, dar îl ştii pe Federico. El soseşte pe neaşteptate.

— E adevărat. Dar eu am intenţia fermă să mă-nsor cu Angie Webster, înainte de întoarcerea lui. Nu vreau ca Federico să…

— M-aţi chemat? întrebă o voce groasă şi melodioasă.

Emily şi Barrett se întoarseră deodată spre uşă. Un tânăr înalt şi surâzător se apropia de ei.

Părul lui negru, dat pe spate, spre ceafa bronzată, accentua uşor tipul său mexican. Cu o mişcare suplă îşi scoase pintenii de argint. Acest gest simplu avea la el un nu ştiu ce emoţionant în felul în care-şi trăgea legăturile, îndoia piciorul şi ridicându-se, îşi descoperea o şuviţă rebelă. Avu un râs frumos, de bas, profund, când se aplecă spre mătuşa sa şi o sărută tandru pe tâmplă.

— Cum se simte draga mea Emily?

Ea îi luă mâinile într-ale sale şi răsuflă:

— Domnul fie lăudat, Federico, te-ai întors!

CAPITOLUL III

Cu neliniște și melancolie, Angie închise ușa singurei locuințe pe care a cunoscut-o vreodată. De când s-a născut, căsuța mică din strada Sycomore a fost micul său univers. La ideea de a abandona acești bătrâni pereți pentru o regiune necunoscută și îndepărtată, unde un bărbat bătrân aștepta s-o ia de soție, ea ezita, și ochii i se umplură de lacrimi.

— Pentru Dumnezeu, grăbește-te, Angie! Domnul Davies e acolo.

— Bună ziua, domnule Davies, spuse ea încet. Vecinul care trebuia să-i conducă până în port se apropie de ea.

— Bună ziua, Angie, îi răspunse el și-i oferi brațul pentru a o ajuta să se urce în cabrioletă, unde Jeremiah Webster se urcase deja.

— Sunteți gata? întrebă scurt Davies, îndreptându-se de șoc.

— Gata, confirmă Jeremiah.

— Și tu, Angie?

Cu gâtul înecat de emoție, ea făcu un simplu gest din cap, și vântul care se pornea, în urme ei, îi risipi ultimele vise.

Înțelegându-i disperarea, Bert Davies dădu bici mânzului cu gâtul gros. El locuia în fața Websterilor de 15 ani. Își mai amintea ziua în care se mutase cu nevasta lui, Pearl, în căsuța lor mică și albă.

Abia sosiți, o fetiță mică și blondă a traversat strada pentru a-i întâmpina.

— Mă numesc Angie, și voi? a întrebat ea, năpustindu-se în brațele lor cu siguranța nevinovată a copiilor.

Ea a izbucnit în râs când el a ridicat-o în brațele sale

puternice.

Familia Davies, care n-avea copii, a fost imediat cucerită de această fetiţă de 3 ani.

Dar abia conversaţia angajată, Jeremiah Webster s-a precipitat spre Bert căruia i-a smuls cu brutalitate Feljţa din braţe.

El i-a salutat rece înainte de-a traversa strada trăgând-o pe Angie după el. Micuţa plângea. Câteva secunde mai târziu, familia Davies, siderată, auzi strigătele lui Angie sub loviturile tatălui său…

— Ţi-am interzis să vorbeşti cu străinii! urla el.

Bert a schimbat o privire cu soţia sa.

— Eu mă duc acolo.

— Te însoţesc, răspunsese Pearl.

Jeremiah Webster i-a invitat să intre, cu un surâs.

— Sunt bucuros să vă cunosc, a declarat el cuplului zăpăcit. Eu sunt un credincios fervent, fidel Bibliei, dar nu e întotdeauna uşor. Angie trebuie să înveţe să se supună. Îmi închipui că înţelegeţi? Ea nu are voie să frecventeze vecinii. E o regulă strictă pe care trebuie s-o respecte, şi dacă vreţi să ne ajutaţi, aveţi grijă să n-o lăsaţi să fie tentată să vină la voi.

— Dar… începuse Bert cu faţa roşie de mânie.

Cu un semn, Pearl l-a invitat să tacă.

— Noi înţelegem perfect, domnule Webster, a bâiguit ea. E doar greşeala noastră. Când am văzut-o, n-am rezistat tentaţiei, de-a-i

Vorbi. N-o pedepsiţi, vă rog. De altfel, aşa ceva nu se va mai întâmpla.

Pearl şi Bert Davies şi-au ţinut cuvântul. Oh, dar n-a fost uşor. Pearl, care era o intuitivă, a înţeles imediat că Jeremiah Webster era un bărbat dur şi autoritar. Şi pentru micuţă, era mai bine să nu-i contrariezi tatăl.

— Angie nu va trebui să se îndoiască de interesul pe care i-l purtăm, Bert, i-a declarat ea cu tristeţe soţului său.

— Tu vrei să spui… că ne va fi interzis s-o salutăm pe micuţă, de frică să nu ne treacă iar pragul…

Tânăra femeie aprobase cu lacrimi în ochi.

— Destinul a vrut să n-avem copii, ba chiar mai mult, să nu profităm nici de încântătoarea noastră vecină.

Bert o trase pe soţia sa lângă el, rămânând or, mult timp îmbrăţişaţi. Cuplul n-a băgat de seamă cum noaptea căzuse pe strada Sycomore.

Angie Webster nu a pus la îndoială niciodată dragostea pe care i-o purtau vecinii ei. În spatele perdelelor trase, Pearl şi Bert au un mărit cu discreţie transformarea micuţei blonde în tânăra încântătoare de optsprezece ani.

Tot în spatele aceloraşi perdele de dantelă, puţin îngălbenită – Pearl, cu lacrimi în ochi, asista astăzi la plecarea celei pe care o considerase cu discreţie ca pe fiica ei. Un oftat dureros îi scăpă din piept când cabrioleta lui Bert dispăru brusc după colţ.

Sobrietatea lui Angie se estompă puţin la spectacolul pe care-l descoperea la apropierea de port. Ea nu văzuse niciodată Mississippi, chiar dacă locuia la câteva zecimi de milă de maiestuosul fluviu tradiţional.

Ea îşi strângea ochii, uimită şi asurzită de agitaţia care domnea pe chei.

Cocori uriaşi ridicau baloane de bumbac dintr-un praf alb, în timp ce bărbaţii, cei mai mulţi goi până la brâu, se interpelau zgomotos. Muşchii lor puternici tresăreau sub încărcături grele care le deformau spinarea şi…

— Vrei să nu te mai uiţi la aceşti oameni? mormăi tatăl. Ar trebui să-ţi fie ruşine.

— Eu… iartă-mă, papa.

Entuziasmul i se potoli şi se conformă mustrărilor tatălui său. Şi, reprimându-şi un surâs, coborî din cabrioletă cu ajutorul lui Bert.

Tânăra fată avea impresia că pătrunde într-o lume magică şi nu să sătura să contemple spectacolul care se derula în faţa ei. Ochii ei mari, verzi, se făcură şi mai mari când dădură de pasarela lungă care ducea la vaporul lor. Două perechi râdeau vesel intrând pe planul înclinat Femeile îşi roteau umbrelele de dantelă cu care îşi protejau tenul! palid, parcă bolnav. Ele arborau nişte splendide rochii în culori pastel care le strângeau elegant talia, şi cu mâinile lor fine şi înmănuşate prindeau cu un gest posesiv braţul însoţitorilor, îmbrăcaţi după ultima modă.

— Aici vă părăsesc, declară Bert oprindu-se pe chei.

— Îţi mulţumesc de-a ne fi însoţit, răspunse Jeremiah Webster salutându-l sec pe vecinul său.

— Da, domnule Davies, apreciem amabilitatea dumneavoastră, spuse tandru Angie. La aceste cuvinte, Bert simţi cum i se strânge inima de durere.

— La revedere, Angie… Să fii fericită

Ce ridicole sunt cuvintele uneori! Luând mâna pe care i-o întindea domnul Davies.

Angie înţelese cât îi va lipsi, în fiecare zi, el se întorcea la ora 5 foarte exact şi, în fiecare zi, soţia sa Pearl ieşea la 5 fără un minut sub portic să-şi aştepte bărbatul. Da, i tot lipsi, gândi ea cu o melancolie pe care nu şi-o ştia.

Câteva minute mai târziu, Angie îşi uitase gândurile triste. Călătorii se înghesuiau pe pod. Şi, cu o oarecare plăcere – o excitaţie amestecată cu teamă – merse să-i contemple pe tinerii de vârsta ei. Ei de altfel nu-şi ascundeau admiraţia pe care i-o aictau. Ca o tandră apariţie în acest vacarm infernal, un înger în acest infern de strigăte, de

baloturi şi de mulţime pestriţă de pe chei. În ciuda hainelor sale modeste, frumuseţea sa se revela cu o strălucire şi mai intensă, şi nenumărate capete se întorceau la trecerea ei. Angie avea minunata impresie că această călătorie va fi un succes. Dar optimismul îi fu de scurtă durată. Cu o mână fermă, tatăl ei o trăgea deja spre cabinele închise.

— Tată, te rog! E pentru prima dată în viaţa mea când urc la bordul unei nave, îl rugă ea. N-am văzut încă nimic şi nici n-am întâlnit pe nimeni.

— Dacă tu ai uitat scopul călătoriei noastre, eu nu! Eu o voi prezenta pe fiica mea celui mai bun prieten al meu ca s-o ia de soţie. Tu n-ai avut timp să întâlneşti pe nimeni? Sperasem că ştii să te porţi, dar, încă o dată, mă dezamăgeşti, Angie. Tu nu-mi laşi altă alegere, decât să te închid cu cheia în cabina ta până ce vom sosi la destinaţie. Sunt dezolat pentru tine, dar i-am promis lui Barret McClain să-i prezint o tânără fată pură şi inocentă, şi nu am chef să nu-mi ţin cuvântul. Aminteşte-ţi, Angie: „Ea trece, figura lumii…”

CAPITOLUL IV

Apariţia fiului său îl puse pe Barrett într-o reală încurcătură. El se înroşi violent. Federico nu pierdea nicio ocazie să apară cât mai inoportun. Cu speranţa că sejurul lui va fi la fel de scurt ca precedentele, el se străduí să surâdă înainte de-a declara, înclecn:

— Federico, ce surpriză! Uitasem că te-ai întors la Marfa!

Tânărul îşi trase nonşalant un scaun.

— Să vorbim sincer, am avut o stranie premoniţie. Ochii săi cenuşii străluceau maliţioşi. Ceva mi-a spus că trebuie să revin iute, iute la Tierra del Sol. Şi iată-mă!

Se întoarse pe spate şi cu o înclinare a capului acceptă cafeaua pe care i-o adusese mătuşa lui.

— Sunt rugăciunile tale, tată, pe care le-am auzit? Te sfârşeai de dorul meu? continuă el izbucnind în râs.

— Umorul tău e mai curând deplasat, nu? replică Barrett McClain furios. Ignor cauza venirii tale, dar…

— Nu te bucuri că mă vezi? întreba Federico, simulând dezamăgire. Şt eu care credeam că…

— Ajunge, Federico. De ce încerci mereu nevoia să mă sfidezi?

— Te rog, Barrett, interveni Emily. Federico a fost absent mai multe săptămâni. N-ai putea să…

— Ei bine, tanti Em, se scuză Federico. Se pare că deranjez. Îşi întoarse privirea spre fată! său. Mă-nşel?

— Cât timp vei rămâne? întrebă Barrett, ignorând întrebarea fiului său.

— Depinde! Dacă-mi spui de ce te indispune prezenţa mea, la…

— Că rămâi, sau pleci, nu mă interesează! îl întrerupse

Barrett lovind violent cu pumnul în masă. Dar, te previn, aştept invitaţi. Prietenul meu Jeremiah Webster e foarte bolnav. După moartea lui, fiica lui va rămâne la noi…

— Ce uşor vorbeşti despre moartea unui prieten! Dar în ce calitate va rămâne aici această tânără? vru să ştie Federico, în calitate de servitoare? Musafir permanent?

— Ea va fi soţia mea! anunţă Barrett pe un ton categoric.

Federico se întoarse spre mătuşa lui.

— Federico…

Domnişoara Emily se temea deja de o reacţie violentă.

Ei o linişti cu un surâs dulce şi obosit.

— O mamă vitregă… Ce surpriză! Sper să-mi povestească seara istorioare şi

— De ce-ţi baţi joc întotdeauna de tot? se ambală Barrett. Eu te avertizez de intenţia de a-mi reface viaţa, iar tu nu găseşti de cuviinţă decât să ironizezi.

Federico se sculase.

— Oricum, ce importanţa are? declară el calm. A contat vreodată opinia mea pentru tine?

El aplecă ochii spre tatăl său, privindu-i cu ironie.

— Fă cum ţi se pare mai bine. Dinspre partea mea, plec să-l salut pe prietenul meu Reno, continuă Federico către mătuşa sa.

Înainte de a ieşi, se mai întoarse o dată spre tatăl său.

— Când va sosi tânăra şi ruşinoasa soţie cu tatăl său?

— Nu înainte de câteva săptămâni, minţi Barrett. Până atunci te vei sătura şi de Marfa şi de Tierra del Sol…

— Cine ştie? murmură Federico. Am lipsit cam mult de la ranch. Nu e imposibil să-mi aştept frumoasa mamă vitregă…

Mai râdea încă atunci când ieşi din verandă sub

privirea consternată a tatălui său şi a mătuşii sale. Dar în râsul lui, bătrânul crezu că aude o ameninţare…

Reno Sánchez se agita în cuşeta sa îngustă.

Deschise fugitiv pleoapele înainte de a readormi profund.

— Reno, bătrân chefliu! Deschide-mi!

Reno deschise cu greu ochii şi se înălţă într-un cot. Crezând că e vorba de un cowboy, strigă indiferent:

— Pleacă de aici, neam de gringo! Dacă tu crezi că…

Cuvintele îi râmaseră pe buze când uşa se deschise, violent împinsă de musafirul său matinal. Acesta traversă mica încăpere şi din doi paşi ajunse la patul acestuia şi-l trase din el fără menajamente.

— Federico! strigă tânărul mexican recunoscându-şi în sfârşit vizitatorul. Federico! repetă el încântat. Când te-ai întors?

Îşi trase un jeans în grabă, înainte de a-l strânge prietenul în braţe.

— Un moment, amigo.

— Sunt atât de fericit să te revăd. Vrei nişte cafea?

Reno se născuse la Tierra del Sol cu cinci ani înaintea lui Federico şi era orfan de la vârsta de 14 ani.

Tatăl său, într-o noapte, când soţia şi fiul său Reno dormeau, cel puţin aşa credea el, s-a furişat discret spre unul din grajdurile nenumărate de pe domeniul lui McClain. Dar nevasta lui, Connie, l-a urmărit. La vederea bărbatului ei în braţele alteia, a scos de sub jupon un cuţit şi l-a înfipt în spatele soţului său. Connie a regretat imediat gestul său. Ea l-a smuls pe bărbatul ei din braţele rivalei şi l-a rugat să vorbească. Dar Raul Sánchez era mort. Ea a scos din rana deschisă cuţitul, şi s-a lungit lângă bărbatul ei înainte de a se sinucide, pentru a i se alătura în praf.

Tânărul Reno fusese trezit de strigătele unei tinere mulatre. Înainte de a fi avut timp să-şi tragă pantalonii, înţelesese. Avu un presentiment al tragediei şi s-a repezit în direcţia strigătelor… El a ajuns primul la locul dramei, a îngenuncheat lângă părinţii săi, dar era prea târziu. Fără o lacrimă, a smuls de pe perete o pătură de cal şi a întins-o peste ei. Cuvertura era verde cu motive roşii. Îşi mai amintea încă de ea…

— Doamne, ai grijă de sufletele lor! a murmurat şi s-a închinat, ca un adult.

Din noaptea aceea, Reno şi-a promis să nu rupă niciodată legământul sacru al căsătoriei. Nu şi-a încălcat niciodată cuvântul. Când, mai târziu, se căsători, rămase credincios soţiei sale până la moartea ei. Nicio altă femeie n-a înlocuit-o în inima sa şi era bine aşa. Tânărul Federico nu avea decât nouă ani pe vremea acestei tragedii. Nimeni nu i-a povestit istoria, dar el ghicise totul.

Curios de a şti cele mai mici detalii, s-a dus la Reno. Acesta nu era, la urma urmelor, decât un sărman slujbaş mexican, la dispoziţia puternicilor McClain.

— Hei, hei! îl interpelase el atunci cu cruzime. E-adevărat că l-au găsit pe tată! tău în paie cu…

Înainte de a avea timp să înţeleagă, Reno îl şi apucase de gulerul cămăşii sale imaculate şi – înălţase până la înălţimea feţei sale.

— Părinţii mei sunt morţi, a murmurat printre dinţi. Eu i-am iubit şi nu voi permite niciodată unui gringo să-mi vorbească pe acest ton. Acum, întinde-o de aici.

Din acea zi, Federico McClain hotărî să devină amicul acestui mexican, atât de mândru şi atât de curajos, l-a trebuit timp lui Rene să-l ierte, dar până la sfârşit renunţă să-l mai gonească pe acest puşti de 9 ani care venea la el în fiecare

seară după cină, apoi a fost cucerit de curajul lui Federico când îi ceruse, cu stângăcie, să devină prietenul lui.

— Federico, noi vom fi prieteni, a răspuns el zbârlindu-şi buclele negre… cel puţin, atât cât îţi vei aminti că nu mă interesează că eşti un McClain.

— De acord, Reno, a aprobat el surâzând De altfel, cui îi pasă de asta?

Din acea vară teribilă, în cursul a 18 ani, prietenia lui Federico cu Reno a crescut atât, încât se considerau fraţi.

Ei îşi petreceau toate momentele libere împreună, călăreau, înotau, dormeau sub cerul liber şi visau la un viitor de aventuri şi călătorii. Federico trecuse peste mâi, ia lui Barrett McClain care nu vedea cu ochii buni această prietenie. Îl iubea pe Reno şi puţin îi păsa că acesta se numea Sánchez. Nicio bătaie nu i-a făcut să-şi schimbe părerea.

Aşezat pe un scaun incomod, cu spătarul drept, Federico îl privea pe prietenul său cum făcea treabă în mica sa bucătărie. Aşteptând să fie gata cafeaua, el scosese o sticlă de coniac. Federico se servi cu un pahar pe care-l bău dintr-o înghiţitură.

— Regret că nu m-ai însoţit de această dată, Reno. Am întâlnit femeia visurilor mele la Paso del Norte.

Acest oraş de frontieră între Texas şi Mexic oferea toate plăcerile râvnite de un tânăr aventurier, şi Federico devenise un obişnuit a: meselor de joc, al restaurantelor şi ai saloanelor animate.

— Povesteşte-mi totul! îl invită Reno fie cându-şi mâinile. Dar mai întâi, dă-mi o ţigară.

— Niciodată n-ajungi să-ţi cumperi?

Reno nu se ofensă câtuşi de puţin de duritatea prietenului său. Sub exteriorul aspru, era însăşi bunătatea. El deja scosese un pachet din buzunar şi i-l dădu.

— Eu îţi fixez mai întâi decorul, începu Federico în timp ce Reno îl aproba viguros cu ea puf.

— Era ultima mea noapte la Paso. Dormi sem toată după: – amiaza. După o baie prelungita, îmi pusesem cele mai frumoase haine în speranţa de-a…

— Da, da, i-o tăie Reno, nerăbdător. Pariez că tu…

— Tu, sau eu, sunt cel ce povesteşte?

— Dezolat, n-o să te mai întrerup.

— Mă îmbrăcasem deci ca un dandy şi le şi sem fără să ştiu încotro s-o iau. Hazardul a făcut să mă opresc în faţă la Hurricane Gussie, şi atunci mi-am amintit că unul dintre partenerii de poker îmi lăudase frumuseţea unei cântăreţe care se producea aici. După spusele lui ea era atât de frumoasă că pielea îi semăna cu porţelanul şi părul blond forma parcă o aureolă în jurul frunţii I Federico îşi în crucişă mâinile la ceafă înainte de-a continuă: După părerea mea se exagera, dar am intrat direct în acest club… din curiozitate. Mi-am croit drum până la bar şi am comandat un whisky. N-am avut timp nici să-l ating, că perdeaua se trase în faţa celei mai frumoase femei pe care o văzusem vreodată.

— Angel! Angel! scandau clienţii în timp ce eu rămăsesem cu gura căscată. Ea începu să cânte. Vocea-i era dulce şi melodioasă. Îţi jur c-ai fi rămas fără suflare.

— Şi ea? se impacientă Reno, uitându-şi promisiunea. Ea te-a remarcat?

— Curând! Ea – şi plimba ochii săi mari şi verzi prin sală şi privirea i s-a oprit la mine. Am înţeles repede că noaptea va fi cât se poate de plăcută. Am cinat împreună cu şampanie şi Angel mă îmbrăţişă de mai multe ori, promiţându-mi multe. Când i-am propus să urcăm, ea a acceptat imediat. Eram deja la jumătatea scării, tandru înlănţuiţi, când apăru în club un englez cu pistolul în mână,

urlând că Angel îi aparţinea şi că-l va împuşca pe cel ce va ridica mâna s-o atingă.

— Doamne! suflă Reno.

— Am avut timp atât cât s-o împing pe Angel de-o parte înainte ca glonţul să plece.

— Te-a…?

— N-au lipsit decât câţiva centimetri.

— Ai avut noroc, Federico.

Nu atât, cât trebuia căci, din nefericire pentru mine, şeriful auzise detunătura. O clipă după aceea, năvăli în club. M-a hărţuit cu întrebări, ca şi pe englez, după care ne-a azvârlit pe amândoi în închisoare. A doua zi de dimineaţă, am compărut în faţa judecătorului care mi-a dat o amendă de 25 de dolari. Federico se ridică, clătinându-şi capul. Acum, mă voi culca. Sunt istovit. Poate ieşim împreună în această seară, ce zici?

— Da… şi poate-i facem o vizită lui Lupe? I-ai lipsit, ştii?

— Vom vedea, suspină Federico. Lupe e frumoasă, dar nu atât cât Angel. Îţi jur, Reno, dacă n-ar fi o prostituată, aş lua-o de soţie.

— Glumeşti, Federico McClain!

— N-am fost niciodată mai serios, în viaţa mea. Apropo… Ştiai că tata vrea să se recăsătorească?

— Zvonul circulă prin oraş, răspunse Reno. Sunt dezolat. E o veste mai curând rea pentru tine?

Federico avu un zâmbet ironic.

— Tu ştii avariţia tatălui meu?! Această Webster trebuie să fie o fată bătrână cu pielea uscată, numai o femeie la fel de frumoasa ca Angel l-ar putea face să-ntoarcă capul şi să deschidă baierele pungii.

CAPITOLUL V

Pe vapor, atmosfera era încărcată. Mississippi purta furtuni grele pe care trebuiau să le traverseze navele pline de strigăte, râsete şi cântece.

Supărată de-a fi închisă în cabina ei, Angie se dezbrăcă şi alunecă între cearşafurile aspre. Avea ceafa înţepenită de cât se sprijinise de hubloul prăfuit. Ea se consola cu gândul că era ultima noapte în această închisoare plutitoare. Mâine vor acosta la Galveston şi va putea în sfârşit să întâlnească şi alţi pasageri pe poa când vor sosi în port. La gândul ăsta plăcut ea închise pleoapele şi adormi. Somnul îi fu tulburat curând de provocatorul tânăr care de câtăva vreme îi bântuia visele. Ca de obicei, trase cearşaful de pe Angie pentru a-i contempla corpul în timp ce capul brunet şi buclat se apleca peste al ei. Mâinile sale fine şi rasate se plimbară pe obrajii ei înainte de a-i atinge gâtul palpitând.

În somn, Angie suspină de plăcere. Corpul i se încordă de plăcere, frumosul necunoscut puse stăpânire pe gura ei. Ea îşi reţinu respiraţia, o căldură dulce îi cuprindea membrele, o căldură vagă… senzuală…

— Domnişoară Webster!

— Angie, cheamă-mă Angie, murmură ea.

— Domnişoară Webster!

Vocea era autoritară şi insistentă. Angie deschise brusc ochii.

— Domnişoară Webster! Vă rog, tatălui dumneavoastră îi este rău.

Dintr-o săritură, ea se dădu jos din cuşetă.

— O clipă, vă rog! Să mă îmbrac.

Când deschise uşa, ea descoperi un bărbat cu o faţă gravă.

— Veniţi I Repede… Medicul e la căpătâiul lui.

Traversarea vasului fu un coşmar halucinant, printre pachete şi valize abandonate, femei şi copii înghesuiţi unii peste alţii pentru noapte, cântecele melancolice ale bărbaţilor negri pe punte, zgomotele bizare ale nopţii pe marele şi misteriosul Mississippi.

Bărbatul a condus-o pe tânăra fată zăpăcită, rătăcită, până la cabina tatălui ei, la lumina unui felinar care arunca în jur umbre deformate.

— Trebuie să mă-ntorc la postul meu, se scuză el înainte de-a dispărea.

Angie înţelese că trebuia să se arate tare în faţa tatălui său. Inspiră adânc şi ciocăni uşor în uşă.

Doctorul ieşi şi-i făcu semn că dorea să-i vorbească în particular. Se îndepărtară câţiva paşi şi-i trecu familiar braţul în jurul umerilor.

— Copila mea, sunt dezolat. Tatăl tău moare. Mă tem că nu trece noaptea. Te cheamă. Du-te, eu rămân pe culoar, în caz că ai nevoie de serviciile mele. Fii curajoasă. Şi aminteşte-ţi! Viaţa omului e trecătoare, dar dragostea rămâne.

Angie simţi cum o năpădesc lacrimile.

— Doctore, sunteţi sigur că nu mai e nimic de făcut?

— Copila mea dragă, am făcut tot ce mi-a stat în putinţă.

— Înţeleg… Ştiam că e…

Angie clipi de mai multe ori pentru a-şi a lunca lacrimile.

Cu un gest, doctorul o invită să meargă la tatăl ei.

— Eu rămân pe culoar, repetă el cu voce joasă.

Ea intră în vârful picioarelor şi inima i se strânse la vederea siluetei slabe întinse pe cuşeta îngustă.

— Papa, sunt Angie, şopti ea, aşezându-se la căpătâiul

lui. În acest moment, luna arunca o rază slabă prin hublou.

El îşi deschise cu greu ochii. Faţa-i era palidă şi obosită. Angie îi un mâinile într-ale sale şi izbucni în hohote.

— Nu plânge, te rog, spuse el cu o voce abia auzită. Nu mai am prea mult timp. E! se întrerupse timp de mai multe secunde înainte de-a continuă: Voiam să-ţi spun… că… te iubesc, copilul meu. Am fost întotdeauna mândru de frumuseţea şi de inteligenţa ta.

Acestea erau cuvintele pe care Angie le aşteptase toată viaţa ei. Doar spectrul morţii ştiuse să le aşeze pe buzele tatălui său.

— Angie, totul e atât de complicat. Dac-am tăcut, a fost pentru că mă temeam… tu nu ştii multe lucruri, Angie…

— Ce anume, tată, întrebă ea aplecându-se spre ei.

— Tu ai o…

Un acces de tuse seacă şi dureroasă îi sfâşie pieptul, îi tăie respiraţia…

— Prea târziu… dar promite-mi că tu te vei mărita cu Barrett McClain.

Ea îi promise. Şi Jeremiah păru deodată uşurat.

— El e bun, Angie, şi va şti să te protejeze contra tentaţiilor. Angie, repetă-mi că te vei căsători cu Barrett.

— Voi fi doamna Barrett McClain tată, şi o să mă supun lui aşa cum trebuie, repetă ea cu docilitate, fără să-şi dea seama prea bine ce spune.

Jeremiah Webster muri în zori, când se stinseră ultimele cântece ale, negrilor de pe puntea vaporului. Angie a rămas la căpătâiul lui toată noaptea. Ea nu trăise niciodată decât pentru a-i fi pe plac tatălui ei.

Zi de zi, aşteptase un compliment din partea tatălui său.

Acest compliment i l-a adresat doar acum, înainte de a

muri.

— De ce ai aşteptat aşa de mult, papa? murmura ea cu voce joasă. Aş fi fost atât de fericită…

Fluviul fu deodată inundat de un soare roşu-sângeriu. Nava se însufleţi, îşi reluă viaţa. Mulţimea se îngrămădea spre puntea înnegrită. Predicatori, traficanţi, aventurieri, călători… În saloanele acoperite cu covoare groase, se aprindeau enorme candelabre cu gaz, pentru micul dejun.

Angie avu ciudatul şi profundul sentiment că dispariţia tatălui său îi deschide lumea, miile de figuri din lume pe acest fluviu verde şi roşu, cu zgomote adânci.

Plângi, suferi, dar în jurul tău viaţa se încăpăţânează să meargă înainte.

Angie acceptă cu graţie evantaiul pe care i-l propunea vecinul său, un bărbat roşcovan şi bărbos, cu privirea vie şi severă, dar atenuată de amabilitate. Căldura era sufocantă în acest tren care şerpuia interminabil spre vest. Maşina enormă care trăgea acest şarpe de fier, neagră şi roşiatică, scotea nişte zgomote stridente.

— Sunteţi sigur că mai suntem în Texas? întrebă tânăra cu o îndoială emoţionantă.

Ea călătorea deja de câteva zile. Umiditatea care domnea la Galveston îi reamintea de New Orleans-ul său natal, apoi peisajul s-a schimbat progresiv. Preeriile înverzite au făcut loc minunatelor coline împădurite ale Houstonului. Apoi, pe măsură ce luau altitudine, vegetaţia se rărea, aerul se rarefia, devenind uneori irespirabil.

— Vă asigur, domnişoară, că suntem tot în Texas. Şi mai trebuie mult pentru a atinge frontiera occidentală a celui mai mare stat din America.

— Foarte bine, eu nu prea văd departe, suspină ea. Dar poate îmi puteţi spune, eu merg la Marfa, mai e mult?

— Aproape 200 de mile. Nu e prea mult.

— 200 de mile! se miră Angie. Dar am parcurs deja o mie, cel puţin.

— Abia patru sute, o corectă interlocutorul său, aparent mândru de importanţa Statului său de adopţiune.

În faţa expresiei contrariate a lui Angie, el se grăbi s-o liniştească.

— Ziua de mâine nu va fi la fel de înspăimântătoare. Vom mai lua altitudine şi aerul va fi mai proaspăt…

Angie surâse uşor în timp ce vecinul său îşi ştergea fruntea.

— Nu vreţi evantaiul dumneavoastră? propuse ea de îndată.

— Păstrează-l, domnişoară! Eu aproape am ajuns la destinaţie.

— Oh, dumneavoastră nu mergeţi la Marfa?

Ea era decepţionată la gândul că va rămâne fără companie.

Dar ce ştia Angie despre lumea modernă?

Totul se rezuma la această lungă traversare a Americii. Un vapor mare pe care tatăl său îşi găsise moartea, un tren gol care rula prin pământurile dezolante ale Texasului, scârţâind din osii pe şinele negre, interminabile.

— Vă părăsesc la staţia următoare.

Câteva clipe mai târziu, legănată de tren, Angie adormi. Când se trezi, erau deja în gară şi vecinul ei dispăruse. Ea se aplecă pe geam şi-l zări pe peron.

— Domnule, evantaiul dumneavoastră. El se apropie de ea şi îi întinse amical mâna.

— Păstraţi-l, vă rog. Vă doresc un sejur agreabil la Marfa, dar dacă din întâmplare veţi trece vreodată prin

Langtry, nu cumva să nu veniţi să mă salutaţi.

— Îmi voi reaminti, domnule, dar de cine trebuie să întreb? se interesă ea în timp ce trenul se punea în mişcare.

— Bean! Judecătorul Roy Bean… declară el ca şi cum numele lui putea să însemne ceva pentru o tânără ce sosea tocmai din Louisiana.

Când trenul se opri în sfârşit în micul oraş adormit Marfa, pe Angie o trecu un fior.

în afara tribunalului nou, în stil victorian, ea nu văzu decât câteva clădiri din lemn, construite în grabă, un magazin alimentar şi un atelier de potcovit caii. Cu inima strânsa, ea coborî pe peron, clipi din ochi la violenţa soarelui. Marfa părea că s-a ivit de nicăieri. Cât îşi plimbă ochii, nu văzu decât o imensă întindere de cactuşi prăfuiţi şi, în deportare, barând orizontul, munţi înalţi şi impunători.

— Señorita Webster? întrebă un cdo escent zâmbind şi înclinându-se în tale ei.

— D… da.

Ea rămase perplexă.

— Mă numesc José Rodriguez, şi iată-l pe tatăl meu, Pedro, adăugă el arătând un om slab care o salută cu deferenţă, scoţându-şi sombreroul mare. Domnul Barrett McClain ne-a însărcinat să vă primim la gară. Pe dumneavoastră şi pe tatăl dumneavoastră.

Înţelegând deodată că ei nu ştiau de moartea tatălui său, ea se grăbi să le explice:

— Domnul Webster… tatăl meu… e mort. A murit sosind la Galveston dar, vă mulţumesc de primire.

Fu linişte. Apoi cu o îndrăzneală pe care ea n-o bănuia, José se încărca cu bagajele ei şi, roşind, o ridică pe scaunul din caleaşca ce-i aştepta.

Câteva minute mai târziu părăseau Marfa şi Angie scruta nerăbdătoare orizontul în căutarea ranchului lui Barrett McClain.

— Pedro, întrebă ea în sfârşit, Tierra del Sol e departe?

— Nu… 12 mile spre nord, spuse tatăl.

— 12 mile? se miră Angie.

— Iertaţi-l pe tatăl meu, señorita, interveni imediat José. El stăpâneşte prost engleza, dar are dreptate. Aici, în Texas, 12 mile nu reprezintă nimic.

Angie îşi aranjă bereta cu o mână abilă.

— Mă tem că am atâtea de învăţat despre Texas, José. Voi avea nevoie de ajutorul vostru, adăugă ea cu onestitate copilăroasă.

José îşi clătină capul, roşind şi mai mult.

— Toată (urnea va avea plăcere să vă informeze, señorita. Nu primim în fiecare zi o tânără doamnă atât de încântătoare.

Şocată şi încântată totodată, de compliment, Angie îi mulţumi călduros. Barrett McClain ar fi precis intrigat că unul din slujbaşii săi îşi luase libertatea s-o flateze astfel pe viitoarea sa soţie. Cum putuse să uite, chiar pentru un moment, că se va căsători cu un bărbat pe care nu-l văzuse niciodată? Un bărbat mai în vârstă decât tatăl ei. Ce-i rezerva această regiune străină care se întindea cât vezi cu ochii? Va fi prizoniera unei ţări ostile şi a unui bărbat bătrân, gelos, sau îşi va găsi în sfârşit libertatea pe care o îndrăgea atât şi de care fusese întotdeauna privată?

Tânăra fată inspiră de câteva ori. Ea revăzu Mississippi, pe tatăl său şi zorii care o căutau.

Va fi fericită lângă Barrett McClain, îşi spuse ea în gând.

CAPITOLUL VI.

Epuizată de lunga călătorie, Angie nu întârzie să aţipească. Dar peste câteva minute, ea ridică ochii şi-i închise imediat ca sub efectul unei uşoare arsuri. Un grăunte de nisip îi irita ochiul stâng.

José îi întinse imediat o batistă de un alb imaculat.

După ce-şi şterse delicat ochiul cu batista fină, Angie privi în jurul ei, puţin confuză. Cerul, care acum câteva, clipe era e! e un albastru pur, prinsese deodată o culoare aurită. Vântul sufla cu putere şi aproape biciuia feţele.

— José… domnule Rodriguez! Ce se întâmplă? întrebă tânăra femeie, înfricoşată.

Cei doi bărbaţi îşi trăseseră pălăriile peste ochi.

— Sunt dezolat, señorita Webster, răspunse José cu o voce calmă. E o furtună de nisip.

Clipind din ochi, Angie ridică capul.

— José, aceste furtuni sunt dese în această regiune?

Tânărul deschise gura pentru a-i răspunde, dar o închise repede pentru a se proteja de nisip. El nu putu decât să-i adreseze un semn afirmativ din cap.

— Dar… vom pieri curând! strigă Angie acoperindu-şi faţa. Cel puţin dacă ne-am putea adăposti undeva…

Luptând contra vântului, José se aplecă spre ea:

— Tierra del Sol este ranchul cel mai apropiat, liniştiţi-vă, nu riscăm nimic.

Tot vorbind, el îşi dezlegase eşarfa de ia gât.

— Dacă-mi permiteţi, v-o voi pune în jurul feţei. E mai bine?

— De, răspunse Angie dintr-o suflare.

Pedro Rodriguez n-a scos o vorbă. Înfruntând furtuna, e! conducea atelajul cu mână fermă.

Barrett McClain îi încredinţase greaua sarcină s-o escorteze pe viitoarea lui soţie până la ranch şi el trebuia să-şi îndeplinească sarcina…

Timp de câteva lungi minute, cei trei călători rămaseră cufundaţi în gândurile lor. Pedro Rodriguez nu se gândea decât s-o ducă pe tânăra femeie la destinaţie în bune condiţii, în ciuda furtunii care se dezlănţuise brusc. Tânărul Rodriguez se întreba cum acceptase să se mărite cu Barrett McClain această adolescentă abia mai în vârstă decât e!? Trebuia să aibă mulţi curtezani în Louisiana, în aceste condiţii, de ce acceptase ea să facă această lungă călătorie pentru a deveni soţia unui crescător de vite, bătrân şi sever?

Angie îşi ţinea ochii. În jos. Disperarea pusese stăpânire pe ea. Ea abandonase Louisiana cea plină de verdeaţă pentru o regiune ostilă unde pe mile întregi nu creştea nimic. Doar ununile de nisip erau stăpâne aici.

Deodată, nu mai putu să suporte lacrimile care se prelinseră pe obrajii ei. Bătrânul Pedro dădu trist din cap. Vorbea prea prost limba domnişoarei pentru a putea să-i vină în ajutor cu ceva. José fu acela care cedă milei.

Uitându-şi condiţia sa socială, el se aşează lângă Angie şi o luă de după umeri. Ea se cuibări imediat la pieptul lui şi izbucni în lungi şi dureroase hohote.

— Curaj, señorita! Nu mai e mult. Eu blestem aceste furtuni, dar totuşi ele sunt destui de rare în cea mai mare parte a timpului, ne bucurăm de un climat excelent şi veţi fi uimită de frumuseţea apusurilor noastre de soare.

— Oh! José… nu-i vorba doar de furtuni.

De ce să se confeseze acestui tânăr necunoscut? Poate, pentru că nu se simţise niciodată atât de singură, atât de disperată…

Emoţionat de tristeţea tovarăşei sale de drum,

adolescentul îşi intensifica uşor strângerea.

— Eu ştiu… Nu vreţi să…

În acest moment fu întrerupt de tatăl său… Cum se exprima în spaniolă, Angie nu înţelese că Pedro îşi avertiza fiu! că nu era prudent s-o consoleze pe cea care va deveni soţia stăpânului lor. Dar ea simţi cum José devine ţeapăn. Abia atunci ea îşi dădu seama ce-i spusese tatăl lui.

Tânăra îşi ridică cu vioiciune capul şi José îşi slăbi strânsoarea. Când îşi încrucişară privirile, ea nu văzu decât o expresie sinceră şi cinstită. Şi pentru prima dată în viaţa ei, Angie se revoltă contra a ceea ce Pedro nu ezitase să-i spună fiului său.

— Te înşeli, tată. Sufletul lui este la fel de pur şi inocent ca al meu.

Spre marea surpriză a celor doi, un surâs uşor se aşeză pe buzele lor.

Angie îl strânse pe tânăr lâno ea, izbucnind în râs. Neputincios, el schimbă o privire cu tatăl său. Bătrânul surâse în faţa spontaneităţii lui Angie.

Orbiţi de nisip, ei nu observaseră că deja ajunseseră să treacă pe sub imensa poartă care ducea la Tierra del Sol. La câţiva zeci de metri, Barrett McClain, flancat de doi fideli băieţi din corpul de gardă, aştepta nervos sosirea viitoarei lui soţii. Chiar în furtună, el nu observă la început decât râsete. Îşi plecă ochii şi însoţitorii profitară pentru a schimba o privire.

Nu distinse la început decât părul blond al lui Angie şi apoi o pereche de braţe solide în jurul taliei sale. Barrett nu-şi putu masca stupoarea. Caleaşca se opri în faţa celor trei cavaleri şi José se depărta repede de Angie.

Prea târziu, desigur. Reprimându-şi mânia, Barrett îi făcu semn lui Pedro să-l urmeze în hacienda. După o ultimă

privire afectuoasă în direcţia lui Angie, el porni în galop. Bătrânul proprietar era nebun de furie. Excitejea lui la vederea tinerei fete era înăbuşită da mânie. José Sánchez va fi biciuit pentru neruşinarea lui, iar în ceea ce o priveşte pe Angie, el se bucura deja să împartă aşternutul cu ea, şi ea va înţelege repede cine este stăpânul.

Ca şi cum i-au înţeles gândurile, Aşa Granger din dreapta sa, şi Punch Dobson din stânga sa, schimbară câte o privire.

Tânăra femeie, pe care abia o părăsiseră, le complica oricum sarcina. Ei nu ignorau că mexicanul va fi aspru pedepsit. Dacă un gest inocent merita represalii, ce se va întâmpla atunci dacă unul din cowboy-i din ranch se va interesa mai îndeaproape de viitoarea doamnă McClain?

Caleaşca abia s-a oprit, că José a şi sărit jos. Angie întinse spre el braţele. O mână solidă se crispa pe talia ei, dar aceasta nu era cea a mexicanului. Erau mâini dure şi posesive… într-o clipă, ea îşi încrucişă privirea cu bătrânul bărbat cu capul încoronat de un păr alb aproape caraghios.

— Fii binevenită, Angie, strigă el pentru a se face auzit în ciuda vântului care urla. Eu sunt Barrett McClain.

Înainte ca ea să poată răspunde, el o şi împinsese spre hacienda şi închisese repede uşa după ei.

Angie mai ţinea în mână batista lui José. Ea îşi ştergea vioi faţa de praf. Şi numai în acest moment putu să-şi observe pretendentul. Un bărbat rotund, în vârstă, cu părul alb şi rar. Se împurpurase de efort, avea ceva roşiatic, gras. Gesturile sale şi vocea sa arătau un comportament binevoitor, o politeţe şi o bunătate exagerate.

— Eşti obosită, copila mea, spuse Barrett McClain cu o voce nervoasă. Voi ordona imediat să ţi se pregătească o baie caldă şi să te odihneşti după această lungă călătorie.

— Da… eu… cu plăcere, domnule, răspunse ea slab.

Ea îşi păstră ochii plecaţi în timp ce Barrett McClain o fixa cu neruşinare.

Chiar şi după ce înfruntase această furtună de nisip, frumuseţea fetei rămăsese o încântare. Părul său de aur înnodat pe ceafă se despletise sub violenţa vântului şi buclele sale minunate, atingându-i uşor faţa, ti subliniau ovalul perfect. Curba buzelor sale era plină şi generoasă; modestia rochiei nu ascundea nimic din curbele sale armonioase. Hipnotizată, privirea lui Barrett se opri pe pieptul ei înflorit, palpitând ca o pasăre speriată. Făcu un efort pentru a-şi lua ochii.

— Angie, copilul meu, dar unde este Jeremiah, tatăl tău scump?

Ec ridica copul. Lacrimile îi curgeau.

— El n-o supravieţuit călătorişi, domnule McClain. A murit la Galveston, unde se odihneşte în pace.

O scurtă linişte se instala, în cursul căreia tânăra fată avu neplăcuta impresie de-a surprinde pe bătrân cântărind avantajele acestei despărţiri.

Apoi, profitând de această împrejurare nefericită, Barrett McClain îi spuse cu efuziune:

— Sărmana mea copilă… Ce încercare teribilă! Dar eşti aici ca acasă. Nu vei avea nicio grijă, îţi promit.

— Mulţumesc, domnule, bâigui ea.

Privirea interlocutorului său, blândă şi caldă, nu fu suficientă pentru a o împiedica pe Angie să tresară la îmbrăţişarea lui. Cu greu îşi găsi motive de consolare. Acest bărbat, deşi cu maniere bruşte, o va proteja şi o va răsfăţa ca şi cum ar fi fiica lui şi cu timpul, ea va învăţa să-l iubească ca pe tatăl ei.

— Dar gata cu vorba, continuă el, luând-o posesiv de

mână. Cumnata mea arde de nerăbdare să te cunoască. Dacă vrei să mă însoţeşti.

În ciuda aversiunii, Angie se lăsă condusă într-o încăpere de dimensiuni impunătoare. Barrett McClain trebuia să fie foarte bogat.

— Angel, scumpa mea!

O femeie brunetă şi subţire, îmbrăcată într-o bluză de dantelă şi o fustă elegantă de in bleumarin, îi ieşi în întâmpinare. Zâmbetu! ei era cald, şi părea prea tânără pentru a fi cumnata lui Barrett McClain. Vioaie şi graţioasă, în ciuda absenţei machiajului, cu nişte ochi albaştri, luminoşi, mărginiţi de gene lungi, negre, ea simboliza pentru tânăra fată o reală salvare.

— Eu sunt Emily York.

Ea se prezentase simplu, luându-i afectuos mâinile lui Angie într-ale sale.

— Sunt bucuroasă să vă cunosc, domnişoară

York.

— Spune-mi tanti Emily, te rog, îi ceru interlocutoarea sa îmbrăţişând-o cu efuziune. De altfel, nu voi răspunde la niciun alt nume…

Atunci când ea o strângea în braţele sale, privirea lui Angie se opri la un tânăr brunet, nonşalant sprijinit de pervazul uşii. Era subţire şi seducător. Părul său negru sublinia o mândrie naturală. Dar ochii îi erau de o culoare stranie. Gri ca fumul. El zâmbea ironic şi curios în acelaşi timp. Dezinvoltura pe care o afişa nu-i dădea deloc un aer superficial. Avea un anume farmec, o oarecare gravitate, chiar şi în surâs.

— …cum acum eşti la tine acasă, explică Emily.

Dar Angie n-asculta.

— Eu… da, doamnă.

Ea ar fi vrut să-şi întoarcă faţa de la acest frumos necunoscut. Imposibil, privirea îi revenea irezistibil în direcţia lui. Nici în visele sale, ea nu-şi imaginase un bărbat atât de frumos. Când el se apropie, Angie începu să tremure.

— Eşti epuizată, copila mea, remarcă Barrett McClain. Voi suna îndată un servitor ca să-ţi arate camera şi să-ţi prepare o baie caldă.

— Mai are poate atâta forţă pentru a-şi întâlni viitorul fiu vitreg…

Încă tulburată de tânărul bărbat, Angie nu observă nimic din răul care pusese stăpânire pe Barrett McClain. Ochii ei de smarald se fixaseră asupra lui ca şi cum nu mai era nimeni în încăpere.

— Federico, iat-o pe Angie Webster… Angie, ţi-l prezint pe Federico, singurul meu fiu. Te-am avertizat de sosirea lui Angie, îţi aminteşti, Federico?

El era atât de aproape de ea acum, încât ea făcu instinctiv un pas înapoi.

— Da… Dar ai uitat să precizezi că e atât de frumoasă ca un înger.

Când pronunţă acest cuvânt, înger, el avu un zâmbet bizar, şi Angie dori în sinea ei că e să-i fie destinat direct ei.

— Accepţi să-mi strângi mâna, sau îţi cer prea mult?

Uimită de manierele lui, ea îşi aluneca mâna într-a lui şi fu surprinsă să constate cât era de solidă şi de caldă.

— Un adevărat mic înger, repetă Federico gânditor.

Faţa lui Barrett McClain s-o înroşit violent.

— N-o mai obosi cu plezanteriile tale! Vezi bine cât epuizată!

— Fiindcă o spui tu…

Fără un cuvânt în plus, le întoarse spatele şi dădu să iasă.

Angie l-a urmărit cu privirea şi când el se întoarse, ea tresări involuntar.

— Voi număra minutele până la ceasul cinei, declară el zâmbind. Apropo, aveam intenţia să ies în această seară, dar tocmai mi-am schimbat părerea.

Cele trei persoane care-i fixau cu privirea aveau toate o expresie diferită. Emily York părea bucuroasă de iniţiativa nepotului ei, Barrett McClain avea pentru fiul său o ură nedisimulată. În ceea ce o priveşte pe Angie, privirea ei exprima teamă şi uimire. Ea simţea, confuz, că acest frumos tânăr reprezenta un pericol, dar atracţia era prea puternică pentru ca ea să-i reziste.

Lui Federico nu-i fu deloc greu să ghicească gândurile lor. Reacţia lor era cea pe care şi-o imaginase, Satisfăcut, îşi băgă mâinile în buzunare şi ieşi din încăpere fluierând. Ajuns în camera sa, se întinse pe patul moale şi izbucni în râs.

— Astfel, încântătoarea tânără pe care tatăl meu proiectează s-o ia de soţie nu e alta decât frumoasa mea Angel… Ah! Înger din visele mele. Tremuri deja la ideea c-aş putea să-ţi dezvălui secretele? Din nou izbucni în râs. Se poate să nu-i spun nimic… cel puţin până nu terminăm ceea ce am început la Paso del Norte… Izbucni încă o dată în râs. Şi în afara pereţilor groşi din Tierra del Sol, furtuna continua turbată.

CAPITOLUL VII

Confortabil instalată într-o cadă adâncă de ceramică galbenă şi albastră; Angie reflecta. Privirea îi rătăcea, prin încăpere şi din nou fu impresionată de luxul care o înconjura. Când Jeremiah Webster îi comunicase că Barrett McClain era bogat, ea îşi imaginase o casă confortabilă cu parchetul ceruit, cu mobile solide şi mari, aşa cum se găseau în ranchuri.

Hacienda pe care o întrezărise prin furtună i se păruse impozantă, cu pereţii săi groşi din cărămidă arsă. În interior, pardoseala în ceramică şi mobilele elegante o impresionaseră.

Sosirea neaşteptată a lui Federico, privirea sa îndrăzneaţă şi cuvintele enigmatice i-au monopolizat apoi toată atenţia. Angie răsuflase uşurată când a părăsit încăperea. De îndată, Barrett s-a preocupat de ea.

— Dolores îţi va arăta îndată camera. După o baie bună caldă, te vei putea odihni până la ora cinei.

O femeie mexicană, surâzătoare s-a îndreptat spre ea şi a salutat-o respectuos înainte de-a o conduce în partea din spate a casei.

— *Aqui*, señorita, a spus ea împingând o uşă grea de stejar.

Tânăra a. tresărit descoperind o încăpere la fel de vastă ca şi casa pe care o ocupa la New Orleans. Covorul, cu motive bleumarin şi galbene era atât de gros că înăbuşea zgomotul paşilor săi.

La vederea patului magnific cu baldachin, ornat cu voaluri galbene, cu greu a rezistat tentaţiei de a-i încerca moliciunea. Mobila din lemn de trandafir mirosea a citronela; acest parfum delicat se amesteca cu cel al zecilor

de trandafiri galbeni aşezaţi artistic în vaze de porţelan fin. Pentru o clipă, Angie crezu că visează.

— Señorita! a spus apoi Dolores din încăperea vecină. Vă pregătesc baia şi mă voi ocupa de bagajele dumneavoastră în timp ce vă odihniţi.

— Nu, a protestat ea cu vehemenţă. Eu… dacă nu te deranjează, prefer s-o fac eu însămi.

În faţa privirii care implora, Dolores a ridicat din umeri cu un surâs.

— Oh, señorita, eu înţeleg că nu eşti obişnuită cu servitori.

— Exact, Dolores, a răspuns ea, fără să îndrăznească să spună că nu poseda nicio cămaşă de noapte în modesta sa garderobă.

— Vreţi să vă spăl eu?

Oripilată, Angie s-a dat cu un pas înapoi.

— Nu, bineînţeles că nu! Nu mai sunt un copil.

Dolores a izbucnit în râs şi a cuprins-o cu afecţiune pe Angie în braţe.

— Eşti o fată încântătoare! Du-le în baie înainte de a se răci apa. Apoi te vei odihni până la ora dineului.

Angie aşteptase ca Dolores să părăsească încăperea înainte ca să se dezbrace. A intrat în baia călduţă cu o imensă satisfacţie. Dar plăcerea sa s-a stins când a început să se gândească la dineu.

La optsprezece ani, ea nu cinase niciodată decât în compania tatălui său. Ea ignora orice uzanţă la masă. Pentru câteva secunde se gândi să nu se ducă la cină, pretextând oboseala acumulată pe drum şi astfel totul s-ar fi rezolvat, dar era moartă de foame.

Frecându-şi cu vigoare braţele, ea se gândi la Federico McClain; neruşinarea tânărului o şocase. Dar bădărănia

tânărului nu trebuie să-i lipsească de prezenţa sa pe Barrett McClain şi domnişoara Emily York.

Cei doi s-au arătat foarte gentili în privinţa ei… îi era greu să admită că Federico era atât de diferit… L-a găsit necioplit şi faţă de tatăl fui. Angie crezuse întotdeauna că toţi copiii trebuie să fie supuşi, aşa cum fusese ea fără încetare.

Aparent, Federico McClain făcea excepţie. Angie ieşi din baie, se uscă cu un şervet gros galben şi fu surprinsă descoperindu-se în oglindă. Ea roşi, în ciuda imaginii sânilor ei înfloriţi, a taliei sale fine şi a picioarelor sale lungi cu contur perfect. Ce stranie emoţie! Ea se grăbi către încăperea vecină şi alunecă sub cearşafurile de mătase galbenă. Câteva minute mai târziu, dormea. Frumosul tânăr îi reveni în somn. Cu un gest familiar el îndepărtă cearşaful pentru a-i dezveli gâtul, pântecele şi coapsele.

Angie îşi reţinu respiraţia. Corpul său devenise rigid sub efectul anticipaţiei.

Când mâinile necunoscutului îi dezveliră sânii, ea suspină şi deschise ochii…

Surpriză! Ea se aşeză repede pe pat strângând cearşaful pe corpul său gol.

— Nu! strigă ea în umbră. Nu! repetă ea înainte de a se prăbuşi pe perne.

În ciuda căldurii, începu să tremure. Visul obişnuit şi plăcut devenise un adevărat coşmar. Federico McClain luase locul seducătorului tânăr brunet din visele ei…

Duzina de lumânări care decorau masa lungă făceau să strălucească în mii de raze paharele de cristal şi farfuriile de porţelan fin alb. Angie stătea dreaptă pe scaunul său. Rochia ei prea strâmtă îi dădea această rigiditate inocentă şi mândră care făcea să i se umfle decolteul adânc şi ascundea prost gâtul.

Ea îşi strânse nervos mâinile pe genunchi. Barrett McClain propuse:

— Să ne rugăm Domnului…

Angie era la stânga lui Barrett McClain. În faţa ei, domnişoara Emily plecă capul pentru a se reculege. La dreapta lui Emily, Federico McClain, cu cămaşa larg descheiată pe piept, se juca distrat cu solniţa.

Angie plecă capul la rândul ei.

— Mulţumesc, Doamne, pentru această hrană din care ne faci bunătatea să… Vocea gravă şi profundă a lui Barrett McClain părea îndepărtată şi ireală. Ea îşi închise ochii ca să nu fie tentată să-l privească pe tânărul insolent.

— Noi îţi mulţumim, de asemenea, de-a fi protejat-o pe micuţa Angie în lunga sa călătorie…

Rugăciunea se eterniza. Încet, Angie deschise ochii fără a îndrăzni să ridice capul.

Mâna lungă şi fină a lui Federico se juca mereu cu solniţa de argint.

Fascinată, Angie privea degetele tânărului ce mângâiau metalul. La capătul a mai multe secunde, nemaiţinând cont, ea ridică repede capul în direcţia sa şi tresări violent constatând că privirea lui curioasă era fixată pe ea.

El îi surâse cu un aer maliţios, alunecându-şi piciorul încălţat între ale ei.

Ea se retrase, închise ochii şi se reculese cu fervoare. Barrett McClain continua să-i mulţumească Domnului pentru bunătatea sa.

— Amin! spuse el în sfârşit.

— Amin, repetă Federico în ecou.

Angie îi lansă o privire reprobatoare. Ei îi surâse şi din nou îşi alunecă piciorul între ale ei.

— Am crezut că rugăciunea asta nu se va sfârşi niciodată, zise el. Încă puţin şi muream de foame. Ce crezi, Angel? Pariez că eşti moartă de foame.

— Federico, interveni imediat Barrett McClain, dacă n-ai intenţia să fii politicos, te rog să cinezi la tine în cameră. Şi cheam-o pe Angie pe numele ei sau domnişoara Webster. Insistenţa de a-i spune Angel este deplasată.

Federico nu catadicsi nici măcar să se întoarcă către tatăl său. El continuă să i se adreseze lui Angie fără a înceta să zâmbească.

— Angel? Nu te deranjează, nu-i aşa? De altfel în scurt timp voi avea ocazia să-ţi spun mamă vitregă.

— Federico, îl sfătui Domnişoara Emily cu vocea sa blândă. Te rog, nu…

Sosirea lui Dolores cu un platou în aburi cu miros plăcut şi apetisant, destinse imediat atmosfera.

Barrett, care avea obiceiul să tacă în faţa servitorilor, se reţinu să-l mai dojenească pe Federico, în timp ce acesta, cu privirea mereu fixată pe Angie, aştepta clipa ca ea să se trădeze.

— Vrei un pahar cu lapte, draga mea? întrebă Barrett concentrându-şi toată atenţia pe fată.

— Cu plăcere, acceptă ea.

Dolores umplu paharele şi se opri lângă Federico. Privirea ei trăda dragostea pe care i-o purta acestui tânăr seducător pe care l-a văzut născându-se.

El puse o mână pe pahar şi pe cealaltă o trecu după talia servitoarei.

— No, mi amor, no leche. Eu sunt un bărbat şi bărbaţii la masă beau vin, nu apte, comprende?

— Ah, da, Federico, da!

Câteva minute mai târziu, ea revenea cu un ulcior cu

vin de Madera. Ea îl servi cu generozitate pe Federico şi se pregătea să plece când Federico o reţinu cu un gest.

— Lasă-l, Dolores. S-ar putea să mai vreau şi apoi, Angel ştie s-aprecieze alcoolul, nu-i aşa, draga mea?

— N… nu! bâigui ea lamentabil.

Nici n-a ajuns Dolores în bucătărie că Barrett McClain dădu frâu liber mâniei sale:

— Nu-ţi voi mai repeta, Federico, noi vom cina în pace, cu sau fără tine! Angie nu bea vin şi nu va bea niciodată. Acum propun să mâncăm.

Servitorii se succedară şi, pentru a-i fi pe plac gazdei, Angie acceptă totul. Foarte repede, ea observă că farfuria ei conţinea mai mult decât ar putea ea să mănânce vreodată. Nimeni nu păru să remarce. Nimeni, în afară de Federico.

— Să-ntreb la oficiu dac-a mai rămas miel, Angel? glumi el.

— E prea mult, Federico! explodă Barrett McClain lovind cu putere cu pumnul în masă. Nu voi mai accepta mult timp s-o insulţi pe invitata noastră. Du-te în camera ta!

— Excelentă idee! aprobă Federico sculându-se.

O îmbrăţişă tandru pe mătuşa lui înainte de-a lua cu sine paharul şi ulciorul de vin.

— De altfel, nu mi-e foame, şi-i ofer bucuros partea mea lui Angel, adăugă el părăsind camera.

— Nu-i da atenţie, Angie, se scuză Barrett McClain după plecarea fiului său. Adoră să-i pună pe oameni în încurcătură, dar acest joc nu va dura mult timp. Când se satură, pleacă, şi cu puţin noroc s-ar putea să nu-l mai revezi niciodată.

Era ceasul unsprezece când Emily York observă:

— E târziu. E timpul să ne retragem. Dintr-o privire o interogă pe Angie.

— Da, încep să fiu obosită.

Barrett se ridică şi-i întinse mâna lui Angie.

— Nu-i nimic, draga mea. Vei putea să dormi cât de târziu vei voi mâine. Să chem un servitor să te ajute să-ţi faci patul?

— Nu, te rog. Mă voi descurca.

— Atunci noapte bună, copilul meu.

El îi sărută mâna împotriva dorinţei ei. Fără prezenţa cumnatei sale, ar fi îmbrăţişat-o. Dar se reţinu şi ieşi frustrat din încăpere.

— Vrei să te însoţesc până în cameră, Angie? întrebă Emily cu un surâs.

— Oh, nu doamnă! voi găsi drumul. Mulţumesc…

— Culoarul e bine luminat şi nu te vei rătăci. Camera mea este la etaj, la fel şi cea al ui Barrett. În caz de nevoie, nu ezita să mă chemi…

Ele se despărţiră la capătul scării. Reprimându-şi căscatul, Angie se îndreptă spre fundul culoarului şi se întoarse la dreapta, spre camera ei. Se opri deodată. Persoana însărcinată cu iluminatul uitase să plaseze torţa în suporturile de aur fixate în perete.

Pas cu pas, cu spatele lipit de perete ea avansă încet până la a doua uşă. Deodată mâna ei atinse ceva cald şi viu…

— Nu striga, Angel! Vocea gravă şi profundă a lui Federico o făcu să tremure. El o atrase spre el: Şi dacă ne-am relua mica noastră conversaţie?

CAPITOLUL VIII

Pe coridorul de la Tierra del Sol, Angie Webster primi primul său sărut. Şi nu semăna deloc cu cel pe care şi-l imaginase. În visele sale, un tânăr îngheţat îi cerea permisiunea s-o sărute; ea era de acord şi el atingea uşor buzele ei, fără s-o îmbrăţişeze…

Federico McClain nu ceruse niciodată permisiunea unei femei s-o sărute. Dacă ar fi întrebat-o pe Angie, ea l-ar fi refuzat. Puse stăpânire deci posesiv pe gura ei. Buzele lui erau calde şi senzuale şi, pe moment, Angie se gândea că va muri de plăcere, dar îşi reveni imediat în fire.

Federico o apucase de talie şi o trăgea spre camera lui. Cum ea protesta, el profită pentru a-şi continua sărutul.

Ea avu impresia deodată că este lipsită de voinţă. Sub asaltul lui tandru, ea simţi cum dorinţa se ridică în ea. Spontan, ea puse mâinile pe torsul lui larg, înainte de-a le înnoda în jurul cefei.

Ea constată cu surprindere că erau în camera ei şi că Federico se lăsa cu toată greutatea pe ea.

— Federico, de ce?

Vocea-i era înecată de emoţie. Fără să răspundă, el o strânse mai tare şi ea se înălţă pe vârful picioarelor pentru a se îmbăta cu mirosul lui de tutun, de nisip şi de foc.

— Federico, Federico…

Uneori o ţinea la distanţă pentru a o contempla în tăcere şi apoi, o acoperea de sărutări. Ea n-ar fi putut întâlni un profesor mai bun pentru prima lecţie de dragoste.

Fără s-o ştie, Federico metamorfozase tânăra rigidă.

Ea se descoperea femeie, cuprinsă de pasiune; nicio secundă el nu se îndoi că ea e gata să treacă la fapte. Era deja obosit de preliminarii şi se grăbea s-o iubească. Ridică o

privire interogatoare spre ea şi dorinţa pe care i-o citi în ochi îi întări ideea.

— Federico, nu mă mai săruta, te rog.

— Imediat, o linişti el descheindu-se la cămaşă. Dar dezbracă-te tu mai întâi.

Invitaţia brutală a lui Federico o readuse cu duritate pe Angie la realitate. La început, îi fu teribil de ruşine de puritatea ei. Sub farmecul sărutului lui Federico, ea i se abandonase. Îngrozită, îl privi cum îşi scoate cămaşa şi se îndreaptă spre pat.

— Nu!

Federico se întoarse spre ea, I se păru că nu înţelege.

— Cum, nu? Ascultă, Angel, dacă ţi-e frică de tatăl meu, nu-i voi spune nimic. Toată lumea are dreptul să fie fericit şi înţeleg perfect c-ai avut poftă să părăseşti Hurricane Gussie pentru altă viaţă.

Angie se uita fa el ca şi cum el vorbea într-o altă limbă. Cuvintele lui nu însemnau nimic pentru ea, şi deodată i se făcu frică.

— Nu, nu, repetă ea cu o voce spartă.

Federico scoase un suspin profund.

— Angel, încetează acest joc, te rog!

— Nu înţeleg nimic din ce spui, şi ieşi imediat din cameră!

— Perfect. Dacă vrei să-ţi reîmprospătez memoria…

Hipnotizată, Angie avea ochii fixaţi pe o fină cicatrice albă care bara pieptul lui Federico şi dispărea sub centura pantalonilor. Ea se reţinu să nu-l mângâie. El se explica cu un ton excedat şi nervos:

— Acum trei săptămâni, eu leneveam la clubul Hurricane Gussie la Paso del Norte. Erai în încurcătură să alegi şi totuşi, m-ai ales pe mine! Ignorai fără îndoială la ora

aceea că bunul Barrett McClain avea un fiu purtat de plăcerile acestei lumi.

El ridică din umeri şi Angie îşi întoarse ochii de la strania cicatrice.

— Noi am cinat împreună şi am băut mult vin. Urcam să ne culcăm când un gentleman englez a irupt brusc în club, ameninţând cu revolverul. A pretins că îi aparţii şi a tras în mine fără somaţie. El îi ridică o şuviţă blondă care-i ascundea faţa şi surâse. Acum îţi aminteşti?

În faţa privirii ei neîncrezătoare, avu poftă s-o sugrume.

— Ei, Angel Tu eşti o fată a străzilor şi eu un client pe care l-ai lăsat nemâncat. Acum, s-o terminăm. Şi nu te nelinişti pentru tatăl meu, Eu am multe defecte, dar şantajul mi s-a părut întotdeauna nedemn de mine. Eu…

— Ieşi de aici! Ea vorbise atât de aspru, încât el tresări. Eşti nebun, fără îndoială! Mă numesc Angie Webster. Am venit din New Orleans, cu un vapor, ca să mă căsătoresc cu tatăl tău… Nu cunosc nicio Hurricane Gussie, nici Paso del Norte, şi mai puţin pe gentlemanul englez cu pistolul. Te înşeli asupra persoanei mele şi refuz să mai ascult, o clipă, odioasele tale presupuneri. Şi dacă refuzi să ieşi, eu…

Ea vorbise repede pentru a-i ascunde cât era de îngrozită, dar nu putu să-şi termine fraza.

După o secundă de ezitare, Federico îşi adună cămaşa şi, spre marea ei uşurare, se îndreptă spre uşă. Înainte de-a ieşi, să mă; întoarse o ultimă dată spre ea.

— Reflectează, Ange! Nu ştiu pentru ce-ai inventat această poveste de adolescentă inocentă care n-a părăsit niciodată New Orleans-ul, dar te felicit. Tatăl meu n-a văzut decât focul. N-ai avut nicio greutate să-l convingi, căci corespunzi exact idealului său: eşti tânără, frumoasă şi

experimentată. Zâmbetul i se stinse. Din partea mea, eu ştiu ce-ţi poate pielea. Reflectează, Angel, repetă el, deschizând uşa şi, când te vei hotărî, să-mi spui şi preţul.

De cum ieşi din cameră, Angie întoarse cheia de două ori. Tremurând, se lipi de perete. Acuzaţiile lui Federico îi răsunau în urechi. El întâlnise probabil o tânără care-i semăna, dar se înşela. Cum putea el să creadă că ea, Angie Webster, era o…

Un hohot îi strânse gâtul, şi ea alergă şi se prăbuşi pe pat.

Federico McClain o sărutase cu râvnă şi ea nu făcuse nimic pentru a-i rezista… Din contră! Ea s-a comportat ca o femeie uşoară, aşa cum o acuză e! că este. Cum ar fi putut Federico să-şi imagineze că ea este o inocentă atunci când ea s-a precipitat în braţele lui de cum a sosit la Tierra del Sol? Cu faţa în lacrimi, ea se dezbrăcă şi se băgă în cearşafurile de mătase, gândind cu amărăciune disperată la toate tinerele înşelate, dispreţuite din propria lor dorinţă…

Închise ochii şi se rugă. Creatorul era bun, e! vedea cu ochii sufletului. Ea era Angie Webster şi dacă Federico ignora lucrul ăsta, Bunul Dumnezeu o ştia.

Tremura fără să vrea. Tatăl său o instruise adesea contra păcatului cărnii.

Ea se va strădui să aspire la o viaţă pioasă şi nu va ceda niciodată tentaţiei. Barrett McClain era bun şi înţelegător. El voia s-o ia de nevastă pentru a-i da un acoperiş şi a veghea asupra ei pentru tot restul zilelor. Jeremiah Webster o convinsese că Dumnezeu va binecuvânta această unire.

Dacă Barrett McClain voia să-şi exercite drepturile maritale, aceasta va fi binecuvântarea Atotputernicului.

Dar Angie era intim convinsă că el va renunţa la

drepturile sale şi că o va proteja împotriva tentaţiei.

Liniştită, se destinse puţin, dar, de cum închise ochii, îi apăru faţa lui Federico. Amintirile sărutărilor lui o hărţuiau. Ea îi revedea cicatricea care-i bara pântecul, şi torsul lui gol. Ea simţea presiunea trupului lui asupra sa. Cuvintele lui îi erau încă gravate în memorie. Angie începu să se roage cu fervoare:

— Ajută-mă să fiu bună, Doamne! Nu vreau să trăiesc în păcat… Te rog, îndepărtează-l pe Federico McClain de mine!

Dar atunci când se ruga, ea ştia că în ziua în care Federico va părăsi Tierra del Sol, va fi deja prea târziu.

CAPITOLUL IX

Pedro Rodriguez deschise ochii la prima lovitură în uşă. Îşi trase un pantalon în grabă şi-şi băgă cămaşa de noapte sub centură.

— Sosesc!

Loviturile deveneau şi mai violente. Înainte de-a deschide aruncă o privire afectuoasă în direcţia fiului său, José. Îşi amintea încă ziua în care soţia lui, Conchita, i-a dat vestea că poartă un copil. Ea mai avea nouă, dar această maternitate târzie o bucura. Pedro i-a împărtăşit bucuria. Acest ultim copil va fi soarele zilelor lui bătrâne. José Rodriguez le-a adus fericire părinţilor săi, ca şi numeroşii lui fraţi şi surori până în ziua fatală din 1878 când familia Rodriguez a contractat un virus de gripă mortală. Au pierit cu toţii în afară de Pedro şi micuţul José. De atunci cei doi trăiesc singuri. Când Pedro descoperi în pragul casei silueta impozantă a lui Aşa Granger, începu să tremure.

— Unde e fiul tău? întrebă Granger cu o voce aspră.

— Doarme, vă rag. E încă devreme.

— Ce se întâmplă, tată? întrebă José, fie cându-şi ochii.

Aşa ti îndepărtă pe Pedro şi din doi paşi traversă încăperea.

— Scoală-te din pat şi urmează-mă.

— Imediat, senior Granger, Să-mi trag un pantalon şi să-mi pun ghetele.

— Nu vei avea nevoie, ricana Granger împingând adolescentul pe jumătate go! spre uşă…

— Vă rog! se milogi Pedro. El este nevinovat. N-a făcut nimic, a protejat-o pe seniorita de furtuna de nisip.

— Dezolat, mormăi Granger. Eu sunt un slujbaş şi mă supun ordinelor ca şi tine!

Fără să mai adauge un cuvânt, îl târî pe José afară, unde aştepta Punch Dobson, celălalt fidel din garda de corp a lui Barrett McClain, în lumina verde-albăstruie a zorilor, silueta călăreţului se decupa ca o umbră ameninţătoare ia orizont.

Punch Dobson îşi împinse pălăria pe spate şi puse mâna pe un lassou care atârna de şaua sa. Cu o mână de expert, făcu un nod şi cureaua mare de piele fluieră periculos în aer înainte de-a se abate pe umerii lui José.

— Senior, por favor, îl rugă Pedro. Nu e decât un copil…

Punch Dobson răsuflă.

— Un copil? Ei bine, tu ar fi trebuit să-l înveţi că nu are voie s-o atingă pe viitoarea soţie a lui Barrett McClain! mai bine îşi băga mâna într-un cuib de viespi în ziua aia.

— Nu-l pedepsiţi, vă rog, iertare, strigă el; agăţându-se de coapsa lui Dobson.

Dobson îi răsturnă la pământ cu un gest brusc şi-şi porni calul în galop, trăgându-l pe bietul José în spatele lui.

— Nu-ţi fie frică pentru mine, tată, te iubesc!

Când bătrânul Pedro se ridică câteva clipe mai târziu, cei doi călăreţi şi fiul său nu mai erau decât un punct negru la orizont. Lacrimi mari începură să-i curgă pe obrajii ridaţi.

Cu părul în ochi, cu gura larg deschisă.

José Rodriguez alerga de-şi dădea sufletul în urma cailor.

Lasoul îi tăia pieptul, dar el nu voia să se gândească la asta. El era un bărbat, un mexican mândru de originile sale şi atât cât va păstra un suflu de viaţă, nu le va permite acestor doi gringo să-l târască prin nisip. El ghici că-l duceau în direcţia platoului care se ridica la câteva mile de acolo. În ciuda sudorii care-i îneca privirea, zări vag doi stâlpi de

cedru ridicaţi pe înălţime şi separaţi de câţiva metri. El cunoştea bine locurile astea: dar nu observase stâlpii.

Într-un elan de generozitate care nu îi era obişnuit, Dobson eliberă sensibil hăţul calului la urcuş. José atinse vârful împleticindu-se şi-i mulţumi lui Dumnezeu de-a fi ajuns la destinaţie.

Oricare ar fi pedeapsa pe care i-o rezervaseră cei doi, nu putea fi mai rău decât să alerge cu picioarele goale în spatele unui cal puternic.

Punch Dobson coborâse din şa şi se apropia de el, rulând lasoul. Cu coada ochiului, îl văzu pe Asa Granger cum descăleca la rândul său pentru a-i ajunge. Niciunul din cei doi nu-i adresă niciun cuvânt şi nici el nu puse vreo întrebare…

Când Punch îl eliberă, îşi frecă coastele, dor nu se plânse, în pofida durerii care-i sfâşia pieptul. Tresări doar când îi smulseră cămaşa de noapte cu un gest brutal.

El îşi muşcă buzele şi susţinu privirea lui Aşa care-i lega mâinile înainte de a-l ataşa solid de cei doi stâlpi. Aşa se dădu înapoi câţiva paşi ca pentru a judeca efectul, mai strânse nodul şi dădu din cap în direcţia camaradului său cu un aer satisfăcut.

Aşa se îndepărtă, îşi încrucişă braţele pe piept şi aşteptă.

Punch Dobson scoase o ţigară din buzunar, o aprinse cu gesturi lente şi aşteptă. José aştepta şi el. În timpul câtorva minute, el îşi schimbă de mai multe ori poziţia pentru a repartiza mai bine greutatea corpului său. Era roşu de ruşinea de-a fi gol în faţa acestor străini, dar îşi păstră capul cu mândrie întors spre răsărit, întrebându-se dacă vedea soarele pentru ultima dată.

Lupta împotriva lacrimilor, dar dacă trebuia să moară

pentru o greşeală pe care a comis-o cu toată nevinovăţia, atunci va muri ca un bărbat.

El auzi deodată zgomot în spatele lui.

Aşa Granger luase poziţie. Punch Dobson îşi aruncase ţigara şi-şi imita cama rodul. José se înfricoşă.

Când o mână de bărbat îi atinse gâtul, el înţepeni şi auzind râsul care sfâşia tăcerea, el înţelese în sfârşit. Până în ultima secundă el sperase că Aşa Granger şi Punch Dobson vor fi singurii martori ai umilinţei sale. José închise ochii şi se gândi la tatăl său.

Bătrânul Rodriguez va fi dizgraţiat pentru totdeauna. Înainte ca soarele s-atingă zenitul, toţi bărbaţii din Tierra del Sol vor şti că singurul fiu al lui Pedro Rodriguez fusese pedepsit personal de patriarhul care poseda toate pământurile. Se va şti până la Marfa că tânărul Rodriguez primise o corecţie pentru… pentru… José nu ştia pentru ce. El ştia numai că tatăl său va fi umilit şi lui îi fu milă de el.

Barrett McClain se aşeză în faţa lui José cu zâmbetul pe buze.

— Tu ştii că meriţi să fii pedepsit?

— De ce? întrebă José ridicând cu curaj capul.

Zâmbetul lui Barrett McClain se stinse.

— Cum îndrăzneşti să-ntrebi de ce? Tu mângâi tânăra femeie pe care o voi lua de nevastă şi mai pretinzi că eşti nevinovat?

— N-am mângâiat în viaţa mea o femeie.

— Şi Angie Webster? Nu minţi, te-am văzut!

Privirea furioasă a lui Barrett alunecă pe trupul gol al adolescentului.

— Cu ce credeai tu că poţi s-o seduci pe frumoasa mea Angie?

José înghiţi în sec sub acuzaţie.

— O plâng pe domnişoara Angie Webster, declară el printre dinţi. Cum a putut să creaţie un singur minut că sunteţi un gentleman?

Palma care se abătu pe obrazul său fu atât de violentă, că puţin lipsi să nu cadă.

— Aşa! Biciul tău… şi tu, continuă el cu privirea la José, să vedem dacă eşti un bărbat aşa cum pretinzi.

Cureaua lungă de piele neagră şuieră de mai multe ori înainte de-a brăzda spatele tânărului mexican. Barrett izbucni în râs, satisfăcut.

— Aşa cum Dumnezeu îi pedepseşte pe cei ce rătăcesc şi se depărtează de drumul drept, tot aşa îi pedepsesc şi eu pe-ai mei. Să se facă voia lui…

— Ai milă, Doamne, de sufletul lui: „şi primeşte-mă în împărăţia ta. Amin! răspunse simplu José.

Aşa ridicase deja biciul deasupra capului său când atenţia îi fu atrasă de silueta unui călăreţ care sosea, alergând de mânca pământul. Barrett îl văzuse şi el.

— Ce faci aici aşa de dimineaţă? Călăreţul, slab şi îmbrăcat în negru, era la o sută de metri când strigă:

— Dacă loveşti o singură dată cu biciui, eşti un om mort, Aşa I

Câteva secunde mai târziu, îi smulgea cureaua fină de piele din mâini şi trăgându-şi un cuţit de sub şa, îl eliberă pe tânărul mexican. Înainte ca José, extenuat, să cadă jos, el îl prinse de talie şi-l urcă pe şaua lui. Cei trei, stupefiaţi, nici nu se mişcaseră când cavalerul depăşea deja platoul într-un ner de praf.

— José, ce-ai zice să mergi în Mexic cu tatăl tău, şi să m-ajuţi să caut aur în mina de la Last Madre?

Solid agăţat de centura lui, tânărul mexican acceptă cu entuziasm.

— Oh, da, Federico… ar fi fantastic! Dar spune-mi de ce era atât de furios tatăl tău pe mine?

Surâsul lui Federico dispăru.

— Ascultă-mă bine, strigă el pentru a se face auzit peste fluieratul vântului, toţi bărbaţii care se vor încrucişa cu drumul lui Angel, o vor regreta şi tu ai făcut primul experienţa asta. Este o fată blestemată.

CAPITOLUL X

Angie se trezi suspinând; descoperind voalul fin galben care-i cădea peste pat, ea se întrebă vag unde era. Apoi memoria îi reveni brusc şi regretă de-a fi părăsit New Orleans-ul.

Tânăra fată îşi trase cearşaful până sub bărbie. Abia trezită, inima-i bătea tare, teama o strângea de gât.

Federico McClain îşi avertizase, oare, tatăl, că viitoarea lui soţie s-a aruncat cu neruşinare în braţele lui?

Şi în caz contrar, nu trebuia oare să o ia ea înainte şi să-i explice lui Barrett McClain ce se întâmplase?

Da, hotărî ea. Ea trebuia să acţioneze. Ea îi va arăta lui Barrett McClain cum fiul lui o acostase pe culoar şi cum o sărutase pe gură într-un fel atât de respingător… şi indecent.

Ea scoase un oftat prelung la amintirea buzelor calde şi senzuale ale lui Federico. Câteva clipe ea retrăi momentele agreabile pe care le petrecuse în braţele lui. Gemu uşor, apoi deschise brutal ochii, ruşinată.

Nu, gândi ea, nu-i va spune nimic lui Barrett McClain. Ar fi nejust să pretindă că fiu! lui ar fi profitat de ea, din moment ce ea răspunsese cu entuziasm avansurilor lui. Nu-i că mânea decât să spere că Federico a tăcut şi că nu va mai încerca s-o seducă căci, dacă el ar reîncepe, Dumnezeu singur ştie dacă ea ar i avea forţă să-i reziste!

Angie suspină, constatând că tânărul nu era jos. Barrett McClain se sculase în picioare la intrarea ei şi-i zâmbea amical.

— Ai dormit bine, draga mea

— Eu… da, mulţumesc…

— Eşti prea politicoasă, declară Emily. Personal, eu dorm prost în locuri noi, şi dacă-mi dai voie, găsesc că ai încă

un aer obosit. Îţi sugerez ca după ce vizitezi Tierra del Sol, să te întorci în camera ta pentru a te odihni. Ce zici despre asta, Barrett?

— Dar… desigur. Angie a suferit încercări dure şi noi nu suntem pregătiţi.

Îi vorbise cu o voce blândă şi Angie simţi plăcerea amabilităţii sale. Ce diferenţă între el şi fiul lui! Barrett îmbrăcase un elegant costum de vară bej şi-şi înnodase un fular maron în jurul gâtului. Părul îi era pieptănat cu grijă şi mustaţa tăiată la perfecţie. În ciuda ridurilor, faţa lui inspira încredere. Ea îi surâse atunci când el îi umplu farfuria cu o varietate de fructe apetisante, coapte la soare.

— N-ai văzut nimic din cauza furtunii şi eu mă gândeam că… dacă ai curaj, am putea face un tur, călare.

— Oh… eu… nu m-am urcat niciodată, domnule, pe un cal…

Spre salvarea ei, el nu păru contrariat.

— N-are importanţă, Angie, o linişti el. Vom! un trăsura… Dar, mănâncă… Dolores îţi va aduce ouă şi jambon de îndată.

Angie se supuse de bunăvoie.

— Şi, Angie… continuă el trăgând gânditor de mustaţă. N-ai dori să-ţi dau un cal blând şi unul din oamenii mei să te înveţe să călăreşti?

— Oh, domnule… exclamă ea, radioasă, aş putea avea un palomino? L-am văzut la o paradă la New Orleans când eram mică; din acea zi mereu visez să… Ea se întrerupse brusc, încurcată de îndrăzneala ei.

Barrett îşi dăduse capul pe spate şi râdea în hohote.

— Scumpa mea Angie, vei avea cel mai frumos, palomino din lume, cu o şa pe talia ta, ţintuită în argint şi o elegantă toaletă de amazoană pentru a-l călări.

Ea îl privi zăpăcită. Jeremiah Webster n-ar fi pierdut ocazia s-o acuze de lipsă de modestie că ar fi avut curajul să formuleze cu voce tare o asemenea cerere, atunci când Barrett…

Timid, ea-şi puse mâna pe-a lui.

— Sunteţi un om atât de bun şi atât de generos, domnule McClain.

El îşi redresa torsul şi-i sărută mâna cu respect.

— Complimentul tău este cea mai frumoasă recompensă…

— Fermecător tablou, numai că eu în locul vostru aş cere şi mai mult!

Angie şi Barrett McClain tresăriră recunoscând vocea lui Federico.

Tânărul îşi sărută mătuşa, se aşeză lângă ea şi-şi turnă o ceaşcă de cafea.

— Dar eu cred c-aş face bine să te iau de exemplu. Pentru a începe, aş învăţa-o cu bucurie pe Angel să călărească. Ce ziceţi?

Angie era incapabilă să răspundă. Ea se întreba cu inima bătându-i dacă acest tânăr va fi atât de crud ca să povestească episodul din noaptea trecută în faţa tatălui şi mătuşii sale.

Barrett McClain n-o va goni cu primul tren dacă va afla cu ce uşurinţă se comportase?

— Nici vorbă, Federico! Roberto Luna este cel mai bun călăreţ de la Tierra del Sol. El va fi cel pe care îl voi însărcina cu această delicată misiune, interveni Barrett McClain cu o voce autoritară.

Federico ridică din umeri nepăsător.

— Eh, bine… Aş fi încercat!

Ignorând conversaţia, Emily puse o mână afectuoasă

pe cea a nepotului său.

— Dacă ştiam că te scoli aşa devreme, îi spuneam lui Dolores să-ţi facă o gustare…

— Într-adevăr, Federico, spuse Barrett McClain cu dinţii strânşi, noi toţi suntem surprinşi.

— Cu adevărat? El susţinu privirea tatălui său înainte de-a-şi îndrepta atenţia asupra lui Angie. Am dormit prost, mărturisi el. De fapt…

— Cred că nu mi-e foame, domnule McClain, se grăbi să i-o taie Angie. Dacă sunteţi gata, aş vizita cu plăcere domeniul dumneavoastră.

Barrett McClain o ajută pe Angie să se ridice.

— Apropo, tată. Voiam să te previn de plecarea a doi dintre cei mai buni oameni, declara distrat Federico.

— Cine? întrebă. Barrett reprimându-şi surpriza.

— Bătrânul Pedro Rodriguez şi fiul său, José

— tar… Pedro şi José… Bătrânul mexican cu fiul… sunt cei care au venit să mă ia de la gară? întrebă cu vioiciune Angie.

— Exact, aprobă Federico. Pedro o fost unul din primii noştri văcari. Toţi copiii lui s-au născut pe pământul nostru. Se bucurau de o excelentă reputaţie, îmi vor lipsi amândoi.

— Dar de ce au plecat? insistă Angie.

Federico îi susţinu privirea fără să clipească

— Nu ştiu… Faţa lui se înmuie imperceptibil. Se scula căscând… Doamne, ce somn mi-e! Ţie nu, Angel?

Înainte ca Angie să aibă timp să răspundă, el se îndepărtă cu paşi mari şi se întoarse brusc către tatăl său

— Înainte de a-i oferi un palomino şi o haină de amazoană, poate îi reînnoieşti garderoba, se hazardă el dezbrăcând-o grosolan pe Angie cu privirea.

Angie roşise puternic la afrontul lui. Ea ştia că rochia

ei prea strâmtă îi strângea nefiresc sânii. Sigur şi ceilalţi remarcaseră lucrul acesta, dar numai o fiinţă crudă ca Federico putea să-şi exprime cu voce tare gândurile.

— Angie, eu am ceva foarte frumos de organdi roz, propuse imediat Emily, şi Tereza, servitoarea noastră, este o croitoreasă tare abilă. Vei fi de acord să-ţi facă o rochie pentru inaugurarea tribunalului, la care vom asista în curând?

— Eu… ar fi… mulţumesc, răspunse slab Angie.

Ea îşi strânse pumnii, unghiile se înfigeau dureros în podul palmelor. Ea se întreba, tremurând, cum de putuse să aprecieze sărutările unui bărbat atât de dispreţuitor.

— Vino, draga mea, o rugă Barrett McClain luând-o de braţ. Am atâtea lucruri să-ţi arăt…

— Cu faţa protejată de o eleganţă umbrei o albastru pal, împrumutată de domnişoara

Emily, Angie îl urmă pe Barrett McClain în curte, unde îi aştepta trăsura. El o ridică fără greutate sus pe scaunul de piele fină şi se extazie în sinea lui de frumuseţea ei.

El îşi supraveghease îndeaproape reacţiile în prezenţa lui Angie şi era sigur că nu-i trezise nicio bănuială. Trebuia cu orice preţ să-i câştige încrederea şi, pentru aste, trebuia să-şi ascundă excitaţia pe care i-o provoca simpla ei prezenţă.

De cum o zărise cuibărită la pieptul lui José, fusese sedus. Niciodată nu văzuse o femeie atât de frumoasă, atât de senzuală şi atât de naivă ca Angie Webster.

Luând loc alături de el, ea întinse mâna în direcţia haciendei.

— Domnule McClain, la ce servesc aceste…

El îi urmări privirea şi surâse:

— Astea sunt nişte ferestruici în zid, ucigaşe. Când

apaşii făceau rodeo-uri în această parte a Texasului, ele ne serveau de apărători…

Ea se întoarse repede spre el.

— Indieni? Şi dacă ei…

Frica i se citea în ochii mari şi verzi, şi e o puse instinctiv mâna pe mâneca lui Barrett.

— Nu-ţi fie teamă, o linişti el luându-i afectuos mâna într-a! e safe. Nu ne expunem la niciun pericol. Ei au fost exterminaţi acum şase ani, şi şeful lor, Victorio, a fost împuşcat în Mexic, Să nu te temi de nimic la Tierra del Sol, repeta el.

Angie surâse slab şi-şi retrase mâna dintr-a lui.

— Eu… eu sunt dezolată de-a mă arăta atât de fricoasă, domnule McClain.

— Mai curând eu trebuie să mă scuz. Te-am speriat cu poveştile astea cu indieni. Dar spune-mi Barrett…

El biciui caii, întrebându-se cum ar putea să aştepte şase luni înainte de-a o face a lui.

Barrett McClain radia de fericire. Şi-o imagine pe Angie repetându-i prenumele la infinit, atunci când i se va abandona în braţe.

În jurul lor se întindea doar deşertul şi Angie tremură. Aceasta întindere imensă îi inspira frică. Soarele îi ardea pielea şi ea avea impresia că se înăbuşă. Cum putea să iubească o ţară atât de austeră? se întrebă ea încruntându-şi sprâncenele. Şi dacă căldura în luna mai era atât de copleşitoare, cum va supravieţui ea la canicula din vară?

— Pari preocupată, Angie. Vrei să te duc din nou în ranch?

— Nu… nu, nu imediat.

Îţi înţeleg nedumerirea. Barrett McClain trase pe o margine a drumului şi atelajul se opri într-un nor de praf. Cu

o privire, el îmbrăţişa orizontul… Este o ţară uscată şi totodată mândră şi primitoare chiar, dar în ochii tăi ea evocă mai curând solitudinea şi disperarea.

Ai să te obişnuieşti cu această căldură şi, în curând, îi vei aprecia mângâierea. Vreau să iubeşti acest pământ, Angie, să-l împărţi cu mine.

Tot vorbind, i-a luat mâinile într-ale lui.

— La drept vorbind, aş dori să mă întreţin în particular cu tine, Angie. Pot să mă exprim liber?

— Da, domnule.

— Barrett, o corectă el.

— Barrett, repetă ea mecanic.

— După cum ştii, Angie, dragul tău tată, Jeremiah era prietenul meu. Era un om bun şi înţeleg că-ţi lipseşte.

Ea îşi plecă ochii pentru a-şi ascunde tulburarea.

— Este exact.

— Nimeni nu-l va înlocui niciodată în inima ta, dar vreau să umplu puţin golul pe care l-a lăsat. Sunt sigur că ţi-a vorbit de căsătoria noastră.

Barrett McClain îşi ţinu respiraţia.

— Da, tata mi-a explicat… Dar dacă nu mă vreţi, eu pot să…

— Nu despre asta e vorba, se grăbi el să adauge. Din contră, vreau să doreşti şi tu această căsătorie, la fel de mult ca mine.

— Eu… eu o doresc… dar…

— Îţi înţeleg neliniştea. Te temi să nu-ţi cer să te supui datoriilor unei soţii către soţul său. Permite-mi să insist, Angie, chiar dacă această conversaţie va părea prea puţin delicata.

Voi fi ca un tată pentru tine. Această unire nu va fi decât contractuală. Noi ne vom căsători ca să evităm

clevetirile. Singurul meu scop este să fac din tine un membru cu parte întreagă din clanul McClain.

— Ea ridică o privire timidă în direcţia lui.

— E-adevărat!?

— Angie, Angie… Pot să-ţi dezvălui un secret personal şi dureros?

Ea aprobă din cap.

— Aşa cum ştii, eu n-am decât un fiu… Federico.

Ochii lui Barrett McClain se voalaseră.

— Mama lui l-a răsfăţat periculos şi mătuşa lui continuă s-o facă… Aşa cum ai putut să constaţi, Federico este un rebel. N-am fost niciodată apropiaţi, şi sunt zile când…

El se întrerupse şi suspină adânc.

— Sunt dezolată, Barrett, răspunse Angie, încercând deodată un elan de simpatie pentru acest bărbat derutat. Cât de rănit era de răceala fiului său! se gândea ea.

— Din cauza acestei prăpăstii care ne separă, prezenţa ta înseamnă mult pentru mine.

Vei fi copilul pe care nu l-am avut, Angie. Voi avea grijă de tine şi-ţi voi cumpăra rochii frumoase. Înţelegi?

Salvată, Angie se aruncă în braţele lui Barrett.

— Vă sunt atât de recunoscătoare. Mă temeam atâta că… O roşeaţă subită îi acoperi faţa. Mi-era atât de frică că mă vei obliga să-mpart patul cu tine, îi murmură ea la ureche…

El o înlănţui cu un gest familiar.

— Uită aceste gânduri, scumpa mea copilă, şi ascultă-mă bine. Noi ne vom căsători de-a cum în şase luni, pentru a avea timp să ne cunoaştem. Atunci vei ocupa camera care este legată de-a mea. Aici vei fi în securitate. El râse înăbuşit… Angie, Angie… mă flatezi. Cum ţi-ai putut

imagina că mai pot să mă interesez de amorul fizic?

El o eliberă din mâinile sale şi se îndreptă de şale.

— Mai ai şi alte probleme, fata mea?

— Nu, Barrett. Mi-ai răspuns la tot ce mă preocupa.

Timp de câteva minute, niciunul nu vorbi, în sfârşit, Barrett rupse tăcerea.

— Texasul nu-i întotdeauna atât de uscat, Angie.

El îşi ridică ochii către imensitatea albastra a cerului.

— Dar va ploua în curând. Trebuie.

— E atât de important?

— Desigur, mai mult decât îţi imaginezi. Fără apă, vitele nu au ce mânca şi trebuie totuşi să le hrăneşti. Consecinţele pot fi dramatice, dar încă nu mă neliniştesc. Nu va întârzia, precis, să plouă, repetă el pentru a se convinge pe sine însuşi.

Cu toată umbrela, Angie avea obrajii roşii când ajunseră la ranch. Murea de poftă să se refugieze în camera ei, dar Barrett insistă ca ea să viziteze casa.

Partea centrală din hacienda se compunea dintr-o vastă sufragerie, un salon de muzică, o bibliotecă, un birou şi o bucătărie.

Barrett o conduse cu mândria dintr-o încăpere într-alta şi răspunse cu complezenţă la toate întrebările ei.

Când ea contemplă portretul unei femei încântătoare, agăţat deasupra şemineului, Angie întreba:

— E… mama lui Federico?

Barrett aprobă scurt.

— Da, Kathryn York McClain, de ziua aniversării ei, la douăzeci şi trei de ani.

— Era foarte frumoasă, Barrett. Privirea i se opri pe pandantivul de aur care-i împodobea gâtul… Şi acest colier… murmură ea încet…

— Tatăl ei i-l oferise, explică Barrett. Reprezintă un soare cu raze. Este emblema Tierrei del Sol. Pământul soarelui.

— Probabil ţinea foarte mult la el.

— Aşa cred. Din nefericire, într-o zi l-a pierdut şi nu l-am mai găsit niciodată. Vino!

Cu un gest îi arătă culoarul:

— Cum ştii, aripa dreaptă este rezervată invitaţilor. Camera pe care o ocupi este cea mai mare. Servitorii şi… Federico locuiesc în aripa stângă. Apartamentul meu e la etaj, şi aşa cum ţi-am explicat, el comunică cu apartamentul care îţi este rezervat. Şi camera domnişoarei Emily este tot la etaj, dar în celălalt capăt al culoarului. Dacă-mi permiţi, vom urca în altă zi. Aş vrea mai întâi să-ţi arăt curtea.

O conduse în spatele casei şi împinse o uşă grea care se deschidea pe o galerie acoperită. Cactuşi masivi în floare agrementau curtea şi o arteziană elegantă frângec liniştea cu un murmur plăcut.

— Vezi aceste uşi pe dreapta? întrebă Barrett. Sunt cele de ia camera ta. Cea în care ai dormit noaptea trecută şi-n care vei sta până ne… Poţi să le deschizi seara, pentru a profita de briza nocturnă.

— Nu voi uita…

— Vino, vreau să-ţi arăt grădina de iarnă a domnişoarei Emily.

Ei traversară curtea în direcţia unei sere. Un bărbat stătea întins între perne pe un şezlong… Cizme de piele, picioare lungi mulate într-un jeans îngust.

Cu torsul goi şi un sombrero pe faţă, Federico McClain somnola.

Privirea lui Angie fu irezistibil atrasă.

— Doamne! Cum poate să doarmă în plin soare? se

miră ea.

Surâzând, Barrett îi luă posesiv braţul.

— Fiului meu îi place să lenevească la soare ca şopârlele.

Federico îşi ridică încet pălăria şi-i aruncă o privire complice. Inima lui Angie începu să bată foarte tare. În ciuda insolenţei sale, Federico McClain era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată.

— Vino, Angie, o grăbi Barrett. Rişti să-ţi fie rău dacă rămâi afară…

Ea îl luă pe Barrett de braţ cu recunoştinţă căci picioarele îi tremurau.

CAPITOLUL XI

Mult timp după ce Federico părăsise Tierra del Sol, Angie nu putu să-l uite.

El intrase în bibliotecă unde ea se refugiase cu domnişoara Emily, după cină.

Eleganţa naturală a lui Federico îi încântase inima tinerei fete o dată în plus. Pantalonul de gabardină, strâns pe coapse, cămaşa largă albă, îl făceau şi mai seducător.

— Plec la Marfa. Vrea cineva să mă-nsoţească?

Cu inima bătând, Angie a plecat repede ochii, spre dezamăgirea lui.

— Şi dacă găseşti ceva pe gustul tău, îţi voi oferi cu plăcere, continuă el.

Angie a roşit violent la aceste cuvinte, când domnişoara Emily remarcă blând:

— Sunt, desigur, multe lucruri care ar încânta-o pe Angie la Marfa, dar, Federico, tu ştii foarte bine că totul este închis la această oră, în afară de taverne şi prăvăliile de băuturi.

Federico îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— Sunt un animal, mătuşa? Nu m-am gândit ia asta.

Manierele lui îi displăceau. El nu respecta nimic şi pe nimeni, pe tatăl său îl decepţionase cu cruzime. Reacţiile lui erau imprevizibile. El pleca de la ranch fără să spună şi lipsea zile întregi, uneori luni. Bea, juca mari sume! a mesele de joc şi paria pe cowboy-i din ranch. În ochii lui Angie, el încarna ceea ce Jeremiah Webster numea un „fiu al demonilor”.

Dar atunci de ce o atrăgea irezistibil? De ce visa la buzele lui calde şi senzuale? Şi cum de putea Federico să-i ghicească atât de uşor gândurile?

— …Şi fii prudent, te rog! Astea sunt locuri rău famate.

Recomandările domnişoarei Emily făcute nepotului său o scoaseră brusc pe Angie din reveriile sale.

— Nu te nelinişti, răspunse Federico traversând biblioteca pentru a o îmbrăţişa tandru şi a o săruta pe obraz.

Spre marea groază a lui Angie, el se îndreptă spre ea şi-i întinse mâna.

Ea îi luă mâna cu aversiune şi roşi când o obligă să se ridice.

— Ai greşit că mi-ai refuzat invitaţia, Ange!

Ţi-aş fi arătat luminile misterioase pe drumul spre Marfa.

— Care… ce lumini? întrebă ea slab pe Federico, în timp ce acesta-i mângâia uşor mâna.

— Luminile fantomei, Angel…

— Eu nu cred în fantome, răspunse ea, ocolindu-i privirea.

— Îmi amintesc de asta. Dacă vreţi să mă scuzaţi, sunt aşteptat. Înainte de-a avea timp să reacţioneze, se aplecă spre ea şi-i sărută tâmpla… Eu sărut întotdeauna doamnele din această casă, explică el. Nu-i aşa, mătuşă?

— Eşti incorigibil, suspină ea.

Domnişoara Emily se felicită în sinea ei de absenţa lui Barrett McClain. El n-ar fi fost de acord, precis, ca fiul său să-l sărute viitoarea soţie.

Ea nu se gândea că atracţia lui Federico pentru Angie era serioasă. El o trata aşa cum trata toate femeile frumoase, dar core erau sentimentele lui Angie pentru el? Puţine femei îi rezistau nepotului ei. Angie, va avea ea curajul ăsta?

După plecarea lui Federico, Emily o supraveghe discret cu coada ochiului pe Angie. Ea era tot în faţa şemineului şi-şi mângâia tâmpla cu un aer visător, chiar pe

locul în care o sărutase Federico. Şi Emily se alarmă foarte tare de acest lucru.

— Angie, începu ea cu o voce nervoasă. Tu…

Ea se opri pentru a-şi căuta cuvintele cele mai potrivite.

— Nepotul meu… Federico… este foarte… cum aş putea să mă exprim? E un băiat direct, copilăros… Un copil…

Ea se surprinse râzând.

— El nu mai e un copil, bineînţeles. Îşi va serba în curând douăzeci şi opt de ani dar în sufletul meu, el rămâne copil. Adoră să glumească. Cred că de altfel ai constatat-o, dar nu trebuie să te superi de vorbele lui. Înţelegi, Angie?

Angie o asculta pe domnişoara Emily în linişte. Afecţiunea pe care i-o purta nepotului său o uimea. Oare nu vedea că Federico întrece limitele? El o sărutase cu pasiune şi-i povestise o istorie neverosimilă.

O clipă avu poftă să-i povestească tot, dar respinse repede această idee.

Nimeni nu va şti niciodată. Afectând cu nonşalanţă că era departe de resentimente, ea răspunse surâzând:

— Nu vă neliniştiţi. Ştiu bine că vorbele lui Federico Heoaşesc adeseori ceea ce gândeşte, tante Emily.

— Perfect. Dar Angie… nu-l găseşti pe Federico… seducător?

— Seducător? Eu… nu m-am gândit. Îşi înăbuşi un căscat şi se scuză imediat… Dacă vrei să mă scuzi, tante Emily, cred că vreau să mă culc. Ziua a fost lungă.

Odată ajunsă în cameră, Angie se aruncă pe patul său în speranţa că-şi va calma bătăi le inimii. Se simţea prinsă în capcana unei dulci şi infernale seducţii.

Ea se dezbrăcă şi se băgă între cearşafurile proaspete.

Mult timp încercă să uite imaginea lui Federico. Când

în sfârşit adormi, Federico o urmă în visele sale pentru a o săruta, a o mângâia şi a o face a lui.

A doua zi dimineaţă, Angie fu trezită brusc de o lovitură în uşă.

— Cine e?

— Eu sunt, Dolores, señorita Angie. Senior Barrett vă transmite că dacă vreţi să vă alegeţi un palomino, îl puteţi întâlni peste o jumătate de oră.

— Dolores, spune-i domnului McClain că voi fi gata.

Înainte de a-şi termina fraza, sărise deja din pat şi începuse să se îmbrace.

O oră mai târziu, Angie vizita ţarcul de vite în compania lui Barrett McClain. Ochii îi străluceau de încântare în faţa magnificilor cai care fremătau în boxele lor.

— Nu eşti obligată să-ţi păstrezi hotărârea, Angie, o linişti Barrett cu un surâs condescendent. Cum poţi să constaţi, toate rasele, sau aproape toate sunt reprezentate la Tierra del Sol: surul cenuşiu, murgul roşcat, poney.

— Eu prefer un palomino, dar…

O trosnitură sinistră o întrerupse brusc. Ea se întoarse în direcţia zgomotului cu inima bătând. Auzi mai întâi un zgomot de saboţi urmat de un galop şi întrevăzu un fulger aurit printre scândurile desfăcute.

— Oh! Acela! strigă ea.

Înainte ea Barrett să aibă timp s-o împiedice, ea îşi ridicase fusta şi alerga spre îngrăditura.

Se opri de îndată la balustradă şi descoperi un magnific pasorollo, cu picioare lungi, rasate, ca cel la care visa. Rochia ei strălucea în soare, şi când îşi dădu capul pe spate, pletele ei blonde se desfăcură cu măreţie. Angie se prostoa să-l prindă, când un cal mare negru apăru şi se năpusti literalmente pe palomino.

Spre marea ei consternare, armăsarul îl muşcă, dar păru că-şi regretă gestul căci e îşi frecă imediat botul de pântecele tremurător al lui prs că o, în acest scurt episod, acesta nu încercă niciodată să se apere şi numai când marele cal negru o acoperi pe palomino, Angie înţelese ce s-a întâmplat.

— Angie… Năduşit, Barrett deturnă atenţia lui Angie de la acest spectacol. Lacrimi mari îi curgeau pe obraz… Angie, copila mea… nu-i nimic. Armăsarul negru, Diablo, e al lui Federico şi el i-a ales această femelă pentru reproducere.

— Sunt dezolată, bâigui ea, roşie de ruşine, îmi voi alege alt cal…

— Nici vorbă! i-o tăie Barrett. Dacă această iapa îţi place, ea este a ta. Federico a ales-o din cauza originii ei.

— Ea nu-i a lui?

— Draga mea, toţi caii din ranch sunt ai mei, în afară de Diablo. Federico I-a prins cu lasoul atunci când nu era decât un mânz şi l-a crescut. Dar palomino îmi aparţine şi acum e a ta. Mă tem numai ca această iapă să nu fie gravidă.

— Puţin interesează, ea este atât de frumoasă. Federico va putea să păstreze mânzul. Oh, Barrett, mulţumesc, mulţumesc… Când voi putea s-o încalec?

— Mâine? îi propuse el.

— Crezi că… va fi disponibilă?

Barrett îşi reprimă un zâmbet, naivitatea lui Angie îl emoţiona. În curând, ea însăşi va cunoaşte binefacerile şi energia creatoare a iubirii.

— În întregime. Nu te teme.

— Barrett, ea are deja un nume?

El ezită.

— Federico i-a dat unul, dar tu poţi să-l schimbi.

— Cum o cheamă? întrebă ea curioasă.

— Angel!

Tânăra fata găsi că este detestabilă ideea de-a fi dat unei iepe prenumele unei femei.

— Înger şi Diavol… Angel şi Diablo… murmură ea gânditoare.

Nu ştiu să-şi explice de ce, la aceasta evocare, o! un cu ameţeli şi se sprijini de Barrett

— Nu te simţi bine?

— E… nu sunt încă obişnuită cu clima de aici, se scuză ea.

— Să ne întoarcem! Îi vei găsi un alt nume, mai târziu.

— Nu, răspunse ea cu hotărâre. Ea se numeşte Angel, şi Angel se va numi.

A doua zi de dimineaţă, Barrett o escortă până la ţarc.

Roberto Luna îi aştepta în tovărăşia calului. Era deja înşeuat, şi marele armăsar dispăruse. Spre salvarea lui Angie, Barrett nu asistă la prima sa lecţie şi ea găsi în Roberto un profesor răbdător, înţelegător şi foarte avizat în materie de echitaţie.

O jumătate de oră mai târziu, Angie călărea mândră pe spatele lui Angel. Roberto ghida iapa la pas şi o sfătuia pe tânăra călăreaţă cu o voce calmă.

— Señorita va şti în curând să călărească, o încurajă el.

— Da, aprobă ea cu mândrie şi izbucni în râs.

La câţiva paşi depărtare, Federico observa cu atenţie scena.

Râsul lui Angie răsuna neplăcut în urechile lui. Degetele i se strânseră nervos pe bara de lemn. Simţea că este prado unei dorinţe imposibile, a unei pasiuni exaltate şi exacerbată de ariditatea grandioasă a deşertului, îşi puse sombreroul pe ochi şi îşi promise să se întoarcă chiar în aceeaşi seară la Marfa, îl va lua pe Reno în trecere şi-i va face

o vizită de curtoazie lui Gonzales. N-o mai văzuse de mult pe frumoasa Lupe cu ochii de jăratic. Un surâs de plăcere îi lumină faţa. Dar când râsul lui Angie rupse din nou tăcerea, surâsul i se stinse.

Inaugurarea tribunalului va fi evenimentul anului pentru cetăţenii micii comunităţi din Marfa. Domnişoara Emily şi Barrett evocau adesea bucuriile în perspectivă şi Angie îi ascultase, excitată de ideea de-a participa la festivităţi. Teresa, servitoarea, a făcut totul ca să merite complimentele stăpânei.

Dintr-o învârtitură de mână, ea transformase o piesă din ţesătură de organdi într-o rochie demnă de o regină. Pentru prima oară în viaţa ei, Angie va arbora o rochie nouă, pe care nimeni înaintea ei n-o mai purtase.

Ea îşi contemplă mult timp reflectarea în oglindă. Ce şansă! Acum locuia într-o imensă hacienda. Avea un cal pe care învăţa să călărească. În mai puţin de o oră, va pleca spre Marfa unde va întâlni mari personalităţi. Totul era perfect sau aproape…

Singura umbră din tablou era Federico McClain. Barrett părăsise ranchul foarte devreme şi-i încredinţase fiului său grija de-a le escorta pe domnişoara Emily şi Angie până la Marfa.

Jurându-şi că Federico nu-i va strica ziua, Angie plecă s-o caute pe domnişoara Emily.

Freamătul noii sale rochii, care se balansa în ritmul paşilor ei, îi smulse un zâmbet în timp ce se îndrepta spre grădina de iarnă.

Aplecată pe un masiv tufiş de trandafiri, Emily se ridică uşor la auzul vocii lui Angie. Tânăra era în prag, radioasă. Rochia sa cea nouă îi scotea în relief curbele

armonioase.

O delicată garnitură de dantelă îi împodobea decolteul şi mânecile bufante.

— Oh, Angie… este atât de frumoasă, declară ea dintr-o suflare.

— Eşti sinceră, mătuşă Emily? o întrebă Angie, cu inima bătând.

Ea nu era obişnuită cu complimentele şi se întrebă repede, fără să se gândească la asta, dacă vanitatea era într-adevăr un păcat aşa cum deseori o învăţase tatăl ei.

După un examen minuţios şi critic, Emily alese un trandafir cu petale diafane.

— Asta…

— Oh, nu… Eu nu pot să-l accept, exclamă Angie, constatând că arbustul nu avea decât o singură floare. El este foarte frumos acolo.

— La fel de frumos ca tine. Sunteţi făcuţi unul pentru altul.

— Eşti drăguţă, murmură ea ruşinată.

Emily înfipse trandafirul în părul lui Angie şi se dădu un pas înapoi ca pentru a-i aprecia efectul.

— Perfect, minunat! Acum, Angie, spune-i lui Federico că voi fi gata într-o jumătate de oră.

Numai la gândul de-al înfrunta pe Federico McClain, i se strânse inima. Emily York îşi adora nepotul şi n-ar fi crezut niciodată că frumosul şi impetuosul Federico voia s-o seducă cu forţa.

— Da, răspunse ea slab, şi-ţi mulţumesc încă o dată pentru trandafir.

Îndreptându-se către camera lui Federico, Angie voi să se liniştească. Nimic supărător nu putea să i se întâmple prin uşa închisă. Trebui, totuşi, să ia aer în piept înainte de-a se

hotărî să bată la uşă.

— Da?

— E, e Angie… Angie Webster, domnule McClain. Şi deja se gândea să fugă, când uşa se deschise brutal în faţa ei.

Spre marea ei încurcătură, descoperi că Federico era cu torsul gol. Bărbia îi dispăruse sub un strat gros de cremă de ras şi el îşi aruncase neglijent un prosop pe umeri.

— Oh… Sunt dezolată, nu voiam să…

El îi pusese deja mâna pe braţ şi-i zâmbea.

— Nu ai de ce să te scuzi, Angel. Ce voce dulce şi plăcută avea! Dar zgomotul cheii în broască o readuse la realitate.

Vru să fugă dar în grabă se clătină şi se agăţă instinctiv de Federico. Curios era şi că cicatricea lui îi reţinea atenţia. Ea se strădui să-şi plece ochii.

— Te rog, Fed… domnule McClain! Lasă-mă să plec.

El o obligă să ridice capul… O luminiţă ironică îi strălucea în privirea cenuşie şi un zâmbet larg îi lumina faţa.

— Angel, continuă el cu răutate, trebuie să-ţi amintesc că tu ai intrat în camera mea fără să fii invitată când eu eram pe jumătate gol şi că te-ai aruncat literalmente în braţele mele?

Ea se uită fix la el, tremurând.

— După părerea mea, tu ai intenţii mult mă; necinstite decât mine.

Înainte ca ea să protesteze, Federico îşi puse buzele pe cele ale fetei, fără să se sinchisească de săpunul de pe obrajii săi.

Angie vru să se apere, dar îi lipsiră forţele. Un sentiment curios de abandon punea stăpânire pe ea de fiecare dată când acest bărbat o forţa să-l sărute.

Deodată, Federico se dădu înapoi privind-o cu

duritate. El îi dădu un ordin care în orice altă împrejurare fetei i s-ar fi părut ridicol, dar care în ziua aceea, cu el, luă o dimensiune gravă şi tulburătoare.

— Şterge-mă pe faţă!

Pentru Angie, care nu învăţase decât să se supună, acesta era un ordin. Fără un cuvânt, ea – i şterse bărbia, plecând ochii de frică să nu-i întâlnească pe ai lui. Era ca hipnotizată de linia plină şi senzuală a gurii lui. Prosopul alunecă din mâna ei tremurândă şi îi şterse timid buzele cu vârful, degetelor. Mâinile fetei erau umede de emoţie, prosopul suplu mângâia faţa umezită a lui Federico. Când e! se aplecă spre ea, ea se abandonă. Ea se ura pentru slăbiciune, dar descoperea plăcerea.

— Angel, Angel, murmură Federico între două sărutări. Să ne întâlnim în această seară după căderea nopţii. Vom merge la Cibolo Creek şi ne vom iubi sub clar de lună.

Emoţionată, pierdută, ea nu răspunse. Cum ar fi putut riposta cuvintelor tandre şi dulci, acestor cuvinte abia murmurate la care toate fetele visau?

— Angel, eşti atât de frumoasă… de seducătoare…

— Federico…

Ea începu să tremure când el îşi puse faţa pe sânii ei. Sub dulcea presiune a buzelor lui, ea simţi sfârcurile sânilor întărindu-se sub fino ţesătură de organdi.

— Federico, nu… Te rog!

— Dar, n-am făcut nimic, protestă el.

— Lasă-mă. Nu vreau…

Cuvintele nu erau suficiente. Nimic nu putea să-l împiedice pe Federico să descheie nasturii, mici perle de sidef care ornau plas tronul rochiei sale.

Respiraţia lui o făcu să tremure, dar nicio clipă nu-i veni ideea că el s-ar mulţumi doar s-o privească.

Lacrimi mari i se prelinseră în colţul ochilor. Era sfâşiată între dorinţa de-a simţi o ultimă dată arsura buzelor lui pe ale sale şi cea de a se elibera din strânsoarea lui.

Încet, el se aplecă spre ea şi ea îşi reţinu respiraţia. Când gura lui se aşeză pe ţesătura mătăsoasă şi o făcu să alunece pentru a elibera globurile grele şi perfecte ale sânilor ei, Federico contemplă mult timp în linişte pieptul dulce şi rotund. Pielea era de-o albeaţă de alabastru.

El întâlni privirea temătoare a lui Angie înainte de a-şi reaminti de meseria pe care ea o exercita la Paso del Norte şi o felicită în sinea lui.

Trebuie că-şi studiase serios privirea timp de multe ore în faţa oglinzii pentru a reda această emoţie…

— Mă faci de ruşine, Federico, te bucuri astfel de spectacolul goliciunii mele. Dumnezeu mă va pedepsi pentru a-ţi fi cedat avansurilor.

— Hm…

— Şi tu la fel, Federico, şi tu vei fi pedepsit.

— Dacă sunt pasibil de-o pedeapsa, atunci s-o merit, glumi el deschizându-i deliberat corsajul. În ciuda dezinvolturii sale, Federico lupta contra atracţiei pe care această blondă încântătoare o exercita asupra lui.

Cum de putea să simtă o astfel de tandreţe pentru o prostituată care sucea capul tuturor bărbaţilor într-o cârciumă şi se oferea celor care erau gata să plătească preţul? ss gândi el cu amărăciune.

În ciuda dispreţului pe care ea i-l inspira, el era incapabil să reziste dorinţei pe care ea o năştea în el. De această dată, el alese să-şi ascundă tandreţea şi generozitatea naturală sub aparenţele cele mai violente şi cele mai amare.

Lacrimi mari, liniştite inundară obrajii fetei când

Federico îi sărută, cu o febră brutală, sânii. Apoi el se făcu mai blând şi o culcă pe Angie pe patul lui, se-ntinse şi el lângă ea. El îi atingea talia fină înainte de-a urca încet spre sânii descoperiţi…

— Federico, eşti acolo?

Vocea mătuşii Emily îi făcu pe amândoi se tresară.

O frică indescriptibilă se întipări pe faţa lui Angie. Cu un gest imperios, Federico o invită să păstreze linişte.

— Da, tante, dar n-am terminat să mă îmbrac, răspunse el calm. Vă întâlnesc în cinci minute.

— Perfect! Angie n-a trecut să te anunţe? continuă e o dincolo de uşile închise.

— Abia acum cinci minute. Am crezut că-şi căuta mănuşile şi pălăria.

Tot vorbind, privirea-i rămăsese fixată pe Angie şi, pentru prima oară, lui i se păru că ea nu simula nimic. Ea era cu adevărat îngrozită, dar avea şi de ce. Dacă cineva din casă descoperea că viitoarea soţie a lui Barrett McClain tăcea goală în patul fiului ei vitreg, ea risca să vadă cum îi scapă averea lui McClain.

— Foarte bine. Te aştept în trăsură, conchise Emily pe un ton satisfăcut.

Câteva secunde mai târziu, ei auziră paşii mătuşii pierzându-se pe culoar. Federico o ajută pe Angie să se ridice şi să-şi încheie rochia.

— Ai face mai bine s-ajungi în camera ta trecând prin curte, o sfătui el.

Federico îşi trăsese deja cămaşa şi o elegantă vestă de in de culoarea nisipului brodată cu negru. El se aşeză pe marginea patului pentru a-şi încălţa cizmele şi era gata să se ridice când un trandafir căzut pe covor îi atrase atenţia. Îl luă între degetele sale şi-i inspiră aroma discretă. Era miraculos

intact după violenţa cu care o sărutase pe Angel. Tot contemplând trandafirul, el nu se putu împiedica să nu-i compare frumuseţea şi perfecţiunea cu cea a lui Angel. La acest gând, floarea-i alunecă dintre degete şi căzu pe parchetul cernit al camerei.

Cu călcâiul cizmei, Federico zdrobi sălbatic floarea înainte de-a părăsi încăperea.

CAPITOLUL XIII

Domnişoara Emily, care luase loc în caleaşcă, se impacienta. Ea avea un gest adorabil de nervozitate deghizată pe care o au femeile: îşi freca uşor tâmpla cu mâna.

— Mă-ntreb ce poate s-o reţină pe Angie, murmură ea, bătând cu mâna cuvertura pe care voia s-o prezinte la concursul celor mai frumoase lucrături cu acul.

Decontractat, Federico îi surâse mătuşii:

— Ea nu trebuia să întârzie…

— Sper că primarul nu se va lansa iar în interminabile… Oh! Iat-o!

Ea observă imediat că mersul lui Angie nu era natural. Avea aerul că se mişcă contra voinţei sale, ca şi cum nu simţea nici cea mai mică bucurie de-a participa la serbările atât de aşteptate.

Cu faţa ascunsă de o imensă pălărie cu borurile largi, Angie acceptă mâna pe care Federico i-o întindea pentru a o ajuta să urce scăriţa.

— Eşti minunată în rochia ta nouă. Ei o gratula cu un surâs şi fu surprins să-i descopere ochii roşii de plâns.

— Scuză-mă că te-am făcut s-aştepţi, domnişoară Emily…

— Te rog. Avem tot timpul. De altfel ziua râs că să fie lungă. După discursurile oficiale, ne vom aduna la picnic, şi în timp ce tinerii se vor înfrunta amical, voi participa cu doamnele din comitat la concursul cea mai frumoasă lucrătură cu acul…

— Şi tu îl vei lua, completă Federico făcându-şi mătuşa să roşească de plăcere. Nu-i aşa, Angel?

— Eu… Cum?

— Ziceam… De ce nu-ţi scoţi pălăria?

Cu un gest îndrăzneţ, el dezlegă panglica şi-i descoperi minunatele bucle blonde.

— lată, e mult mai bine! Spuneam că mătuşa Emily va câştiga premiul din această după-amiază, cu cuvertura ei…

— Sunt sigură, răspunse ea. Această lucrătură este atât de frumoasă I

— Mă copleşiţi amândoi şi… Ea se opri brusc, constatând că trandafirul pe care i-l pusese în păr lui Angie dispăruse… Angie, scumpa mea, dar unde este…

— Ce, tanti?

Angie ghicise şi-şi ţinea răsuflarea.

— Trandafirul.

— Adevărat, întări Federico. Când ai ciocănit la uşa mea să mă anunţi de plecare, îmi amintesc perfect să-l fi văzut. De ce l-ai scos?

Crudul Federico nu se mulţumea numai s-o acopere de ruşine, se gândea ea cu mânie. Nu-i ajungea s-o strângă în braţe şi s-o înăbuşe cu sărutările lui. El voia şi mai mult. Se bucura s-o vadă bâlbâindu-se şi minţind în faţa mătuşii lui. Mândria lui Angie o stăpâni şi ea hotărî să-i paseze mingea.

— Dar ştii foarte bine, Federico I Nu-ţi aminteşti?

Barbetul acceptă înfrângerea de bunăvoie.

— Eu mă recunosc vinovat, mărturisi el izbucnind în râs. Era aşa de frumos trandafirul, încât mi s-a părut că distrăgea atenţia de la încântătoarea faţă a lui Angel. Ce zici, mătuşă?

— Eu… Eu credeam… Lasă-mă să văd, Angie…

Domnişoara Emily se uită la ea lung.

— Pe legea mea, Federico, cred că ai dreptate. Părul ăsta lung şi blond care-i cade în cascade este cel mai bun efect. Angie, pari…

— Un înger! termină Federico, încântat de gluma lui.

Mereu la pândă la ceea ce ar putea rupe solitudinea acestei aspre frontiere texane, toate familiile în jurul a cincizeci de mile păreau să-şi fi dat întâlnire în micul orăşel Marfa.

Angie fu uimită de mulţimea colorată care se năpustea pe străzi. Bărbaţii îşi ajutau femeile să descarce coşurile garnisite copios, copiii se interpelau zgomotos. Tinerele fete, încântate de gătelile lor cele mai frumoase, flecăreau în grup, tot încercând să atragă discret atenţia cowboy-lor.

Angie nu putu să nu remarce privirea languroasă pe care cele mai multe dintre ele i-o trimiteau lui Federico la trecerea lor, după cum şi surâsul satisfăcut al tânărului bărbat.

Luată de febra mulţimii, de tumultul serbării, Angie acceptă ca Federico s-o ajute să coboare din trăsură. Ţinând-o de talie ceva mai mult decât era necesar, el îi şopti la ureche:

— Încearcă să scapi de compania mătuşii şi vino să ne întâlnim în această după-amiază.

— Cu siguranţă, nu! ripostă ea călcându-i voluntar pe picior.

El prinse imediat şi braţul domnişoarei Emily, pentru a se îndepărta de ea.

Angie şi domnişoara Emily se instalară pe plianta de pânză care fuseseră dispuse sub un umbrar cu ciucuri în faţa tribunalului. Înconjurat de trei demnitari, Barrett McClain le zărise de pe estradă şi le salută fără să-şi ascundă mândria.

Angis îi zâmbi. Privirea binevoitoare pe care ea i-o adresa îi încălzea inima. Barrett McClain era un bărbat sensibil, prevăzător şi o trata ca pe fiica lui.

Contrar lui Jeremiah, el nu-i adresase niciodată niciun

reproş. Îi satisfăcea toate capriciile şi nu cerea niciodată nimic în schimb.

Era chiar prea frumos ca să fie adevărat

Cele câteva scaune rămase goale fură rapid luate cu asalt şi cei întârziaţi se înghesuiră pe aleile laterale pentru a putea auzi discursul.

Barrett McClain fu primul care se ridică, sub tunete de aplauze. Cu un gest al mâinii el impuse tăcere, dând din cap cu un aer satisfăcut.

— Mulţumesc, mulţumesc. Când liniştea a fost restabilită, el îşi drese vocea înainte de-a spune:

Doamnelor şi domnilor, această zi de luna mai a anului de graţie 1886 este pentru noi o ocazie de-a fi mândri de mica noastre comunitate, în spatele meu se ridica acum al treilea aşezământ de justiţie din comitat înaintea noastră, au fost cel din Fort l. caten apoi cel din Fort Davies, dar nici unul nu se poate compara cu cel din Marfa.

Aplauzele răpăiră.

— Aceasta măreaţă construcţie, reluă el după câteva secunde, va exista mult timp după noi. Copiii noştri şi nepoţii noştri vor fi pe ăţit acest pământ Construit cu n ctrela şi câramirile acestei frumoase cetăţi Mada…

Angie se cinită pe scaun. Căldura se lăsa pe mulţime ca o mantie de plumb. Discursurile se succedau şi moleşeala puse stăpânire pe tânăra fata.

În sfârşit, se taie panglica. Şi tribunalul fu oficial inaugurat, înr o; – Tflurie populară.

— Să mergem să ne-adăpostim la umbră, propuse de îndată domnişoara Emily înaintând

Câteva minute mai târziu, cu un pahar de limonadă proaspătă în mână, Angie lăsă să-i scape un suspin de satisfacţie profundă.

Mesele lungi care fuseseră întinse sub o prelată în dungi, se încovoiau sub munţi de le urâte mâncăruri care-i excitau apetitul lui Angie.

Trecând de la un bufet la altul, ea ezită în delung între jambonul umplut cu ananas, bucăţelele de pui aurit, mirositoare şi apetisante, salatele de cartofi, mazăre şi legumele proaspete pe care femeile din comitat le preparaseră cu dragoste pentru această glorioasă zi.

Fiecare insista ca Angie să guste din mâncarea ei, şi după ce a înghiţit o farfurie copioasă, trebui să mai accepte o prăjitură cu ciocolată şi una cu piersici.

Abia înghiţită ultima îmbucătură şi estrade fu demontată pentru a face loc festivităţilor de după-amiază, care începură cu o cursă cu saci pentru băieţi şi o cursă cu ouă pentru fete Angie nu participase niciodată la acest gen de exerciţii, dar acceptă cu plăcere să concureze.

Ea izbucni în râs când judecătorul de curso îi aşeză între dinţi o linguriţă de argint în care fusese pus un ou tare.

Câteva secunde mai târziu, el dădea plecarea încurajat de public. Angie alerga cu paşi mici şi regulaţi fără a scăpa din ochi oul care se clătina periculos în suportul său.

Ea auzi, mai curând decât văzu, cum concurentele abandonau pe rând. La câţiva metri de sosire, ea aruncă o privire spre singura fată care rămăsese în cursă cu ea. Distrată, Angie se clătină şi pierdu preţioasa încărcătură.

Decepţionată dar corectă, ea a fost prima care şi-a felicitat adversară. Aceasta o aştepta cu un surâs victorios pe buze. Decolteul adânc al bluzei sale descoperea un gât generos şi coapsele sale voluptuoase erau drapate într-o fustă largă, cu culori plăcute.

— Felicitări pentru victorie! îi spuse Angie gâfâind.

— Da, şi voi mai avea încă, răspunse frumoasa

spaniolă acceptând mâna întinsă a lui Angie.

Câteva secunde mai târziu, ea dispărea într-un vârtej de volane pentru a merge să-şi ic premiu!

În plină după-amiază, învinşi de căldură, cec mai mare parte dintre familii se retrăsese în trăsurile lor sau! a umbra corturilor pentru e se odihni înaintea cinei şi a balului.

Barrett McClain disputa o aprigă partidă de domino cu nişte prieteni; domnişoara Emily somnola în boxa în care îşi expusese cuvertura.

Pentru Angie era o ocazie minunată să viziteze micuţul oraş Marfa. Cu un gest uşor, îşi ridică părul greu, şi-l înnodă cu o panglică roz.

Fără să ezite, se îndreptă spre strada principala. Trecu prin faţa magazinelor de grâne, a maghernițelor de şelari, a unui cabinet de avocat şi se opri, ca hipnotizată, în forţa uşilor batante ale saloonului.

Verifică nervos ca nimeni să n-o vadă cum freacă geamul prăfuit şi cum îşi lipeşte cuvioasă nasul de el ca să vadă ce-i înăuntru. O mulţime densă, mai ales bărbaţi, se îngrămădea într-o încăpere plină de fum de ţigară. Unii jucau cărţi, alţii înconjurau mesele de joc sau consumau la bar. Un servitor cu favoriţi prindea din zbor sticle cu lichior şi le aşeza pe un suport. Deasupra unei oglinzi, Angie zări un tablou în ramă aurită şi-şi puse imediat mâna pe gură pentru a-şi reţine un strigăt de surpriza.

El reprezenta o femeie goală, nonşalant întinsă pe un divan în catifea roşie. Faţa ei avea forma unei inimi şi pântecul şi coapsele de-o dulce albeaţă se ofereau indecent privirilor tuturor.

Angie plecă repede ochii. În acest moment, îl văzu pe Federico. El avu un surâs larg şi ridică paharul în direcţia tabloului înainte de-a da peste cap paharul.

Angie nu aşteptă să ştie dacă el o văzuse şi o rupse la fugă. Alerga atât de repede că trebui să se oprească pentru a respira.

Aruncă o privire în spatele ei şi scoase un strigăt uşurat constatând că strada era goală.

Liniştita la ideea că Federico n-a urmărit-o, ea se apropie de magazinul general. Prin deschizătura uşii văzu o pereche de clienţi care făceau cumpărături la tejghea.

— Pot să vă ajut, domnişoară? o întrebă vânzătorul din fundul încăperii.

— Nu… – eu… Dar îmi permiteţi să mă uit?

— Toate de! pe – arma? a, dacă vreţi, răspunse el cu bonomie.

Câteva clipe mai târziu, ea rătăcea de la o tejghea la alta, delectându-se cu miile de obiecte pe care le descoperea.

Sulurile groase de ţesături, bobinele de aţă multicoloră. Şi pălăriile cu perse, o puseră pe gânduri. Apoi suspină luând o oglindă cu ramă aurită în care se contemplă mult timp cu un sentiment de nostalgie amestecată r, bucuria pe care o ai când rătăceşti în voie, aşteptând totul şi nimic, un eveniment extraordinar, sau o mică surpriză… Ea puse la loc preţiosul obiect cu delicateţe, alături de perle false, brăţări şi piepteni de sidef, pe care visează toate fetele să le aibă…

— Oh, Dumnezeul meu! murmură ea, zărind cea mai încântătoare cutiuţă pe care o văzuse vreodată. O puse în podul palmei, când o voce masculină murmură în spatele ei:

— Deschide-o!

Când se întoarse, Federico o domina cu statura lui masivă.

— Îţi voi arăta de-ndată, insista el luându-i-o Tiană.

Când privi, Angie descoperi cu încântare o pereche în

haine de seara care dansa, după o muzică romantică.

— Federico, eu nu am niciodată… Restul frazei i se stinse într-un murmur.

— Este o cutie muzicală. Vrei să ţi-o ofer?

Ea murea de poftă să accepte, dar îi fu de-ajuns să-i prindă privirea lui Federico ca să revină brusc la realitate.

— Nu, sigur nu…

— Angel, eu nu glumesc. Aş fi tare încântat să ţi-o fac cadou.

Ea închise capacul cu precauţie şi aşeză şi cutia pe etajera unde o găsise.

— Papa pretindea că a cumpăra bibelouri de acest gen, înseamnă să arunci banii pe fereastră.

— Tatăl tău pare să fi fost un sfânt…

— Federico McClain! îl puse ea la punct, sever.

— Scuză-mă, Angel, şi nu te enerva, te rog. Aş vrea să-ţi prezint cel mai bun prieten al meu.

Degetele lui lungi şi fine atinseră panglica ce-i împodobea gâtul şi ea tresări violent, remarcând pentru prima oară silueta de Sicoto a unui mexican în umbra lui Federico.

— Angel, iată-l pe Reno Sánchez, mexicanul cel mai leneş din Tierra del Sol.

Şocată de aceste cuvinte, Angie îi întinse spontan mâna lui Sánchez.

— Mă numesc Angie Webster, încântată de cunoştinţă.

Reno îi strânse viguros mâna înainte de-a declara cu o voce joasă şi melodioasă.

— Señorita este foarte frumoasă.

— Gentileţea dumneavoastră mă onorează.

Dar mă mir că nu-ţi alegi mai bine prietenii! adăugă ea, aruncându-i lui Federico o privire ucigătoare.

— Nu există altul mai bun decât el! protestă cu putere tânărul mexican. El este prietenul meu!

— Nu te lua după el! ripostă Federico pe un ton sec. Eu n-am prieteni. Eu sunt un solitar.

Umilită că tânărul mexican acceptă insultele lui Federico fără să reacţioneze, Angie repetă:

— Sunt încântată să-ţi fac cunoştinţa, domnule Sánchez. Ea se întoarse către Federico… Dacă vrei să mă scuzi…

— Desigur, răspunse el sec.

El o urmări depărtându-se cu paşi rapizi, până ce dispăru după colţ. În acest timp, Reno explica în spaniolă prietenului său că Angie era într-adevăr cea mai frumoasă femeie pe care a văzut-o în cei treizeci şi patru de ani de viaţă.

Gânditor, Federico luă cutia muzicală de pe etajeră şi se întoarse spre vânzător.

— Sam, trece acest obiect în contul meu, te rog.

— Desigur. Vreţi s-o împachetez?

— Nu mai e nevoie, răspunse ei băgând-o în buzunar.

CAPITOLUL XIV

Se lăsase noaptea; Bolta cerului era plină de stele. Visătoare, Angie contempla perechile care evoluau pe ringul improvizat. Ea bătea discret ritmul cu piciorul, admirând agilitatea dansatorilor, când deodată îl zări pe Federico.

O femeie brunetă, cu silueta suplă şi pielea arămie era cuibărită în braţele lui. Ea recunoscu imediat pe concurenta care o învinsese după-amiază la cursă şi straniile cuvinte pe care aceasta le pronunţase îl reveniră în memorie.

— Voi obţine şi alte victorii…

Pe faţa fetei întoarsă spre Federico, se putea citi o admiraţie sinceră şi aproape sălbatică. Inima lui Angie i se strânse dureros şi, pentru prima oară din viaţa ei, ea încercă un sentiment străin şi derutant…

Ca şi cum lumea se redusese deodată la cele două fiinţe ce-i sfâşiau inima.

Gelozia!

— Eşti gata să te-ntorci?

S'm?

Vocea lui Barrett McClain o surprinse într-o contemplaţie imobilă şi tristă. Toată seara, ea hrănise speranţa nebună că va fi lăsată să danseze.

Capul lui Federico, tandru lăsat pe cel al frumoasei necunoscute, îi stricase plăcerea care marcase prima ei zi petrecută la Marfa.

— Da, Barrett. Sunt foarte obosită…

— Perfect! Te voi conduce odată cu Emily, Federico va rămâne, ca de obicei, în oraş.

Lupe Gonzales închise ochii şi-şi pusese obrazul pe pieptul larg al partenerului său. Dar privirea lui Federico rămăsese fixată pe silueta delicată a lui Angie care dispăruse în noapte.

— Ce se întâmplă, Federico? întrebă brusc Lupe.

— Nimic, Lupe, nimic! o liniști el, strângând-o mai tare… Lupe, te voi iubi până în zori, îi promise el cu o voce joasă și melodioasă.

Federico se gândea la caraghioasa cutie muzicală pe care o băgase în sacul de la șa. I-o va da lui Lupe. Imediat după bal…

Orele se succedau și Lupe începuse să se neliniștească.

— Federico, să plecăm, te rog, Reno a condus-o pe sora mea Georgina deja de mult.

— Dacă vrei tu.

El era destul de obosit. Câteva minute mai târziu, el o ridică în șaua calului său și plecă în galop în direcția unei căsuțe pe care Lupe o locuia împreună cu sora ei.

Sosit la destinație, Federico își aanefană șaua sub portic, fără vreun gâscă! a cutia muzicală. Lupe deschisese deja ușa. Ea îl conduse până în camera ei râzând.

— Unde dracu' e patul, Lupe? întrebă Federico ezitând în prag.

— Mereu la locul lui, răspunse ea luând grămada de haine care-l acoperea. Așază-te, Federico!

El se lăsă greoi pe patul acoperit de o cuvertură înflorată și arcurile somierei treziră sub greutatea lui.

— Vino aici, Lupe! murmură el, întinzând brațele.

— Oh, da, dragostea mea!

— Îmbrățișează-mă…

Ea îi luă fața în mâinile ei fierbinți.

— Federico, ai lipsit așa de mult timp, îi reproșă ea tandru. Mi-ai lipsit. Tu…

El o atrase spre el pentru a-i înăbuși protestele și ea își lipi buzele de ale lui.

— Lupe știe să-ți facă plăcere…!

Smulgându-se din strânsoarea lui, ea se dezbrăcă cu o îndrăzneală seducătoare.

Dar deliciosul spectacol al acestui corp gol, plin şi armonios, nu-i inspiră tânărului decât o vagă plictiseală. Federico se îndoi pentru prima dată de virilitatea lui. Lupe se bonnie deja în el.

— Ce se-ntâmplă, Federico? Nu ţi-e poftă de mine?

El închisese ochii. Angie o înlocuise pe Lupe în gândurile lui. Pe Angel ar fi vrut el s-o iubească sub clar de lună.

— Lupe, cred c-am băut prea mult. Nu conta pe mine în aceasta seară, sunt dezolat…

— Minţi!

Ea se ridicase într-un cot şi-i analiza febril faţa.

— Tu n-ai fost niciodată aşa. Există o altă femeie?

— Nu, te-asigur, eu am…

— Taci! Te-am văzut cum te clătinai pe picioare de beat, şi totuşi erai bărbat.

Cum el nu răspundea, ea schimbă tactica.

— Închide ochii şi las-o pe Lupe să facă. Ea începu să-l mângâie, dar el o opri cu un gest brusc şi se aşeză.

— Sunt obosit, Lupe. Încearcă să înţelegi.

La aceste cuvinte, ea se ridică dintr-o săritură şi se îmbrăcă furioasă. Un val de injurii îi ieşi pe gură. Ea vorbea în spaniolă, dar ştia că Federico înţelegea această limbă. În ciuda oboselii, el îşi reprimă un zâmbet în faţa imaginaţiei bogate a însoţitoarei sale.

— Ascultă, Lupe, nu există nicio altă femeie decât tine în viaţa mea.

— Minţi! Crezi că n-am remarcat felul în care o priveai pe tânăra fată palidă cu părul lung şi blond?

Ea se aşeză în faţa lui, punându-şi pumnii în şolduri.

— Te-ai culcat cu ea?

— Lupe, nu fi ridicolă, te rog. Această fată este viitoarea mea mamă vitregă, ţi-am explicat deja!

— Puţin mă interesează. Dacă n-ai iubit-o încă, mori de poftă şi…

Cuvintele lui Lupe îl atinseră pe tersâr. Nebun de mânie, el o apucă brutal de mână, încât ea se clătină.

— Lupe, tu ai sânge fierbinte şi crezi că toată lumea-ţi seamănă. Nu ţi-a dat prin cap că sunt zile când nu am poftă de nimeni. Dacă voiam…

Smulgându-se din strânsoarea lui, ea traversă încăperea şi din e'el paşi deschise uşa.

— Pleacă! Nu vei reuşi să mă convingi.

Ea îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— E caraghios, Federico, că poţi dori o fată care-şi va petrece restul vieţii în patul tatălui tău.

Federico se apropie de ea, rezistând cu greu să n-o strângă de gât.

— La revedere, Lupe.

Îşi luă şaua în tăcere şi se îndreptă spre calul său cu un pas hotărât

Ea alergă după el şi îl apucă de talie:

— Nu pleca, te rog.

Federico îi puse un braţ în jurul umerilor şi sărută amical pe obraz.

— Voi reveni. Lupe. Nu insista pentru seara asta…

Cu lacrimi în ochi, ea îi pipăi faţa în penumbră ca şi cum ar fi vrut să-şi întipărească în memorie pentru totdeauna trăsăturile lui. Ea îl sărută cu foc, dar Federico nu răspunse la îmbrăţişarea ei. El îi abandonă gura contra voinţei sale şi aplecă capul.

— Noapte bună, Lupe!

O clipă după aceea, el pleca în galop.

— Voi reveni, strigă el. Dar şi unul şi celălalt ştiau că minţea.

Drumul lung la Tierra del Sol îl trezi din beţie complet pe Federico. Când ajunse în sfârşit, pica de somn.

Era târziu şi hacienda era scufundată în întuneric. El ajunse în camera lui şi se dezbrăcă imediat. În momentul când se întinse în pat scoase un strigăt de durere. Îşi frecă piciorul şi descoperi un ghimpe în carne. Îl scoase cu o iia, şi privirea lui găsi trandafirul de dimineaţă, cel pe care-l pierduse Angie şi pe care el îl zdrobise.

El îl adună cu un gest tandru. În ciuda petalelor veştejite, trandafirul mai degaja un parfum minunat, care-i renăscu amintirea lui Angie. O revedea cu rochia roz largă din talie. Îi auzea vocea melodioasă:

— Federico, vei fi pedepsit…

Apoi, el începu un rit curios, unul din cele speciale, secrete, care inspiră o mare dragoste, deşi o ştie imposibilă. Culese petalele una câte una şi le puse sub pernă.

— Angel, murmură el.

O emoţie stranie îi strângea inima.

CAPITOLUL XV

În cursul săptămânilor care urmară inaugurării tribunalului din Marfa, Federico încetă s-o mai hărţuiască pe Angie şi, contrar aşteptării, ea trăi o puternică decepţie.

Ea nu-l mai vedea decât la orele de masa şi indiferenţa lui nu întârzie s-o exaspereze mai mult decât sarcasmul de odinioară, într-o dimineaţă când îşi călărea iapa în compania lui Roberto Luna, ea reperă la orizont un călăreţ solitar, pe un cal negru.

Era Diablo. Nimeni nu încăleca armăsarul negru în afară de Federico. Stăpânindu-şi cu greu tremurul vocii, ea se întoarse pre profesor:

— Roberto, aş dori să-i vorbesc domnului McClain în particular. Te rog să ne aştepţi la hacienda.

— Si, señorita! răspunse el întorcându-şi calul. Pe curând!

Angie nu răspunse. Privirea ei nu mai părăsea silueta imobila de la poalele muntelui vineţiu.

La zgomotul de galop care se apropia, Federico se întoarse în şa şi-i surâse cu un aer amical.

— Bună dimineaţa!

— Bună dimineaţa, Federico!

Ea nu reuşea să-şi stăpânească tremurul vocii.

— Eu… credeam că…

— Vrei să mă-nsoţeşti până la piciorul muntelui?

Câteva minute mai târziu ei călăreau alături. Vântul le zbârlea părul şi făcea orice conversaţie imposibilă, dar plăcerea de-a fi împreună le era suficientă.

Sosit în apropierea unui bloc impunător de granit, Federico se opri din urcuş şi-i făcu semn lui Angie să-l imite.

Sări jos şi o ajută galant să coboare de pe cal. Ea deja

tremura numai la ideea mâinilor lui pe talia ei, dar spre marea ei decepţie, Federico nu abuză de situaţie.

Pietrele se rostogoliră sub cizmele lui când el începu să se caţere pe stânca abruptă. Angie se grăbea pentru a nu se distanţa de el. În grabă, ea alunecă şi-şi pierdu echilibrul Federico fu imediat lângă ea. El îşi trecu braţul după talia ei şi ea se cuibări instinctiv lângă ei.

Privirea lui Federico era profundă şi totodată misterioasă.

Buzele lui, despre care ea păstra o amintire caldă şi senzuală, rămâneau întredeschise, dar el nu zâmbea.

El o strânse mult timp la pieptul lui şi apoi o eliberă brusc.

Farmecul se rupsese. Ea crezuse că el va profita pentru a o scruta. Chiar dorise acest lucru. Federico McClain încarna toate fructele interzise de educaţia ei strictă şi religioasă, iar ea era incapabilă să-i reziste.

Tremurând, Angie îşi umezi buzele înainte de-a se hotărî să-l urmeze pe Federico, care o aştepta la câţiva paşi de-acolo. Când el începu să vorbească, vocea lui, joasă şi melodioasă, acţiona ca o vrajă.

— Îmi place să vin aici… Cu un gest, el desemnă o deschizătură în stânca care era deasupra lor. Am descoperit acest loc puţin după ce l-am avut pe Diablo. Asta este ascunzătoarea noastră.

El se aşeză pe un colţ de stâncă foarte înclinat, scoase o ţigară dar n-o aprinse.

— Pot să mă aşez lângă tine? întrebă timid Angie.

Fără o vorbă, el îi întinse mâna şi o ridică la nivelul lui. Ea îşi îndoi picioarele sub ea şi regretă imediat de a se fi aşezat lângă el.

— Am călătorit mult în aceşti ani, îi explică el cu

jumătate de voce. Am stat mult în Mexic, la mina din Last Madre, dar am vizitat şi San Francisco, Virginia, Saint-Louis, Philadelphia… şi chiar New York. Pretutindeni, m-am distrat şi amuzat de spectacolele care mi se ofereau, dar oricât de straniu ar părea, nimic nu va înlocui niciodată în sufletul meu acest deşert arid. Asta-i ţara mea. A fost şi a mamei mele şi a strămoşilor ei. Iubesc Texasul şi mai ales această parte din Texas. Aici veneam să mă refugiez pentru a scăpa de bătăile de acasă.

— Tatăl tău… tatăl tău te bătea? îl întreba Angie.

— Te asigur că Barrett McClain a petrecut mai mult timp lovindu-mă decât marcându-şi vitele, răspunse el rece.

— Din ce motive, Federico?

— În cazul în care n-ai remarcat încă, tatăl meu nu-şi iubeşte deloc unicul fiu. De altfel, asta nu mai are nicio importanţă din ziua în care m-am revoltat.

— Câţi ani aveai?

El nu putu să se abţină să nu râdă la această amintire.

— Unsprezece ani! Eram sătul să încerc să scot de la el un pic de afecţiune. Atunci când se pregătea să mă lovească, într-o zi, i-am smuls biciul din mână şi i-am jurat că dacă vreodată mai ridică mâna la mine, îl voi ucide.

Angie tremură.

— Totuşi… el este atât de gentil cu mine, şi apoi… îţi adorai mama. Dacă ea se căsătorise cu Barrett, însemna că…

Federico se ridica imediat, brutal.

— Nu te amăgi! Când mama era de vârsta măritişului această regiune era sălbatică şi aridă şi în regiune erau puţini cei demni de Kathryn York. Fort Davis a fost construit în 1854 şi Barrett McClain îi luă conducerea în 1855. Bunicul meu furniza carne soldaţilor.

Federico avu un surâs trist.

— Sărmana Kathryn! într-o frumoasă dimineaţă de aprilie, îl însoţi pe tatăl ei la Fort Davis şi Barrett McClain se îndrăgosti imediat de ea. Era frumoasă, dar frumuseţea ei nu era nimic pe lângă calităţile pe care le avea.

— Eşti nedrept. Federico. Eu sunt sigură că…

El o apucă brusc de mână:

— Tu crezi că-ţi spun toată astea fiindcă sunt.

El o eliberă şi privirea i se îndulci şi un surâs slab îi lumină faţa.

— Vino, vreau să-ţi arăt peştera mea.

Ea ar fi vrut ca el să-şi termine fraza dar ştia că era inutil să insiste. Pentru un motiv pe care ea nu-l ştia, el alesese să păstreze tăcerea.

Ajuns în faţa unei deschizături înguste, pe jumătate ascunsă de arbuşti, Federico o luă de mână pentru a o conduce. Poveşti cu lilieci şi şerpi îi reveneau în memorie atunci când penumbra se închidea progresiv peste ei.

— Angel, explică Federico cu voce joasă. Am să te părăsesc. Nu te mişti de aici, de acord?

— Nu mă lăsa, te rog, îl rugă ea agăţându-se de el.

Cu un gest de protecţie el o cuprinse pe după umeri.

— Există o lampă cu spirt, mai departe, pe stânga. Îmi trebuie un minut.

— Ia-mă şi pe mine! insistă ea. Câteva secunde lungi el îi ţinu capul blond la pieptul său.

— Nu te voi abandona…

Ei tatonară împreună în întuneric până ce cizma lui Federico lovi un obiect metalic.

— Iat-o! spuse el în şoaptă. După un moment, el aprindea un chibrit şi apoi fitilul, după care puse globul de sticlă.

— E mai bine?

Lumina lămpii desena umbre mişcătoare pe pragurile brute ale peşterii. Angie se învârt pe loc, apoi se întoarse spre Federico. Când el făcu un pas în direcţia ei, ea se clătină, împărţită între teamă şi dorinţă.

El întinse încet mâna spre ea, apoi şi-o lăsă moale să cadă de-a lungul corpului.

— N-am e ătat niciodată! ea! ă-io, nimănui.

— Federico, sunt aşa de fericită, murmură ea.

El îşi scutura violent capul ca pentru a-şi recupera puterile şi lumina intensă care strălucea în privirea să se stinse.

— Să plecăm, continuă el, regretând deja să fi dat frâu liber emoţiei sale.

Angie nu protestă când el suflă în flacăra lămpii. Se lăsă din nou întunericul. Federico puse delicat mâna pe talia fetei pentru a o împinge spre ieşire.

Ajunşi la aer, Federico şi-a reluat atitudinea rece.

El o ajută galant să se urce pe iapa ei, înainte de-a remarca:

— Ştii că iapa ta poartă mânzul lui Diablo?

— Eu… nu eram aşa de sigură de asta.

El izbucni în râs. Dintr-o săritură, încălecă şi, pentru prima oară, Angie observă o cicatrice lângă coapsa armăsarului.

— Federico, cum de s-a rănit Diablo aşa de profund?

— Diablo este un animal curajos, Angel. Rana i se trage de pe vremea când vagabonda în munţi. A fost atacat de o panteră şi a reuşit s-o respingă. Marea majoritate a cailor nu are nicio şansă contra animalelor sălbatice ca panterele. Ele sunt atât de agile, încât sar pe spinarea prăzii lor şi o pot răpune în câteva minute.

Angie fu impresionată.

Pe drumul de întoarcere îi învălui o liniște austeră, ceea ce o irită profund pe fată. Federico călărea înaintea ei. Nici măcar o dată nu se întoarse să-i arunce o privire.

Vreți un mijloc sigur pentru a alunga proasta dispoziție?

CAPITOLUL XVI

Se apropia 4 iulie. Nu plouase de mult şi pământul uscat începea să crape. La o sută de mile de Marfa, micul oraş Barria se pregătea să celebreze rodeo-ul anual. Creată acum trei ani, această manifestaţie obţinuse un asemenea succes, încât municipalitatea hotărâse să reînnoiască experienţa. Şi în acest an, crescătorii de vite, vor fi numeroşi, poate participând vor putea uita pentru un timp grijile.

Federico McClain era unul din cei mai fideli concurenţi şi, pe 3 iulie, dimineaţa, Barrett McClain, domnişoara Emily şi Angie luau trenul pentru a asista la faptele lui de vitejie.

Federico plecase încă din ajun. Şi când locomotiva ce scotea fum şi uruia se opri în minuscula gară din Barrio, soarele apunea şi ultimele raze acopereau cu o stranie lumină portocalie silueta unui om înalt şi subţire care aştepta pe peronul de scânduri.

Angie acceptă cu grabă mâna lui Federico, venit să le aştepte. El o ajută să coboare şi tânăra fată continua să-l fixeze în voie în timp ce el o îmbrăţişa pe mătuşa lui. Barrett McClain izbucni într-un râs sincer descoperind ţinuta surprinzătoare a fiului său.

Venise îmbrăcat într-un superb smoking. Şi acesta avea ceva straniu, de nebun în acest decor auster.

— S-a văzut vreodată un cowboy îmbrăcat ca un dandy? exclamă el.

— Eu nu sunt numai un cowboy, dar şi un excelent călăreţ, chiar dacă nu cel mai bun din regiune, răspunse Federico rece; sunt încă liber să-mi aleg ţinutele… şi o luă pe mătuşă şi pe Angie de cot şi le propuse galant: Am reţinut o masă. Acceptaţi să cinaţi cu mine?

A doua zi de dimineaţă, mulţimea invadase străzile micului oraş. Crescătorii de vite discutau despre necazurile aduse de secetă. Dar Angie nu asculta decât cu o ureche distrată cuantele lor.

Privirea ei era fixată pe silueta lui Federico care-l călărea cu mândrie pe fidelul său Diablo. El se străduia să-şi apere titlul de cel mai bun călăreţ. Ea ridică involuntar mâna spre piept, când un taur fu eliberat în arena şi când Federico se lansa cu îndrăzneală în urmărirea lui, rotind lasoul.

Douăzeci şi trei de secunde mai târziu, coarda mobiliza animalul după un fluierat violent şi Angie îşi alătură aplauzele celor dezlănţuite de ceilalţi spectatori.

Toată lumea se adună apoi la frigare la iarbă verde, unde Federico stătu foarte puţin.

— Ţi-a plăcut spectacolul? îi şopti el la ureche. Încă impresionată de performanţa lui, ea aprobă cu vioiciune.

— Îndată ce tata şi mătuşa vor fi culcaţi, ne întâlnim la bal, continuă el cu voce joasă.

— Nu. N-am nicio intenţie să…

— Eu te voi aştepta, răspunse el fără să-i asculte protestul, înainte de-a dispărea cu paşi mari.

La ora unsprezece, în aceeaşi seară, Angie o părăsea tiptil pe domnişoara Emily, care dormea.

Cu inima bătându-i în piept, ea îşi croi drum printre dansatori şi cowboy încălziţi de alcool. La fiecare pas de-al ei, bărbaţii o interpelau în speranţa că le va acorda un dans. Luată de valul uman, ea lăsă să-i scape un strigăt carp: o mână solidă îi apucă talia pe la spate.

— De ce ţi-a trebuit atâta timp? murmură Federico la urechea ei.

El o atrase încet spre sine şi începu să danseze cu

mâinile lipite de coapsele ei.

Angie închise ochii şi se lăsă dusă de ritmul muzicii. Progresiv, Federico conduse în aşa le încât corpul lui să fie strâns lipit de al ei.

Arcuşurile tresăltau pe viori, pianul însoţea vocile vesele şi puternice ale cântăreţilor. În jurul tinerilor, perechile se învârteau că? înd. Angie nu se mai gândea la nimic. Ce departe era acum întunecatul Mississippi! Balul era o sărbătoare şi cavalerul ei un vrăjitor al farmecelor…

— Angel, însoţeşte-mă în camera mea, propuse Federico pe un ton jos dar sigur.

Val, aceste cuvinte o readuseră brutal pe tânăra fată la realitate. Ea îşi înăbuşi un strigăt de ciudă, de deziluzie, Înainte de a-i împinge violent.

O clipă după aceea, ea îşi ridică jupele şi dispăru brusc, înghiţită de mulţime. Ea alergă până la hotel. Aerul îi ardea pieptul, dar nu se opri înainte de a ajunge în tristul refugiu al camerei sale.

Mult timp, rămase sprijinită de uşă încercând să-şi recapete respiraţia. Odată calmată, ea traversă încăperea întunecoasă şi îndepărtă discret perdeaua de la fereastră.

Serbarea era în toi… Fără ea. Şi nu-i trebuiră decât câteva secunde pentru a-i repera silueta lui Federico.

O tânără cu un bogat păr roşu era cuibărită la pieptul lui şi el râdea vesel.

Ce să mai spună? Ce putea să spună ea, care-l respinsese fără să ştie ce amărăciune arzătoare îţi impun actele pe care raţiunea şi convenienţele şi le impun uneori contrar voinţei tale.

S-ar zice că, noaptea, durerile sufletului sunt mai puternice. Uiţi chiar că se va facă ziuă mâine. Totul e noapte şi lacrimi.

După ce plânse toată noaptea, Angie se culcă îmbrăcată. Încă o dată în plus, Federico McClain îşi bătea joc de ea I Ea va mai ove-a, fără îndoială, motive de a plânge.

Ea plânsese aşa cum numai o femeie îndrăgostită ştie să plângă în linişte, noaptea, dezamăgită mai mult de ea însăşi decât de iubitul ei.

Erau lacrimi de gelozie amestecate cu disperare. Totul îi era insuportabil. Texasul, nisipul deşertului, casele mici zdrobite de căldură, zilele care treceau, chiar timpul în sine… corpul ei de femeia hărţuit, ars de o pasiune necunoscută.

— Federico, Federico, ieşi din viaţa mea, murmură ea înfundându-şi faţa în pernă.

În cursul zilelor următoare, excedată de aluziile Insinuante ale lui Federico, Angel se jură să nu se mai lase niciodată subjugată de farmecele lui.

Promisiuni derizorii, crude, care-i sporeau melancolia pe care o avea în ea. Aici a fost greşeala. Rezistenţa disperată a lui Angie, pe care mânia tristă o făcea mai emoţionantă, îl excita pe tânărul bărbat.

Angie îl evita cât era posibil şi se apropia pe nesimţite de Barrett McClain, ca pentru a fi iertată de escapada despre care, din fericire, el nu ştia nimic.

Bătrânul era bucuros când ea îi propunea o scurtă plimbare după apusul soarelui. În ochii lui Angie, Barrelt era un tovarăş plăcut, amabil şi înţelegător. Ei rămâneau adesea singuri să vorbească pe verandă, mult timp după ce domnişoara Emily ajungea în camera ei. El îi vorbea de proiectele lui şi ea îl asculta în tăcere.

Într-una din aceste seri calde Angie, epuizată de mustrările crude pe care Federico i le adresase toată ziua, încercă pentru prima dată un sentiment violent de nostalgie, cum nu mai trăise niciodată.

Parcă ar fi ghicit aceste stări de suflet, Barrett aşteptă cu răbdare ca domnişoara Emily să plece, şi se aplecă spre ea.

— Să nu ignori, copila mea, că eu te consider ca pe propria-mi fiică.

Vocea lui era caldă şi paternă.

— Mulţumesc, Barrett.

— Eu te simt tristă, în seara asta. Nu vrei să-mi vorbeşti? continuă el căutând să-i încrucişeze privirea.

Incapabilă să-i spună că propriul lui fiu era la originea melancoliei sale, ea se mulţumi să suspine.

— Eu… Barrett… sunt dezolată. Mă gândeam la tatăl meu şi… nu te supăra, adăugă ea îndată. Eşti atât de bun cu mine că…

Sub imperiul emoţiei, ea izbucni în hohote de plâns.

Barrett McClain, despre care nu se va şti niciodată dacă în momentul acesta a fost sincer, îşi deschise larg braţele pentru ca ea să se cuibărească, tremurândă, între ele.

— Aşa, Angie… Murmură ei la urechea ei. Şi înţelege-mă bine. Nimeni nu-l va înlocui pe Jeremiah în sufletul tău. Dar, dacă accepţi, voi fi fericit să devin prietenul tău cel mai apropiat. Nu vei şti niciodată cât de dragă-mi este prezenţa ta.

Încrezătoare, ea îşi trecu un braţ în jurul gâtului lui şi-şi lipi obrazul de pieptul lui.

— Oh, Barrett… Barrett… îţi sunt atât de recunoscătoare! Mi-era atât de frică sf…

— Simt!

El îi sărută tâmpla şi-i mângâie visător părul blond.

— Angie, micuţa mea. Eu sunt aici ca să te protejez. Ai încredere în mine, te reg, şi nu ezita să-mi împărtăşeşti necazul tău. Îţi cer să nu-mi ascunzi niciodată nimic. Nimic,

m-auzi? Pot să am cuvântul tău?

Barrett McClain abia ştia ce spune, atât era de emoţionat, dar continua să vorbească şi la sfârşit, el o simţi pe Angie moleşindu-se lângă el, abandonându-i-se puţin mai mult.

În acest moment, el fu îngrozit la ideea că ea ar putea ridica copul şi i-ar putea descoperi privirea arzând de dorinţă. Îi era din ce în ce mai greu să-şi joace rolul.

Dar câteva minute mai târziu, epuizata de tensiunea nervoasă, Angie adormise în braţele lui.

La vederea acestei adolescente atât de vulnerabilă în somnul ei, bătrânul tresări violent Ea purta o rochie de vară largă şi căldura corpului ei lipit de e! avea efectul unei arsuri.

Încet, îşi lăsă degetele să alunece de-a lungul spatelui ei, până la coapse. Cum Angie nu se mişcă, el îndrăzni mai mult. După ce s-a asigurat că erau singuri, el îşi umezi nervos buzele şi riscă o mâna tremurândă spre mătasea întinsă pe sânii ei. Dar înainte de a-şi desăvârşi gestul, Angie se mişcă şi el îşi retrase uşor mâna. Barrett trebui să aştepte mult timp ca focul care-i curgea în vine să se stingă, pentru a o scutura uşor pe Angie de umăr.

— E târziu, copila mea, Urcă să te culci.

Angie îşi înăbuşi un căscat ridicându-se. Apoi se aplecă spre Barrett şi-l sărută delicat pe obraz.

— Noapte bună, Barrett… Şi dă-mi voie să-ţi mulţumesc pentru bunătatea ta.

— Somn uşor! Apropo, Angie, mâine va veni un medic de dimineaţă, pentru a se asigura că eşti sănătoasă. El îşi îndulci glasul înainte de-a continuă: El te va examina, dar…

— Am înţeles…

Ea se dezbrăcă în penumbră şi, învinsă de oboseală, adormi. La rândul lui, Barrett McClain rămase mult timp fără

să-şi găsească somnul. Amintirea trupului lui Angie îl chinui o bună parte din noapte. Îşi jură, gândindu-se la lunile în care va trebui să îndure înainte, de-a pune sfârşit torturii sale, că asta nu va fi decât în ziua în care Angie va deveni soţia lui, s-o primească în patul lui şi să-i satisfacă dorinţe? Somnul îl cuprinse brusc, atunci când el mai visa la desfătările care vor marca noaptea nunţii.

Angie frisonă când Dolores îl introduse pe medic în camera ei. Era un bărbat aspru, cu părul în dezordine.

— Bună ziua, domnişoară Webster!

Aşezată pe marginea patului, Angie lupta contra panicii care pusese stăpânire pa ea. Cu o mână rece, medicul îndepărtă cearşaful cu care-şi acoperise, pieptul.

— Te rog, nu…

— Nu va dura mult.

Salteaua se auzi sub greutatea lui când acesta se aşeză lângă ea.

— Respiră profund, domnişoară Webster.

Dolores îi mângâia blând părul.

— Acum te rog să te lungeşti. Neliniştită, Angie îl imploră pe doctor cu o privire, dar fără succes. Cu o mână autoritară, el o obligă să se culce… Domnişoară Webster, îndepărtează genunchii.

— Nu… eu… Dolores, ajută-mă. Ea începu să plângă.

Bătrâna mexicană avea şi ea lacrimi în ochi. Ea se aşeză lângă stăpâna ei şi-i luă hotărât mâna.

— Lasă-te consultată, copilul mea. Va sfârşi repede.

Doctorul, nerăbdător, o forţase deja pe Angie să i se supună. În ciuda plânsetului fetei, el îşi continuă examenul clinic. Se ridică deodată, cu surâsul pe buze.

— N-a fost chiar atât de dramatic.

Cu ochii negri de mânie, Dolores îl însoţi pe medic

până la uşă şi se întoarse la căpătâiul lui Angie. Ea o luă în braţe şi o legănă mult timp la pieptul ei.

Gânditor, Barrett McClain aştepta doctorul pe culoar. De cum apăru, îl îndreptă spre bibliotecă.

— Barrett, domnişoara Webster este la fel de pură ca atunci când s-a născut. Niciun bărbat n-a atins-o vreodată.

— Nu m-am îndoit, doctore Wilson, niciodată! răspunse mândru bătrânul.

Angie rămase în cameră toată ziua. Tulburată, ea refuză să coboare pentru a participa la masa familială. Dolores îl informase pe Barrett că tânăra Angie avea nevoie de odihnă şi îl sfătui că nu era cazul să urce ca să-şi consoleze viitoarea soţie.

Domnişoara Emily, care ignora vizita doctorului, nu ştiu ce să creadă despre oboseala fetei.

După ce a servit masa, Dolores urcă cu un platou la Angie, care o concedie.

— Mă simt mai bine, Dolores. Dacă vrei, lasă-mă singură.

— Señorita, a fost o încercare grea, dar e normal ca o tânără să suporta un astfel de examen înainte de căsătorie.

— Dolores, asta nu va fi… nu… Ea plecă capul, confuză.

— Asta nu va fi o căsătorie ca celelalte!

— Oh?!

— Nu înţelegi… Barrett şi cu mine nu ne vom… Nesimţindu-se în stare să continue, ea conchise:

— Noapte bună, Dolores. Pe mâine…

Odată rămasă singură, ea măsură nervos camera. Avea impresia neplăcută că Barrett o trădase. La gândul promisiunii pe care i-o făcuse tatălui său, gâtul i se strânse dureros.

Ea refuză să se mai gândească. Cefe şase luni pe care i

le acordase Barrett treceau mai repede decât crezuse ea. În curând, ea va fi doamna Barrett McClain şi nu-i va mai fi permis să viseze la un soţ de seama ei.

Revolta puse stăpânire pe ea. Ea traversă camera şi din trei paşi, deschise uşile duble şi avansă câţiva paşi în curtea scufundată în penumbră.

După ce inspiră mai multe înghiţituri de aer încă încărcat cu căldura acestui sfârşit de august, ea se îndreptă spre grilajul înalt metalic care închidea curtea.

Pe creasta depărtată a munţilor ea crezu că zăreşte câteva lumini. Cufundată în contempla tri de ea.

— Luminile de la Marfa! murmură ea hipnotizată.

— Ai dreptate, Angel…

Ea se întoarse repede, cu inima be lor. e!

— Oh, Federico! M-ai speriat…

— Sunt dezolat, se scuză el aruncându-şi ţi gara. Vrei să-ţi spun povestea acestor luminiţe? Ca şi copiii, Angie adora poveştile. Federico se apropiase de ea.

— A fost odată o încântătoare femeie blondă şi lacomă care a venit la Marfa să se căsătorească cu un bătrân miner care se îmbogăţise, descoperind un important filon de aur. Ea nu avea decât o singură obsesie: s-adune averi. El nu visa decât s-o facă nevasta lui. El îi promisese să-i arate unde îşi îngropase imensa avere îndată după ce se vor căsători. Chiar în noaptea nunţii lor, frumoasa tânără şi bătrânul miner merseră în munţi şi el îi descoperi ascunzătoarea aurului lui. Abia luă cunoştinţă, că ea a şi scos un pistol de sub fustă, îl omorî şi se grăbi să-şi întâlnească amantul.

Angie aştepta cu răbdare urmarea, dar cum Federico tăcuse, ea se întoarse spre el, mirată.

— Nu înţeleg.

— Din acea noapte luminiţele dansează de-a lungul

muntelui. Se spune că fantoma bătrânului miner caută încă aurul.

— Şi tânăra femeie?

— Aici povestea devine tristă. Ea a înnebunit din cauza acestor lumini fantomă şi s-a sinucis. Amantul ei a plecat la Marfa cu aurul.

Angie rămase mult timp liniştită. Ea ştia că Federico inventase această poveste pentru ea, pentru a o convinge să nu se mărite cu tatăl lui, a cărui bogăţie era cunoscută de toţi. În alte împrejurări ea s-ar fi revoltat contra acestor insinuări, dar nu în seara asta.

Neştiind de vizita doctorului, Federico fu surprins şi şocat zărind lacrimile ce străluceau în colţul ochilor ei mari şi verzi.

— Eu nu vreau deloc averea familiei McClain! declară ea izbucnind în hohote.

CAPITOLUL XVII

— Am o surpriză pentru tine.

Cu aceste cuvinte o primi Barrett McClain a doua zi de dimineaţă la micul dejun.

— Eu nu am nevoie de rochii noi, Barrett. Mulţumesc, dar eu…

— Nu, nu, draga mea. De această dată, nu de mine este vorba. Colonelul Albert Brackett, din regimentul 3 de cavalerie, dă o mare recepţie la Fort Davis, explică el. Colonelul Brackett este un bărbat fermecător, ca şi soţia lui.

Ea tresări când el îi luă mâna, dar nu îndrăzni să-l refuze.

— Aş dori foarte mult să vizitezi acest fort, Angie. Eu sunt un vechi gradat, tu ştii? Am staţionat mult timp la Fort Davis înainte de război. Înainte de a-l întâlni pe tatăl tău.

El o bătu familiar pe braţ.

— Jeremiah Webster era un om bun şi respectabil. El nu ezita niciodată să facă aluzie la tatăl lui Angie, şi asta pentru a-i reaminti fetei raţiunea pentru care era prezentă la Tierra del Sol. Angie nu trebuia să uite niciodată că ea va fi femeia lui în curând. El ştia că ea era cinstită şi pioasă.

În toate duminicile, el o însoţea la biserica unde ea se ruga cu ardoare. Faptul că nu cunoscuse niciun bărbat, nu-l surprinsese. Ei trebuia să-i conserve inocenţa până în ziua binecuvântată când ea îi va fi în sfârşit soţie.

Barrett nu ignora atracţia pe care Angie o exercita asupra fiului său. De altfel, Federico nu se abţinea să flirteze cu ea, dar eforturile fiului său rămăseseră zadarnice şi în prezent, Barrett putea să se laude de a fi câştigat încrederea fetei.

— Nu te simţi bine, Barrett? îl întrebă Angie, deodată

alarmată de culoarea feţei lui.

— Eu… am un început de migrenă. Pentru a-şi ascunde tulburarea, el adăugă repede: Cred că recepţia la Fort Davis îţi va face plăcere. Numeroase femei trăiesc alături de soţii lor şi n-aş fi surprins ca una sau două dintre ele, să fie originare din New Orleans.

Recepţia era prevăzută pentru sfârşitul lunii august şi tot nu plouase. Toţi cădeau de acord că această vară a fost cea mai caldă, cea mai uscată pe care o văzuseră vreodată. Zi după zi, Angie fusese dur încercată de căldură, şi aştepta chiar cu o oarecare plăcere serile petrecute pe verandă în compania lui Barrett McClain. Ea contempla cerul, el îi spunea ca ploaia nu se hotăra să cadă. Tierra del Sol şi celelalte ranchuri din Texas vor cunoaşte în curând o situaţie dramatică. Râurile secaseră, iarba era arsă şi vitele începuseră să piară.

În ciuda grijilor, Barrett afişa o reală veselie până când, în sfârşit, sosi ziua recepţiei de la Fort Davis.

De dimineaţă, domnişoara Emily se plângea de o migrenă tenace şi seara ea trebui să accepte că îi va fi imposibil să asiste la petrecere. Angie fu decepţionată.

Soarele roşiatic apunea la orizont. Barrett McClain o urcă pe Angie cu mândrie pe scaunul înalt al trăsurii, alături de el. O găsea încântătoare în rochia pe care i-o făcuse cadou la începutul săptămânii. O alesese chiar el, cu toate că Angie ar fi optat pentru o ţinută mai modestă. Era o mătase bleumarin croită după ultima modă. Talia îi era atât de strânsă, că tânăra fată abia respira şi după gustul ei, decolteul era prea adânc şi friza indecenţa.

Tot drumul, Angie păstră tăcerea. Cele două gărzi de corp ale lui Barret McClain îi urmau călare, la o distanţă respectabilă. La început, cei doi bărbaţi taciturni o

exasperaseră, apoi ea s-a obişnuit progresiv cu prezenţa lor.

Angie suspina îndepărtându-şi un fir de păr.

— Vom ajunge în curând, scumpa mea, şi vei vedea că e mult mai bine pe înălţimile fortului, îi explică Barrett…

Şi nu greşea. Câteva minute mai târziu, trăsura ajunse într-un canion, cu pereţi acoperiţi de trandafiri în floare.

— iată domeniu! trandafirilor sălbatici, continuă Barrett şi acest râuleţ, Limpia, este cel mai curat şi cel mai limpede curs de apă din ţară.

Înainte ca Angie să aibă timp să-i răspundă, ei ajunseră pe un platou înconjurat de tufe de bumbac, în mijlocul cărora se înălţa Fort Davis care-şi trăgea numele de la celebrul Jefferson Davis.

— Barrett, este… este…

Frumuseţea locului o bucură pe fată. Femei elegante în ţinută de seară se plimbau în jurul construcţiilor de lemn, acoperite cu paie, discutau în grupuri mici în timp ce ofiţerii, impresionanţi în hainele lor bleu, se strânseseră în grupuri.

Aerul era îmbălsămat de parfumul trandafirilor şi nici după o oră, Angie se găsea în mijlocul unui cerc simpatic. Barrett o părăsise cu un semn aprobator din cap, înainte de a-l întâlni pe colonelul Brackett.

— Nu-mi veţi scoate din cap că e prea îndrăzneaţă, declară Angie, vorbind de rochia ei cea nouă unei femei din Birmingham.

Conversaţia alunecă foarte repede spre modă şi, pentru prima oară în viaţa ei, Angie discută cu însufleţire.

Trebuie spus că acum, cu toate toaletele pe care le avea la Tierra del Sol, avea cu ce să susţină o conversaţie.

Admiraţia al cărei obiectiv era, i se urca la cap. Interlocutoarele ei îi sorbeau cuvintele. Într-un elan de generozitate, ea se oferi chiar să-şi împrumute toaletele.

Când micul grup abordă subiectul despre bărbaţi, cu râsete mici şi jenate, Angie hotărî să-şi ascundă naivitatea în faţa noilor sale prietene. Pe de altă parte, ea n-avea deloc intenţia să le dezvăluie că va fi în curând soţia bătrânului Barrett McClain. Fiecare femeie îşi desemnase cu mândrie bărbatul în mulţime şi toţi erau înalţi, frumoşi şi seducători.

Deodată, o frumuseţe tânără pe nume Mirsy îşi anunţă prietenele pa un ton scăzut:

— Nu vă întoarceţi imediat, doamnelor, dar vă jur că bărbatul cel mai frumos pe care Dumnezeu I-a creat vreodată este chiar în soc le dumneavoastră. El discută cu căpitanul Donaldson şi cu Hanna. Dacă vreodată îmi va surâde ca şi ei, eu cred că voi leşina.

Angie râse ca şi celelalte şi aşteptă câteva secunde pentru a arunca o privire discretă pe deasupra umărului său. Când se întoarse, era palidă.

— Îl cunoşti! exclamă o brunetă micuţă cu ochii violeţi.

— Da, şuşoti Angie plecând pudic pleoapele.

Reacţia ei avu imediat efectul scontat.

— Cine este? lansă o roşcată bine făcută strângându-i tare braţul.

Angie n-avea de ales.

— Îi cheamă Federico McClain şi, într-adevăr, trebuie să vă mărturisesc că voi purta în curând numele de McClain. Ea n-a minţit decât pe jumătate, şi îmbătata de secretul său, adăugă precipitat… E e seducător, nu-i aşa?

Oh-urile şi Ah-urile care scăpară de pe buzele geloase ale noilor sale prietene încetară brusc şi Angie riscă să leşine când una din ele anunţă cu voce joasă:

— Vine în direcţia noastră!

Visul ei se va spulbera lamentabil! Federico va dezminţi şi toate aceste tinere şi frumoase doamne îi vor

întoarce spatele ostentativ. Ea nu ştia că Federico trebuia să asiste la recepţie. Era prea târziu ca să fugă. Angie inspiră lung de câteva ori şi îşi încrucişă degetele înainte să se întoarcă.

Niciodată Federico nu i se păruse atât de seducător. Era îmbrăcat într-un costum magnific. La fel de cenuşiu ca şi ochii lui. Nu purta vestă ca ceilalţi bărbaţi, ci o jiletcă scurtă, ultima modă. La butonieră un trandafir roşu-sângeriu îi orna reverul. „Eleganţa întruchipată" nu se putu împiedica să gândească Angie. Cum el se apropia, ea îi zâmbi cu timiditate.

— Sunteţi toate încântătoare în această seară, doamnelor, le complimentă el galant înainte de-a se apleca în faţa lui Angie. Pot să vă împrumut prietena câteva minute? I-am promis o vizită a acestui fort… Dacă vreţi să ne scuzaţi? continuă el ajutând-o galant pe Angie să se scoale. Ea l-ar fi îmbrăţişat!

Radioasă, îl luă de braţ pe Federico, îşi ridică fusta de mătase şi plecă în compania lui sub privirile admirative ele amicelor ei.

Niciuna dintre ele nu se îndoi nicio clipă că bărbatul înalt şi seducător care venise s-o coate pe Angie nu era altul decât viitorul ei soţ.

Federico o duse încet pe Angie departe de construcţii, de mulţime şi de soldaţi, în direcţia culmilor de bazalt negru care se ridicau la est de fort.

Cu inima bătând, Angie îl întreba:

— Federico… oi… se poate să fi auzit ceea ce discutam?

— Nu, dar îmi imaginez foarte bine. Vexată, ea-şi retrase mâna dintr-a lui.

— Pentru că eşti atât de sigur de tine, despre ce

vorbeam? îl întrebă ea ridicându-şi cu mândrie bărbia.

Federico izbucni în râs.

— Eu ge spune ca conversaţia ar fi putut fi despre… El îşi ridică deodată vocea, imitând vocea excitată a unei tinere… Priviţi acest seducător bărbat care discută cu Donaldson şi cu Hanna! Jur că n-am văzut un bărbat mai frumos! Şi dacă mi-ar surâde vreodată ea… Sfârşitul frazei sale se pierdu într-un hohot de râs în timp ce Angie îl fixa, furioasă.

— Deloc, Federico McClain! De altfel, de unde îţi vine această idee că toate femeile trebuie să fie la picioarele tale?

— Toate în afară de una, Angel, o corectă el cu umilinţă.

Privirea lui cenuşie era fixată pe gura ei şi ea îşi umezi nervos buzele.

— Dar acum că suntem singuri, dovedeşte-mi că mă înşel…

Ea începu să tremure, ca un trandafir agitat de vântul arzător al deşertului.

— E fals! Nu-i adevărat!

Ea minţea şi această constatare o îngrozi. Ei erau singuri, departe de lumini şi de mulţime. Federico e fixa cu insistenţă.

Să alerge! Să fugă! Dar în nebunia ei, ea un direcţia deşertului în loc să se întoarcă în fort.

Federico o urma cu paşi mari, hotărât s-o sărute. El nu se hotărâse să vină decât în ultimul minut. Cunoştea cea mai mare parte a ofiţerilor din Fort Davis. El ştia că ei erau tineri şi neliniştiţi şi că frumuseţea lui Angie le va atrage privirile. Barrett ar fi nebun de gelozie. Dar nimic nu se întâmplă cum crezu Federico. Sigur, frumuseţea lui Angie sedusese câţiva tineri ofiţeri şi tot circulând din grup în grup, el auzise şi

câteva comentarii îndrăzneţe.

Dar spre marea sa iritare, aceste glume proaste îl tulburaseră profund, şi trebui să recunoască că el era gelos! Nu tatăl său i s-a o gelozie maladivă, care ar fi vrut ca niciun bărbat să nu ridice ochii la Angie, şi, mai puţin, să se laude cu ce ar fi făcut dacă s-ar fi găsit singur în compania fetei.

El o urmă cu un mers turbat, i-ar fi plăcut s-o facă să sufere aşa cum îl făcea ea să sufere. Angie îi ghicise mânia. Ea alerga, se căţăra neîndemânatec pe stânci, urcând tot mai sus pe pantele întunecate ale vârfului Leul dormind.

Deodată, piciorul i se prinse într-o crăpătură din stâncă. Ea-şi pierdu echilibrul şi căzu greu. Federico, care asistase de departe la căderea ei, începu s-o strige. Uitându-şi mânia, el alergă în grabă, îngenunche lângă ea şi o strânse lângă el.

— Angel, eşti rănită?

Cu un gest protector, el o sărută pe tâmplă.

— Federico… Te rog lasă-mă, mă înăbuşi!

— Eu… scuză-mă.

Federico vru să se convingă că ea nu avea nimic. În aer plutea parfumul trandafirilor în floare ce-i înconjurau. Cum ea închidea ochii, tânăra nu remarcă nici privirea tandră a lui Federico, nici uşorul tremur al degetelor lui. Dar când ea deschise ochii, aceştia îi zâmbeau.

CAPITOLUL XVIII

A doua zi de dimineaţă, la întoarcerea de la plimbarea matinală, Angie fu surprinsă să-i găsească pe Federico şi Barrett în bibliotecă. Barrett era aşezat în spatele impozantului său birou de stejar masiv, Federico luase loc într-un fotoliu cu spătar înalt în faţa lui.

— Vă deranjez? întrebă ea politicos.

Barrett se grăbi să se ridice şi să-i surâdă.

— Sigur că nu. Noi aproape c-am terminat. Instalează-te confortabil, te rog…

Federico părea obosit.

— Fie te hotărăşti să le vinzi, fie le vei pierde pe toate! explică el tatălui său. Alamigo Creek este secat; Cilolo nu mai este decât o băltoacă mocirloasă ca toate punctele de apă din regiune. Vitele nu au ce mânca, nici ce bea şi noi am pierdut deja sute de capete.

Vocea lui Federico era calmă, dar tensiunea care plutea în cameră nu-i scăpă lui Angie.

— Nu ştiu, ezită Barrett McClain măsurând nervos camera. Poate să plouă mâine sau…

— În şase luni! termină Federico. Te rog, lasă-mă să le vând. Eu sunt la fel ca şi tine în ceea ce priveşte Tierra del Sol, dar nu există altă soluţie.

Barrett McClain îşi frecă ceafa.

— Eh, bine, fie! spuse el în sfârşit. Vei alege mai mulţi din cei mai buni văcari, şi într-o zi sau două, veţi pleca.

— Noi vom pleca înainte de amiază, declară Federico pa un ton autoritar.

— Pe această căldură?

— Vitele mor în timp ce noi vorbim. Voi fi înapoi peste două săptămâni, conchise el părăsind grăbit încăperea. El nu

avu nici o singură privire pentru Angie şi ea fu surprinsă.

— De ce voiai să mă vezi? o întrebă Barrett după plecarea fiului său. Sunt dezolat că te-am făcut să m-aştepţi, dar ne preocupă atât de mult seceta asta! De luni şi luni, sper că va ploua…

El dădu din cap cu un aer descurajat. Angie se ridicase.

— Aş fi vrut să pot să vă ajut…

El îi luă mâinile între ale lui şi ea tremură fără să vrea.

— Simpla ta prezenţă la Tierra del Sol îmi este de un mare ajutor, o linişti ei. Promite-mi să-mi faci lectura în astă-seară, după cină, sau mai curând să stai cu mine pe verandă.

— Îţi promit, Barrett.

Cu naivitate, Angie crezuse că cele două sau trei săptămâni, cât timp Federico va fi absent din ranch, îi vor aduce pacea după care tânjise atâta. Eliberată de prezenţa lui inoportună şi subjugantă, ea încercă la început o reală fericire.

În nopţile calde de toamnă, ea putea în sfârşit să iasă în curte pentru a contempla cerul, fără ca silueta lui Federico să apară din umbră.

Dar bucuria fu de scurtă durată, şi foarte repede ea trebui să admită că el îi lipsea, Disperarea puse stăpânire pe ea când înţelese că Federico era cel ce însufleţea întotdeauna Tierra del Sol şi că, fără el, ea se simţea singură şi deprimată.

Angie începu să numere zilele. Cum ea nu îndrăznea să-l întrebe pe Barrett când va reveni fiul lui, ea îl însoţea peste tot în speranţa că va afla mai multe în cursul conversaţiilor pe care Barrett McClain le întreţinea cu numeroşii săi slujitori. Ea se bucură în ziua în care unul din cowboy-i ranchului anunţă stăpânului

— Federico şi oamenii vor fi aici după-amiază, Barrett,

şi când ei…

Ea deja nu mai asculta urmarea, căci se gândea la ce rochie să îmbrace pentru întoarcerea lui Federico.

Graţie generozităţii lui Barrett McClain, ea dispunea acum de o importantă garderobă şi se bucura deja de seara care va veni. Pretextând o mare oboseala, ea se va retrage devreme în camera sa şi-şi va încerca toate toaletele. În niciun caz, ea nu trebuia să trezească bănuielile lui Federico. Ea va alege un model simplu dar elegant şi…

— Te întrebam, copilul meu, dacă eşti gata pentru întoarcere? repeta Barrett McClain privind-o atent.

— Scuză-mi distracţia… Mă simt atât de obosită, deodată!

— Căldura! explică el luându-i familiar braţul.

— Ai desigur dreptate. La întoarcere mă voi duce în camera mea ca să fac o baie răcoritoare şi mă voi culca devreme.

— Excelentă idee, draga mea, aprobă Barrett, dar eu regret că nu-mi ţii companie pe verandă, ca şi în celelalte seri.

— Aş dori mult, dar sunt epuizată, Barrett, spuse ea presând o mână delicată pe fruntea lui.

Angie se gândise la Federico toată ziua. După plimbarea matinală cu Roberto Luna, ea s-a dus direct în camera ei şi a stat mai mult timp cufundată într-o baie parfumată. Îşi alesese o rochie verde smarald în acelaşi ton cu ochii ei, cu un decolteu discret dar care-i punea perfect în evidenţă umerii. Şi-a periat îndelung părul care-i cobora până la talie, cum îi plăcea lui Federico.

Soarele nu era decât o bila roşcata la orizont când se aşeza la masă. Câteva minute mai târziu, Federico îşi făcea intrarea în cameră. O îi salută liniştit, scoţându-şi

sombreroul înainte de a se întoarce spre tatăl său.

El le povesti pe un ton monoton amănuntele expediţiei sale. Nu se mai bărbierise de la plecare. O barbă stufoasă, la fel de neagră ca şi părul, îi acoperea obrajii. Cămaşa cenuşie descoperindu-i larg pieptul era plină de praf.

— Ultimul convoi va pleca mâine din Marfa, explică el. Am lăsat acolo o duzină de oameni cu animalele.

— E perfect, Federico, aprobă Barrett. Precis ai vândut în pierdere, dar… Federico suspină adânc.

— Asta e, sau vedeai animalele murind pe picioare! Ştii foarte bine că n-aveam de ales…

El ridică din umeri în semn de neputinţă şi privirea i se îmblânzi sensibil, întâlnind-o pe cea a mătuşii lui.

— Tare te-aş săruta, adăugă el, atingându-i obrazul cu mâna înmănuşată, dar nu sunt demn de o doamnă.

Federico uitase desigur de prezenţa ei. Vexată, Angie regretă de-a fi aşteptat această clipă cu atâta nerăbdare. Cum a putut să creadă măcar o clipă că… Ea se înţepeni deodată. Federico se apropia de ea

— Mă voi culca cu o sticlă de brandy şi o ţigară bună, continuă e! fără să se adreseze cuiva anume.

Era chiar în spatele scaunului ei, dar ea nu se mişcă.

— Ce deliciu să faci o baie caldă! Angie îşi reţinu respiraţia când mâna lui în mănuşată se sprijini pe spătarul scaunului ei. Dar totul fu atât de scurt că ea se întrebă, mai târziu, în camera ei, dacă nu cumva visase.

Când Federico se trezi, camera era încă scufundată în penumbră, îşi ridică greu capul de pe pernă şi reperă un ulcior pe colţul biroului său. Va avea forţă să se ridice pentru a-şi stinge setea?

Îşi luă capul în mâini şi se jură să nu mai bea niciodată în viaţa lui. Îl durea.

El se întorsese la sfârşitul zilei şi o găsise pe Angel atât de frumoasă, că-i venea s-o smulgă de pe scaunul ei şi s-o târască până în camera lui.

Aerul de inocenţă pe care-l afişa îl înnebunise, şi-i venea din ce în ce mai greu să admită că nu era decât o fată de cabaret, jucându-şi rolul la perfecţie.

Tot masându-şi muşchii de la ceafă, el traversă camera pe dibuite. Cu o mână tremurândă îşi turnă apă din ulcior şi bău trei pahare unul după altul.

Auzi puţină gălăgie în curte. Se apropie uşor de uşă şi o întredeschise, având surpriza s-o vadă pe Angie confortabil instalată într-un fotoliu. Ea îşi peria părul cântând încet o melodie din New Orleans. Prin crăpătura halatului de culoarea lavandei e! zări în fugă un sân alb palpitând.

Promisiunea pe care şi-o făcu el atunci ar fi putut s-o tulbure pe Angie dacă ar fi aflat-o. Puţin interesează că ea va fi viitoarea soţie a tatălui său, îşi spuse tânărul.

Din clipa în care-i apăruse, el luptase contra misterioasei atracţii pe care ea o avea asupra lui.

De această dată, hotărârea lui era luată.

Soarele nu era decât un mare glob portocaliu. Angie se grăbi spre Roberto Luna care o aştepta cu calul ei fidel. Pasul său uşor îi trăda nerăbdarea.

Îşi băgase părul greu şi blond sub pălărie şi purta o cămaşă albă, apretată şi o fustă largă de amazoană.

— Bună ziua, Roberto! În dimineaţa asta mi-ar plăcea să mergem departe, în mare galop…

El o aştepta cu spatele întors. Bărbatul, înalt şi subţire, îmbrăcat tot în negru şi cu o pălărie mare se întoarse atunci brusc.

Angie rămase nemişcată, stupefiată.

— Încântătoarea señorita mi-a ghicit gândurile. Vom merge la Cibilo Creek.

Era Federico.

— Unde este Roberto Luna?

El îşi ridică umerii cu dezinvoltură.

— I-am dat dimineaţa liberă acestui sărman om! Nu toată lumea vrea să se scoale atât de dimineaţă ca tine.

— Exact! ripostă ea mângâind coapsele calului. Ce faci tu, în picioare, atât de devreme?

Înainte ca el să aibă timp să-i răspundă, ea era deja călare pe iapă şi-i dădea pinteni vioi.

Dintr-o săritură, Federico urcă în şa şi o urmă.

— M-am trezit în zori, îi mărturisi el şi, ca în toate dimineţile, am visat mult timp contemplând curtea. Mărturisesc că spectacolul era dintre cele mai fermecătoare şi…

Angie îl fixă, neîncrezătoare…

— Nu vrei să spui că…?

— Pot să te felicit pentru culoarea cămăşii de noapte. Culoarea mov îţi vine de minune, şi această ţesătură uşoară, care-ţi acoperea umerii…

— Taci! urlă ea dând pinteni cu putere calului.

Timp de mai multe şi lungi minute ei galopară împreună, alături unul de altul. Vântul le şfichiuia faţa. Se abandonară acestei cavalcade plăcute, matinale de-a lungul deşertului.

La mai multe mile de Tierra del Sol, şi atunci când caii începură să sufle de efort, Federico îi făcu semn să se oprească. Fără să-i dea cea mai mică atenţie, ea îşi continuă drumul până-n boscheţii de bumbac, uscaţi, se culcă aproape pa grumazul calului pentru a evita ramurile joase şi trase în sfârşit de hăţuri.

Surprins de abilitatea ei, Federico nu se putu împiedica să gândească că şi în privinţa asta, ea minţise. Evident, era o călăreaţă pricepută, şi el era gata să jure că ea călărea de mult, din copilărie.

El îşi legă calul câţiva metri mai încolo.

— Hai să vedem dacă mai e apă în golfuleţ. Cu un oftat satisfăcut el se aşeză pe vine pe mal şi, scufundându-şi mâinile în apa proaspătă, oferi tinerei fete să-şi stingă setea din căuşul palmelor lui.

Acest gest simplu o emoţionă fără să vrea. Şi cum ea îşi potoli setea şi a doua oară, Federico îi contemplă capul blond cu o tandreţe care îl alarmă.

Când ea se ridica, surâdea.

— Mulţumesc, Federico. A fost delicioasă…

— Şi dacă ne-am scălda? îi sugeră el.

Ea se ridică în picioare.

— Eşti nebun?

El se ridică la rândul lui, măsurând-o din cap până-n picioare.

— Da, din cauza ta, Angel…

— Taci.

— Cum poţi să mă respingi atât de violent? îi puse o mână pe braţ.

— Eu… Lasă-mă!

Atunci el o înlănţui fără a-i permite nicio rezistenţă.

— Federico, te rog…

Dar el îi acoperise deja buzele. Şi sărutările lui pasionate deveniră mai blânde.

— Angel, dezbracă-mă!

Vocea lui era dulce. Ea se supuse cu o docilitate care-i surprinse pe amândoi. El o încurajă şi continuă s-o sărute. Ca să n-o sperie, el o cuibări la pieptul său.

— Nu te opune!

Cum ar fi putut ea să reziste la buzele lui calde şi senzuale? Cum ar fi putut să-l refuze atunci când era atât de strâns lipită de el?

Coapsele lui se presau pe ale ei, inima îi bătea să se spargă, gata să-i descopere o lume pe care încă n-o cunoştea.

Ea nu putea să spună nu. Un zgomot surd în deşert îi întrerupse. Era un galop lung.

— Dumnezeule!

— Nu te mişca, o sfătui Federico cu o vece liniştită. Ei nu pot vedea nimic de la asemenea distanţă.

Cu gesturi rapide, el o îmbrăcă.

— Ce vom face?

— Nimic! răspunse el scoţându-şi o ţigară din buzunar. Rămâi aici săi primim.

— Acum, întoarce-te, îi porunci cu voce joasă.

Ea se supuse contrar voinţei sale. Barrett McClain, urmat de cele două gărzi de corp, apăru, pe un superb armăsar cenuşiu.

— Oh, nu!

— Zâmbeşte-i viitorului tău soţ! îi recomandă Federico cu dezinvoltura care-i era obişnuită.

CAPITOLUL XX

Federico şi-a prelungit sejurul la Tierra del Sol mai mult ca de obicei. Acum se grăbea să plece în Mexic, la scumpa lui mină din Last Madre. Vara fusese lungă şi grea. Canicula care se abătuse asupra Texasului, apariţia încântătoare şi blestemată totodată a frumoasei Angie, planurile bătrânului Barrett, toate îl făcuseră nervos, aproape nefericit…

El se îmbrăcă, ferm hotărât să fugă. După ce-a înghiţit un pahar de whisky, se îndreptă cu paşi lenţi spre curte. La lumina slabă a lunii, el văzu că ferestrele lui Angel rămăseseră întredeschise. Pe prag, ezită înainte de-a se întoarce în camera lui pentru al un cutia muzicală pe care o păstrase cu gelozie.

Angie se culcase devreme, dar nu putea să-şi găsească somnul. Evenimentele dimineţii îi reveneau fără încetare în memorie. Dacă Barrett McClain n-ar fi apărut pe neprevăzute, flancat de gărzile sale de corp, ce s-ar fi întâmplat pe nisipul fierbinte de la Cibolo Creek?

Această întâmplare o zguduise foarte puternic. În ciuda lui Barrett McClain, care dezaproba puternic relaţiile ei cu fiul lui, ea nu se gândea decât la Federico.

Şi în niciun moment al zilei ea nu regretase subita sa supunere, dar acest act de supunere stranie îi făcea frică.

Mult timp după ce-a stins lampa, ea a rămas cu ochii mari deschişi, ţesătura umedă şi cana cu apă proaspătă pe care ea le păstrase la îndemână, nu au reuşit s-o calmeze.

Angie îşi şterse fruntea încă o dată şi reuşi în sfârşit să cadă într-un somn agitat. Sobrul şi seducătorul Federico o aştepta în visele ei. Numai el, prin sărutările sale, putea să-i împrospăteze buzele arse: ea se abandonă îmbrăţişării lui,

mereu supusă, dornică să descopere misterul iubirii.

Federico se opri în pragul camerei. Cu cutiuţa strâns ţinută în podul palmei, el contemplă mult timp faţa fetei, la lumina lunii. El se apropie încet de pat şi îşi ţinu respiraţia, ghicindu-i pieptul gol pe care-l descoperea cearşaful.

— Angel, sunt eu, Federico, îi şopti el aşezându-se lângă ea.

Niciun răspuns.

Cu precauţie, aşeză cutia muzicală la câţiva centimetri de umărul ei şi-i ridică capacul. Micuţa melodie răsună slab în cameră.

Angie deschise pe jumătate ochii şi-i surâse lui Federico. Tânărul bărbat seducător aplecat asupra ei, nu era decât prelungirea visului.

— Federico, murmură ea închizând ochii.

Ea îi deschise exact în momentul în care gura bărbatului cobora spre a ei. Descoperindu-i buzele dure şi crude, ea se trezi brusc, dar el înăbuşi, imediat protestele ei sub sărutări arzătoare.

Primul său reflex fu să-l respingă violent, dar această gură caldă şi posesivă care o reţinea prizonieră trezea în ea emoţii atât de puternice, încât în curând mânia făcu loc unui minunat sentiment de plăcere.

— Te rog, Federico… Eu…

— Nu te opune! îi comandă el la ureche.

Mereu acelaşi ordin, cu aceeaşi voce dulce.

Ea i se abandonă din nou. Ar fi vrut să-l urască c-o tratează astfel, să-l oprească înainte de a fi prea târziu. Dar fu incapabilă. Toate păcatele de care el o acuza erau formulate, atunci de ce să nu-i accepte mângâierile ruşinoase din moment ce era sortită să-şi împartă viaţa cu tatăl lui?

Ea îi puse mâna pe buclele negre dar în loc să-l îndepărteze cum intenţionase, ea îl apropie încă mai mult, murmurându-i numele cu o voce tremurătoare.

— Oh, da, Federico, da… Oh, dacă te rog…

Cu o răbdare pe care nu şi-o cunoştea, Federico execută dorinţele ei cele mai mici.

— Angel! murmură el, ridicându-se într-un cot.

De această dată, el îi acoperi lent gura, cu o emoţie care semăna foarte bine cu tandreţea.

— Angel! Îngerul meu blond, repetă el de mai multe ori.

Ea răspunse la apelul lui, îşi ridică coapsele rotunde spre el, descoperi cu mâinile umede corpul fremătător al bărbatului iubit.

El o abandonă o clipă pentru a se dezbrăca. Nerăbdarea o devora pe tânăra fată, o făcea să tremure…

Cutiuţa muzicală continua să-şi depene notele sale uscate, dureroase. Când ca de sticlă spartă, ca o coardă ciupită, când ca a unui banjo de cowboy.

El se întoarse lângă ea.

A fost o durere scurtă, intensă, care o făcu să strige, urmată de o lungă destindere, apoi de un frison de plăcere care-i inundă trupul, care-i dădu o febră, o exaltare a simţurilor.

Ultima notă muzicală sună straniu în întunericul camerei… melodia rămânea neterminată.

Când Federico auzi strigătul tinerei fete, crezu ridicol că ea ar putea să fie inocentă, cum o pretindea, ci o fixă confuz. Ea închisese pleoapele şi lacrimi mari, liniştite i se rostogoleau pe obraji.

— Angel…

Dar ea îl strânse deodată mai tare între braţele ei şi tot

ea fu aceea care din frumoasele ei coapse rotunde, suple, inventă pentru ei ritmul iubirii.

El fu fermecat. Nu se îndoia de experienţa ei. Au fost strigăte înăbuşite, şoapte şi suspine.

Puţin mai târziu, sentimentul de bucurie brutală şi nouă pe care-l încerca Federico, fu înăbuşit de dezgustul de a şti că această femeie prefăcută era pe punctul de a-l face să creadă că-i aparţine complet şi că niciun bărbat nu existase niciodată în viaţa ei.

Ea se strânse lângă el strigând:

— Eu te iubesc, Federico, te iubesc! cu o inocenţă care începu să-l exaspereze.

Federico se smulse brutal din strânsoarea ei, se ridică din pat şi începu să se îmbrace. Ea-şi ridicase cearşaful peste piept şi-şi mușca nervos buzele.

Aceste fete de cabaret au acest obicei supărător şi vulgar să lăcrimeze după o noapte de desfrâu. Şi el nu văzu în ea decât una din aceste fete pierdute pe care el o iubise cu atâta pasiune, încât aproape că uitase că asta era meseria ei. Lacrimile ei nu-l emoţionară, ci din contră.

Luând totul în râs, el începu să-i aplaude performanţele de actriţă.

— Ajunge, Angel! Doar ţi-am spus: Eu nu voi trăda secretul tău şi, ca să-ţi spun tot, această mică comedie jucată tatălui meu mă amuză.

Cu un aer batjocoritor, el scoase un rulou de bancnote din buzunar, pe care-l aruncă pe pat.

— Atâta face truda ta!

Angie uită unde se găseşte şi vru să ţipe. Federico sări pe pat şi o reduse brutal la tăcere. În scurta luptă care urma, cearşaful alunecă de pe coapsele lui Angie.

— Ai uitat deci unde ne găsim? şuşoti el cu o voce

glacială. Vrei ca viitorul tău soţ să te găsească goală în braţele fiului său, la câteva zile înainte de căsătoria voastră? O să te fas, Angel. Şi dacă nu vrei să se scoale toată casă, te sfătuiesc să-ţi înăbuşi plânsetele în pernă!

Ei se ţinu de cuvânt şi se îndreptă către uşă, dar înainte de-a trece peste prag, nu se putu împiedica să nu se întoarcă s-o privească o ultimă oară.

În viaţa lui, el nu văzuse o privire atât de deznădăjduită. Se bătuse în duel, dar niciunul din adversarii săi învinşi nu i se păruse atât de nefericit.

În cursul numeroaselor sale aventuri sentimentale, îşi încrucişase drumul cu soţi geloşi, abandonase metrese care ameninţau că se vor sinucide, dar niciodată nu s-a lovit de un resentiment atât de violent.

Când Angie se ridică din pat, tremura. Fascinat, el o privi cum adună banii şi se apropie de el cu un pas hotărât şi calm. El o aştepta. Ea se opri la câţiva centimetri de ei şi-i gratifică cu un zâmbet straniu.

Ea aruncă bancnotele la picioarele lui. Cădeau cu o încetineală incredibilă.

— Dacă îndrăzneşti să reîncepi, te voi omori. Pleacă!

Federico se dezbrăcă în timp ce coda se umplea şi descoperi trei mici pete roşii pe şoldul stâng. Primul său gând fu că Angel îl zgâriase în jocul pasiunii. Cum nu observă nicio julitură, ridică din umeri cu dezinvoltură şi alunecă cu plăcere în apa caldă.

După plecarea lui Federico, Angie rămase un moment lung în picioare, nemişcată, în noapte.

Luptând împotriva hohotelor care o înăbuşeau, ea se sprijini de uşa grea de stejar şi se lăsă să alunece încet pe vine.

Niciodată în cursul vieţii sale, ea nu urâse pe nimeni

cum îl ura pe Federico. Dezgustul pe care i-l inspira îi provocă greaţă. Ea crezu atunci că înţelege dorinţa de-a muri, voinţa de răzbunare, rătăcirile nebune ale spiritului omului umilit.

Un zgomot uşor de arc spart. Căzuse cutia muzicală. Trei note răsunară. Nu trebui decât acest eveniment derizoriu pentru ca tânăra femeie palidă, epuizată să izbucnească în hohote.

CAPITOLUL XXI

Să doarmă? Şi de ce? Nu aparţinea ea nopţii? Femeie blestemată şi pierdută. Angie nu dormi deloc. Odată criza de lacrimi trecută, ea se scufundă într-o baie fierbinte şi-şi frecă pielea pentru a şterge până şi ultima amintire a mângâierilor lui Federico.

Cu inima zdrobită, ea îmbrăcă una din cămăşile de noapte oferite de domnişoara Emily câteva zile mai înainte.

Atunci când se pregătea să se bage în pat, câteva picături de sânge îi atraseră atenţia şi-i reamintiră cu durere că Federico făcuse din ea o femeie, La această idee, ea începu să plângă şi renunţă să mai doarmă în patul ei. Toată noaptea ea veghe într-un fotoliu incomod de piele uzată, cu un spătar înalt, lângă şemineul stins.

A fost o noapte de agonie, de lacrimi. Îi reveneau în minte evenimentele din ajun. Erau mai întâi buzele arzânde ale lui Federico pe ale sale, corpul lui presându-l pe-al ei şi vocea ei care-l încuraja, Apoi visul devenea un coş marcând el se ridică, dispreţuitor şi aruncându-i câteva bancnote la picioare.

Acum îl ura pe Federico, îi inspira un sentiment de frică. Era crud, rece, fără scrupule.

Dar cel mai rău lucru ar fi, dacă el ar reveni. Ea ştia asta. Ar avea forţa să-i reziste? El n-avea decât de traversat curtea pentru a-şi satisface plăcerile. Barret şi Emily care dormeau la etaj nu auziseră nimic. Ea era sclava lui…

Înainte ca soarele s-ajungă la orizont, Angie avea decizia luată. Era singura soluţie pentru ca eroarea tragică din această noapte să nu se mai întâmple niciodată. Ea se îmbrăcă calm şi îşi perie lung părul, înainte de-a se întâlni cu Barrett.

— Bună ziua, Barrett, îl salută ea politicos.

— Draga mea Angie…

El se ridică atât de repede că şervetul îi căzu jos.

Domnişoara Emily îşi pusese ceaşca pe farfurioară şi o fixa cu sprâncenele strânse.

— Eşti atât de palidă, Angie. Eşti bolnavă?

Ea se instala pe scaunul pe care Barrett i-l oferea şi, inspirând profund, îi răspunse:

— Nu, aş dori numai să vorbesc cu Barrett.

— Desigur, draga mea, acceptă el precipitat fără să-şi ascundă surpriza.

Barrett puse patern o mână pe umărul ei pentru a o încuraja să continue.

— Dacă preferaţi să fiţi singuri… propuse imediat Emily.

— Nu, rămâi, te rog…

Ea se întoarse spre Barrett.

— Vă amintiţi poate că la sosirea mea la Tierra del Sol, am discutat despre mariajul nostru. Am convenit să aşteptăm şase luni pentru a ne cunoaşte mai bine. Consider c-am aşteptat destul…

Barrett, stupefiat, nu spuse nimic.

— Eu vreau să mă căsătoresc imediat!

Fără să ţină cont de surpriza care se citea pe faţa domnişoarei Emily, ea continuă:

— Când va putea avea loc cununia?

— De azi în două săptămâni, estimă Barrett, roşu. Timp în care să-ţi confecţionezi rochia de mireasă.

— La dracu’ rochia! Vreau să-ţi devin soţie cât mai curând posibil.

— Merg imediat să vorbesc cu vicarul.

— Te rog!

Dolores care ascultase finalul conversaţiei murmură imperceptibil.

— Dolores! îi ceru Barrett. Pregăteşte-i un dejun bun celei care de sâmbătă va fi doamna Barrett McClain.

— Felicitările mele, răspunse ea, ascunzân du-şi decepţia.

În secret, ea sperase că tânăra Angie se va îndrăgosti de Federico şi-l va lua de bărbat în locul lui Barrett.

Dar cine putea să bănuiască nefericirea tinerei? în calitate de doamna Barrett McClain, ea va ocupa o cameră la etaj, şi oricât de răufăcător ar fi Federico, îi vo fi imposibil să meargă acolo. Ea îşi bău cafeaua fără să acorde cea mai mică atenţie lui Barrett McClain.

Federico o privea pe încântătoarea femeie care cobora dinspre altar şi o durere atroce îi strânse inima.

În ciuda surâsului său palid, Angie avea o expresie îndepărtată şi el rezistă cu greu poftei de-a o smulge de la braţul tatălui lui.

Interminabila ceremonie i se păru lugubră, Timp de o clipă, el îşi încrucişă privirea cu a lui Angie.

Regretul, disperarea sau dorinţa făceau ca ochii ei magnifici de smarald să strălucească puternic.

Înainte ca ea să pronunţe „da”-ul fatidic, el luase o hotărâre! De mai mult timp se hotărâse să plece în Mexic.

Venise momentul.

Barrett sărută cast obrazul soţiei sale şi perechea ieşi sub tradiţionala ploaie de orez care trebuia să le aducă fericire.

— Frumoasă ceremonie, nu-i aşa? întrebă mătuşa Emily, luându-şi afectuos nepotul de braţ.

— Magnifică…

El o conduse până la trăsură şi o ajută să urce.

— Federico, n-ai s-o mai plictiseşti pe Angie, acum că… ea…

Cu un gest nervos, el biciui caii.

— Nici pe Angel, nici pe nimeni. Eu plec azi în Mexic.

În ciuda decepţiei, ea nu se reţinu să insiste:

— Angie nu înseamnă nimic pentru tine, nu-i aşa?

— Tu uiţi că ea este scumpa mea mamă vitregă, răspunse el râzând.

Ea începu să râdă cu el, dar râsul ei suna fals. Însă nu chiar atât de fals ca al lui Federico McClain.

CAPITOLUL XXII

În pofida grabei cu care recepţia fusese pregătită, ea fu încununată de succes. Un cort enorm fusese ridicat pentru a primi două sau trei sute de convivi care se înghesuiau în jurul bufetelor asortate. Şampania curgea în valuri, iar conversaţiile erau aprinse.

Barrett McClain îşi invitase toţi funcţionarii şi aproape toţi locuitorii din Marfa şi Fort Davis.

Angie, palidă, dar superbă în rochia ei de satin, saluta oaspeţii şi le mulţumea pentru urările lor de fericire.

Ea nu-şi părăsea niciodată zâmbetul duce, lăsându-se îmbrăţişată şi admirată de toţi. O voce ascunsă îi spunea că acum era salvată Ea era doamna Barrett McClain. În această noapte va putea dormi în linişte şi gândul ăsta o reconforta.

— Scumpa mea Angie, îi propuse Barrett, n-ai vrea să te răcoreşti?

— Cu plăcere.

Cum ea se îndrepta spre casă, observase, spre marea ei nemulţumire, că cele două gărzi de corp ale soţului ei o urmăreau. Ea îşi ridică fusta şi alergă în interior.

Dolores o aştepta la capătul scării. O ajută să-şi scoată voalul de satin şi perle, o conduse la etaj.

În aripa rezervată stăpânei casei, Angie, chiar dacă puţin obişnuită cu luxul, nu dădu deloc atenţie pereţilor acoperiţi cu mătase roz şi aurie. Covoarele magnifice înăbuşeau zgomotul paşilor şi ornamentele din lemn de măr străluceau.

Şemineul luxos făcea faţă patului impozant cu coloane. Epuizată, se lăsă într-un fotoliu adânc. Dolores îi răcori faţa, gâtul şi braţele.

Curând se făcu timpul să se întoarcă lângă soţul ei.

Înainte de-a coborî, Angie simţea nevoia să contemple deşertul care se întindea cât vezi cu ochii.

Ea clipi deodată din ochi, neîncrezătoare.

— Dolores…

Un cal galopa spre sud. Părul negru al cavalerului strălucea în soare.

— Dolores! repetă ea ridicând vocea.

— Seniora?

— Aş zice că…

— Federico.

— Pleacă? întrebă ea cu inima bătând.

Dolores urmărea şi ea silueta cu nişte ochi de parcă ar fi vrut să-l oprească.

— Vine să-şi ia rămas bun de la mine.

— Vrei să spui că Federico nu…

— Federico nu stă niciodată mult timp la Tierra Del Sol. Merge la mina de aur… Şi apoi, cu voce scăzută, ea adăugă: E pentru prima oară când rămâne atât de mult.

— Şi nu va moi reveni?

— Într-o zi, poate…

— Dacă aş fi ştiut… N-aş fi avut nevoie să…

Dar se reţinu imediat.

— De ce nu-l călăreşte pe Diablo?

— Diablo e bătrân. Federico nu-l ia niciodată la drumuri mai lungi.

— Are deci şi suflet?

— Seniora, stăpânul vă aşteaptă, îi reaminti încet Dolores.

Serbarea continuă toată ziua şi Angie ob servă că soţul său a băut cam mult. La început şampanie apoi, a trecut ia bourbon. În ciuda dezaprobării sale, ea păstră linişte. La urma urmelor, nu era o zi ca celelalte şi Barrett avea

obligaţii fată de oaspeţii săi.

Dar după câteva ore, vocea lui se ridică şi râsul îi deveni greoi şi gros. Obosită şi plictisită de această farsă, care nu se mai sfârşea. Angie petrecu cea mai mizerabilă zi din viaţa ei. Ea nu mai suporta privirile interogative ale prietenelor sale de la Fort Davis. Tare se grăbea să se retragă şi să doarmă fără vise.

— Angie, îi suflă Barrett la ureche. Va trebui să-ţi faci o baie şi să te pregăteşti pentru această noapte…

— Cu bucurie, răspunse ea curajos. În sfârşit, să dispară de la această serbare. Va putea să-şi scoată rochia asta grea care-i atârna pe umeri şi să îmbrace una mai confortabilă.

Dar preocupată de-a se băga cât mai repede în baie, nu observă că Dolores era cam încurcată:

— Dolores, strigă ea ca să se facă auzită din baie. Ce rochie îmi pregăteşti?

Jenată, servitoarea apăru în prag, cu o cămaşă de noapte în mână.

— Seniora, eu…

Ea plecă capul.

— Ce se întâmplă? întrebă Angie neliniştită. Unde e rochia mea?

— Angie, stăpânul mi-a spus să te îmbrac pentru noaptea nunţii…

— Dar… e imposibil! Soarele abia apune. Serbarea nu s-a terminat. Adu-mi o rochie imediat.

Naivă, crezuse că ridicând tonul, servitoarea i se va supune.

— Pentru dumneavoastră, ea s-a terminat, suspină Dolores. Domnul McClain va fi aici într-un minut şi…

Dintr-o săritură, Angie ieşi din baie şi se înfăşură

într-un prosop, întrevăzând oroarea noii sale situaţii.

— Ai înţeles prost. Eu…

Dolores dădu trist din cap.

— Eşti soţia lui. Nu-l poţi împiedica să-şi exercite drepturile de soţ.

— Nu… nu! Niciodată, nu ar îndrăzni…

Dolores o urmase în cameră. În această clipa îşi ura stăpânul. Dar cum de putuse aceasta tânăra abia ieşită din adolescenţă să creadă un singur moment că el nu-i va cere nimic în schimb?

Angie îşi aminti deodată de vizita doctorului şi inima îi îngheţă în piept.

— Dolores, trebuie să fug. Repede, o rochie!

— E imposibil, seniora… Asa Granger şi Punch Dobson sunt deja pe scară Pune măcar cămaşa, te rog. Veşmântul fin de dantelă nu ascundea aproape nimic din goliciunea ei.

— Ajută-mă, o rugă Angie cu vocea strangulată.

— Nu va fi lung. Îţi promit. După… O lovitură seacă în uşă o împiedică să continue.

— N… nu, bâlbâi Angie cramponându-se de Dolores.

Un minut după aceea, Barrett McClain năvălea în încăpere cu corpul înfăşurat într-o cămaşă de mătase gri.

Cu un gest autoritar o concedie pe servitoare.

— În sfârşit! suspină el de cum fură singuri.

Un surâs fericit îi lumina faţa.

— Barrett, mi-ai promis.

— Uiţi că eşti nevasta mea! îţi înţeleg teama, dar pot să te asigur că totul va trece cu bine.

— Nu! Ai jurat că mă vei trata ca pe propria-ţi fiică.

— În public, draga mea, în public! răspunse el cinic. Dar acum suntem în particular. Ce poate fi mai natural pentru un bărbat decât de a-şi onora tânăra şi frumoasa

soţie?

Ea înţelese că, sub puterea băuturii, nimic nu-l putea opri să-şi pună planurile în aplicare.

Disperată, încercă să câştige timp.

— Invitaţii noştri nu se vor mira de absenţa noastră? Noi…

— Lasă-i să se distreze pe contul lor.

Cu o mână o apucă de încheietură. Bătrânul devenea nerăbdător.

— Nu! strigă ea zbătându-se violent.

Dar el îi prevăzuse reacţia şi o ţinea strâns de mâna.

— Nu-ţi fie teamă. În curând mă vei ruga să vin să-ţi încălzesc aşternutul. La aceste cuvinte, el izbucni în hohote.

— Şi încetează cu aceste copilării care au durat prea mult. Gărzile mele sunt în afara uşii. Dacă rezişti, îi voi chema, şi ei vor accepta cu plăcere să m-ajute!

Ea înţelese atunci că nu glumea.

— Nu vei regreta, ai să vezi, continuă el împingând-o spre patul care ocupa centrul camerei.

Globul roşiatic al soarelui scălda deşertul cu o lumină feerică, Angie înţelese că nu mai are împi

— Eu nu te-aş grăbi, explică Barrett. Ştiu că femeilor le plac preliminariile…

— Nu eşti obligat să…

Gura lui dură şi crudă îi înăbuşi protestele. Angie începuse să tremure la contactul cu buzele lui umede. După ceea ce i se păru o eternitate, el o eliberă cu un suspin.

— Eşti atât de tânără şi de nevinovată. Nu ştii nici să săruţi. Să reîncepem, îi sugeră el cu o lumină diabolică în ochi.

— Barrett, te rog…

— Da?

— Hai, să terminăm repede!

Ei nu-i venea să creadă că ea pronunţase cuvintele, dar era gata să accepte orice numai să nu-i mai simtă suflarea aspră în obraji. La aceste cuvinte, Barrett păru că se sufocă.

— Îţi înţeleg nerăbdarea, articulă el cu greutate. Ei bine, să amânăm lecţia pentru mai târziu şi culcă-te imediat. Tare mult doresc să te fac a mea.

Cum ea nu mişcă, el o încurajă.

— Nu-ţi fie teamă. Voi acţiona cu prudenţă. Ea se lungi împotriva dorinţei ei, cu pumnii strânşi de-a lungul corpului. Un strigăt slab îi scăpă din gură când Barrett îi scoase cămaşa de noapte.

— Minunat, minunat! murmură el descoperindu-i trupul. Angie întoarse capul pentru a-şi ascunde lacrimile.

Fără s-o părăsească din ochi o singură secundă, Barrett lăsă să-i alunece cămaşa pe jos.

— Priveşte-mă! îi ordonă el cu voce groasă.

Spre marea ei groază, el se băgă lângă ea.

La vederea feţei lui congestionate şi a strălucirii rele din ochi, ea închise imediat pleoapele.

— Priveşte-mă! repetă el la urechea ei. Gura lui crudă era la câţiva centimetri de-a ei şi ea lupta din toate puterile contra greţii care o inunda.

— În curând vom fi fericiţi, Angie. Gândeşte-te la plăcerea care va fi a noastră toate nopţile…

El se întoarse brusc, lovit de o idee nouă.

— Ce zic eu toate nopţile? Toate după-amiezile, la ora sfântă a siestei!

Angie ajunsese pe punctul de a-l urî pe acest bărbat şi mai puternic încă, decât pe fiul lui.

Ea se jură să-i facă să plătească scump purtarea lor. Chiar dacă va trebui să aştepte câţiva ani pentru a-şi stinge

setea de răzbunare. Ea trebuie să zâmbească la acest gând. Contrar oricărei aşteptări, perspectiva acestor represalii fu ceea ce o hotărî să suporte acest oribil coşmar. Pentru prima dată în scurta ei viaţa, ea uită de învăţămintele tatălui său; „Numai Dumnezeu poate să se răzbune!”

— Să nu mai pierdem timpul cu cuvinte deşarte şi să trecem la fapte, declară Barrett urcându-se pe ea cu stângăcie.

La contactul cu corpul lui fierbinte şi greoi, Angie scoase un strigăt de groază; fu ultimul lucru pe care Barrett McClain îl mai auzi. Ca lovit de-o vrajă, el se prăbuşi peste ea greu, înainte de a-şi pune planul în apucare. Alcoolul, vârsta şi eforturile îşi spuneau cuvântul.

Cu ochii închişi, Angie aşteptă, mai multe lungi secunde fără să îndrăznească să respire. Se putea să se fi produs oare imposibilul? Dar după câteva minute corpul lui Barrett continuă să se îngreuneze şi sforăituri puternice răsunară în toată încăperea.

Tremurând, ea deschise încet ochii pentru a constata că beţia îi era de ajutor, Barrett McClain dormea straşnic.

La acest spectacol, speranţa renăscu în inima el şi, centimetru cu centimetru, începu să se despovăreze de acest corp gol şi respingător care o ţintuia în pat.

Din nefericire, Barrett se mişcă în somnul lui şi când ea aproape că reuşise, el îi puse mâna stângă pe coapsă, întorcându-se. Disperarea puse iar stăpânire pe ea, la ideea că nu va fi niciodată eliberată. La limita exasperării, ea îşi înfipse dinţii în umărul lui şi muşcă dureros.

Barrett se mişcă încet, ea sări din pat şi se grăbi spre camera vecină fără să se uite înapoi. Vru să se încuie şi atunci observă că Barrett McClain scosese broasca de la uşă. dintre ei.

Ea reflectă cu toată viteza. Trebuia mai întâi să se spele. Cu gesturi febrile, Angie turnă o găleată de apă în lighean şi timp de o jumătate de oră îşi frecă viguros trupul pentru a şterge urmele atingerii lui Barrett.

Dar asta nu ajungea. Abia uscată, ea se apropie de biroul masiv de stejar al lui Barrett şi găsi ceea ce căuta într-un sertar. Fără să ezite, ea duse sticla la gură şi bău un got. Nu băuse whisky în viaţa ei, dar gustul detestabil al lichidului îi păru de o mie de ori preferabil mirosului fetid al răsuflării lui Barrett pe buzele ei.

Ea puse sticla la locul ei şi merse să se întindă, când un document oficial abandonat pe birou îi atrase atenţia. Numele ei figura pe el cu litere groase şi ea nu încercă nici cel mai mic sentiment de culpabilitate citindu-l. Când puse documentul pe sugativă, hotărârea ei era luată. Cu o jumătate de oră mai devreme, îşi jurase să se răzbune pe Barret McClain care, cu toată promisiunea solemnă pe care i-o făcuse, a încercat să abuzeze de ea. Ea crezuse că îi vor trebui ani…

Un surâs îi lumină faţa când se îndreptă spre comoda lui Barrett. Găsi repede un ac de cravată împodobit cu un diamant. Îl scoase din scrin şi, mereu goală, se întoarse în camera unde bărbatul ei dormea sub efectul alcoolului, fără să ezite o secundă, se apropie de pat şi se înţepă în degetul mic. O picătură de sânge îi coloră imsji îi pielea. Ea presă degetul şi aşteptă cu răbdare ca două, trei picături roşii să cadă pe cearşaful imaculat.

Satisfăcută, se întoarse în camera lui Barrett şi puse la loc acul de cravată în scrin. Epuizată, dar calmă, ea se gândi la viitor. Pentru a supravieţui într-o lume aşa de crudă, şi ea trebuia să fie dură şi fără milă, cum fusese tatăl ei, cum erau Federico şi Barrett McClain. Dacă ei doi au crezut că se pot

juca cu ea ca şi cu un obiect, se înşelau. Ea avea toate cărţile în mână pentru a le dejuca planul.

Cu inima împietrită de încercări, Angie se băgă în pat. Mult timp ea privi plafonul fără să-l vadă şi adormi în sfârşit, învinsă de oboseală. Ultimul ei gând fusese la documentul găsit şi citit şi la mânia lui Federico când îl va citi. Un zâmbet larg îi lumină faţa. Un zâmbet dur şi rece.

CAPITOLUL XXIII

Federico privea soarele opunând la orizont. Zgomotul monoton al trenului care traversa deşertul îi irita nervii.

Cum se lăsa noaptea, el părăsi compartimentul pentru a merge l-a urma trenului. Sprijinindu-se de marginea platformei, el îşi lăsă privirea să îmbrăţişeze acest peisaj fierbinte atât de drag sufletului lui.

Voi reveni, îşi promise el încet. Tierra del Sol va face mereu parte din viaţa mea. Angel va moşteni fără îndoială o parte din ranch, dar Barrett McClain nu va fi atât de nebun şi nici atât de crud pentru a-i lăsa ei totul.

În douăzeci de ani, el şi frumoasa lui mamă vitregă vor fi coproprietari. El încercă să şi-o imagineze pe Angie la treizeci şi opt de ani, cu o siluetă îngreunată de maternităţi succesive, cu faţa ridată de soarele deşertului, de viaţo; aspră din ranch. Strânse din dinţi la acest gând. Cum de putuse să neglijeze această posibilitate? Angel va avea fără îndoială mulţi copii şi-şi va asigura astfel o mare parte din avere.

Bruno se întoarse în compartimentul său şi scoase o sticlă de Bourbon din sacul său.

Era aproape beat când trenul se opri la Paso del Norte. Conductorul îl ajută să coboare scara trenului.

— Domnule Federico, eşti sigur că vei găsi drumul! a hotel? îl privea cu indulgenţă pe acest călător pe care cunoştea de mult.

Bineînţeles, Willie, bineînţeles… dar dacă cineva s-ar ocupa de calul meu…

— Voi avea grijă personal, îi promise el. Federico băgă mâna în buzunar în căutare de câteva monezi.

— Doamne, Willie, m-au furat în acest tren blestemat!

— Ba nu, domnule Federico, aţi pierdut toţi banii la jocul de cărţi. Nu vă amintiţi?

Federico puse mâinile pe umerii camaradului său de noroc.

— Nu mai am o leţcaie, viteazule Willie! Negrul vârî de îndată câteva bancnote în mâna lui Federico:

— Cu permisiunea dumneavoastră. Mi-i înapoiaţi la călătoria viitoare.

Federico acceptă.

— Eşti şic, Willie. Când voi fi bogat nu te voi uita.

— Domnule Federico, îl întrerupse conductorul zâmbind, trebuie să mă întorc la tren.

În timp ce Federico îşi număra bancnotele.

Willie chemă o trăsură şi-i dădu instrucţii vizitiului.

— Condu-l pe acest om la Grand Central Hotel şi vezi să primească o cameră bună. Te întorci şi te ocupi şi de calul lui.

Will le luă o hârtie din mâinile lui Federico, încurcându-l astfel la socotit.

— La revedere, domnule Federico, şi noapte bună.

Federico se reapucase de socotit. Prea absorbit de ceea ce făcea, el nu-l nuzi.

Când Federico se trezi a doua zi după-amiază, privirile i se plimbau pe pereţii camerei fără să înţeleagă unde este, şi deodată memoria îi reveni. Furios la ideea de-a se fi purtat ca un îndrăgostit trădat, el se sculă. O oră mai târziu, ras şi spălat, proaspăt, ieşea.

Încrezător, pipăi ruloul de bancnote care-i umfla buzunarul, întrebându-se cum a petrecut seara. Începu să meargă şi inconştient, paşii îl purtară spre Hurricane Gussie's.

Cu inima bătând, împinse uşa. Sala era aproape goală

la acest început de seară. Distrat, se sprijini de barul acaju în spatele căruia barmanul îşi făcea treaba.

— Domnul?

— Un Bourbon.

Barmanul îi umplu un pahar pe care-l goli dintr-odată. Îl servi cu al doilea şi voia să se îndepărteze când Federico îl opri cu un gest.

— Am mai fost aici acum 4 – 5 luni.

— Îmi amintesc perfect. Aţi şi stat toată noaptea la închisoare.

— Pentru ochii unei frumoase blonde! confirmă Federico cu un surâs. O oarecare Angel. Se mai află pe aici? întrebă el cu indiferenţă.

— Ei, nu, răspunse barmanul.

Puţin surprins, Federico continuă.

— Nu ai idee unde s-ar putea să fie?

— Ştiţi acest gen de femeie, o zi aici, alta în altă parte.

— Ai dreptate. De când a plecat?

— Hm. Aş zice 3 sau 4 luni. Poate mai mult. Atât cât îmi amintesc, puţin după trecerea dumneavoastră. Cine ştie dacă acest englez de o gelozie maladivă n-a răpit-o! glumi el.

Liniştit, Federico goli paharul, plăti şi ieşi.

Îndoiala nu-şi avea rostui. Angie şi Angel erau una şi aceeaşi persoană şi el era singurul care ştia că Angel, fata de cabaret, devenise doamna Barrett McClain.

Înainte de a-şi continua drumul spre Mexic şi spre scumpa sa mină din Last Madre, el hotărî să profite de plăcerile pe care i le oferea acest simpatic orăşel de frontieră.

Cu puţin noroc, până la miezul nopţii banii pe care îi împrumutase de la Willie vor putea da roade şi el va putea să le viziteze pe doamnele din cetate.

Fiind strâns financiar, el se informă cu discreţie la Pierson Hotel despre posibilităţile de-a câştiga bani. Câteva minute mai târziu, pătrundea în salonul strălucitor şi lua loc la o masă de poker printre cowboy şi ţărani mexicani. În mai puţin de o oră, câştigase destui bani pentru a-şi pune planul în aplicare.

Se întoarse la Pierson Hotel, se urcă la camera 212 şi ciocăni uşor în uşă. Îi deschise un mexican şi-i arătă cu o mişcare a capului mai mulţi domni aşezaţi în jurul unei mese acoperite de jetoane şi de bancnote. După prezentările obişnuite, Federico depuse un teanc de bancnote pe suprafaţa de fetru şi luă loc.

Câştigătorul serii, un magnat al căilor ferate se bucura de la ia perspectiva, unei noi mize, Dar de această dată norocul îi surâse lui Federico. La ora două dimineaţa, rămânea singur în luptă cu magnatul. Toţi ceilalţi abandonaseră jocul. O mică avere era în joc.

Federico avu o suită şi la trei noaptea, se sfârşise. Surâzător el se ridică, îşi lăsă în jos mânecile suflecate, îşi închise gulerul în timp ce cel care pierduse fuma liniştit.

— Ne vom revedea, declară Federico, întinzând mâna bărbatului obosit.

Acesta nu se mişcă când el se aplecă ca să-şi strângă banii.

Odată ajuns în stradă, Federico, radios, trase aer în piept. Fără să ezite, se îndreptă spre celebra casă ţinută de Tillie Heward, cea mai elegantă de aici de la frontieră. El fu primit de Tillie în persoană.

— Ce surpriză plăcută, dragul meu! Mereu frumos.

— Frumos, dar obosit… Am jucat poker toată noaptea.

— Nu spune mai mult, băbituie! O blondă, ca de obicei?

— Nu, o brunetă pentru a schimba. Tillie îi prezentă o fată mare şi voluptuoasă părul ei negru contrastând puternic cu pielea albă şi ochii albaştri. Avea o rochie de satin albastră care nu ascundea nimic din curbele generoase.

— Mă numesc Lisette… Sper să vă plac.

— Perfect, răspunse Federico, sărutându-i galant mâna.

Câteva minute mai târziu, facă o baie caldă cu o ţigară în gură şi un pahar de coniac în mână, Babette îşi schimbase rochia cu un halat vaporos. Părul său des, negru, cădea în cascade pe umerii săi.

Cu gesturi blânde, ea îi frecă spatele şi-i masă umerii, sărutându-l pe gât şi muşcându-l de ureche. Apoi ea îl uscă complet şi Federico o urmă în camera cu lumini savant camuflate.

El se băgă în pat atunci când ea se dezbrăca. Cum îşi scoase un ciorap, el o atrase la el cu o mână autoritară.

Gura Babettei era caldă şi senzuală. Ea îl sărută cu foc, lipindu-se languros de el. După ce a tras-o la pieptul lui, Federico o respinse încet.

— Sunt dezolat, Babette, dar…

Ea îl privi cu ochii săi mari, albaştri.

— Nu-ţi plac?

— Nu despre asta e vorba. Eu sunt…

Cinci minute mai târziu, el era îmbrăcat şi-şi plătea companioana decepţionată.

Primii zori barau orizontul când el ajunse la hotel.

— Du-te dracului, Angel! mormăi el şi se băgă în pat.

CAPITOLUL XXIV

A doua zi dimineaţă, Barrett McClain se trezi târziu, cu capul greu. Dormise toată noaptea în aceeaşi poziţie.

Memoria îi reveni brusc… Corpul gol ai lui Angie, mângâierile, sărutările. El se aşeză cu greutate şi nu întârzie să descopere câteva picături de sânge pe cearşaf. Avu un surâs răutăcios.

În baie, unde intră cu intenţia de-o o surprinde pe Angie, o mare decepţie îl aştepta. Încăperea era goală. Angie dormea în patul ei. Părul ei blond forma o aureolă de aur în jurul capului şi primele raze de soare îi mângâiau faţa dulce.

Fără zgomot, se duse în biroul său şi luă codicilul pe care-l redactase în ajun şi care completa testamentul lui. Se întoarse în camera lui Angie şi-i chemă pe cei doi din garda de corp.

— Aşa, Punch! Am nevoie de voi… Cu degetul, le arătă patul. Cum puteţi constata, mariajul a fost consumat!

— Felicitări, răspunse Asa cu un aer încurcat.

Cei doi erau gata să se retragă când Barrett îi reţinu cu un gest autoritar.

— Aş vrea să semnaţi şi voi documentul. Dar, mai înainte, citiţi-l…

Aşa Granger şi Punch Dobson părură surprinşi să afle că patronul lor o făcea pe Angie legatara sa universală, dar niciunul nu făcu cea mai mică remarcă.

Ei datară şi semnară codicilul înainte de a-l întreba:

— tXo e a-i tot, domnule?

— Reluaţi-vă garda… Eu ştiu că sunteţi obosiţi, dar nu vreau să fiu deranjat sub niciun motiv. În această după-amiază poate, când îmi voi fi desăvârşit…

Sfârşitul frazei se pierdu într-un hohot de râs gros

violent.

Odată spălat şi ras proaspăt, ei se întoarse lângă Angie, după ce înnodase o frumoasă fundă albastră în jurul noului său testament, în acest moment, el era cel mai fericit dintre bărbaţi.

Se aşeză pe marginea patului şi o atinse neglijent, pe obraz cu ruloul de hârtie. Ea deschise imediat ochii şi chiar ţipă văzându-l pe Barrett gol nu departe de ea Apoi îi reveniră în memorie evenimentele din ajun şi înţelese că partea cea mas grea abia acum începea. Că vrea sau nu, va trebui să accepte prezenţa soţului său şi să-i primească mângâierile cu răbdare. Acesta era preţul averii lui McClain.

— Bună ziua, Angie.

El dădu la o parte cearşaful care-i acoperea pieptul. Ea se trase languros înainte de-a răspunde:

— Bună ziua, Barrett… Lasă-mă să mă spăl mai întâi. Apoi noi…

Cum dădea să se scoale, Barrett o împinse brutal:

— Nu! Eu nu pot să aştept aşa de mult. Pe de altă parte, vreau să-ţi vorbesc despre acest document, spuse arătând ruloul pe care-l ţinea în mână. Nu ghiceşti? Un zâmbet radios îi lumina faţa… E vorba de testamentul meu, explică el cu mândrie. Această obişnuită hârtie face din tine legatara mea universală. Cu alte cuvinte, tot ce-mi aparţine este al tău… Există totuşi o condiţie… Această condiţie ai îndeplinit-o noaptea asta. Oh, Angie! Sunt atât de fericit!

El izbucni într-un hohot de râs răsunător.

— Fată vicleană! M-ai şi muşcat în entuziasmul tău.

— M-am lăsat dusă de pasiune, spuse ea.

Barrett aruncă testamentul pe jos şi, cu un gest, smulse prosopul ce-l avea la talie şi sări în pat.

— Vreau să petrec timpul cu tine în această dimineaţă.

Să te îmbrăţişez. Să te mângâi…

— Nu, ţipă ea zbătându-se violent. Nu eşti decât un bătrân ipocrit! Nu voi mai accepta niciodată să m-atingi!

Barrett se făcu palid.

Angie înţelegea brusc că nu va putea niciodată să joace comedia. Stratagema ei avea bătaie lungă, înainte chiar de-a începe.

— Ce dracu' tot spui acolo? Noaptea trecută…

— Nu s-a întâmplat nimic noaptea trecută. Mă auzi? Nimic. Şi niciodată nu se va întâmpla nimic între noi.

— Angie, Angie! Nu e posibil. Eu te-am iubit azi-noapte. Am făcut din tine…

— N-ai făcut nimic. Fiul tău ţi-a precedat.

Ea văzu durerea care-i întunecă ochii, dar continuă:

— M-am căsătorit cu tine ca să scap de Federico. Dar m-ai minţit şi acum te urăsc mai mult ca pe el.

Barrett devenise roşu. El era confuz, rănit, incredul, şi totuşi mai încerca să depăşească slabele gesturi de apărare pe care Angie o opunea.

— Nu-i adevărat! Medicul m-a asigurat că…

Angie încerca mereu să-l respingă; la contactul cu corpul lui, ea fremătă violent.

— M-ai supus unui odios examen, se revoltă ea, dar era prea devreme. Ea izbucni atunci într-un râs isteric care răsună crud în urechile lui Barrett.

El se ridică într-un cot şi duse deodată mâna la inimă. Ochii i se înceţoşară, respiraţia deveni şuierătoare. Un strigăt de durere îi scăpă înainte ca el să se prăbuşească greoi pe Angie.

Ea ştia că de data aceasta Barrett n-a mai sucombat din cauza alcoolului. Paloarea feţei sale trăda o criză cardiacă.

Ea îl respinse şi timp de câteva secunde îi privi, apoi înţelese că scăpase unei oribile şedinţe. Cu o săritură, ea ieşi din pat şi, în precipitarea ei, strivi ruloul cu testamentul care zăcea pe jos.

Un surâs rece îi lumină faţa. Fără să piardă timp, aşeză documentul pe biroul lui Barrett şi îşi zburli părul înainte de a se grăbi spre uşă.

— Domnule Granger! Domnule Dobson! strigă ea înnebunită. Repede! Lui Barrett i s-a făcut rău.

În aceeaşi după-amiază, Federico părăsea Paso del Norte. Munca aspră care-l aştepta în mina de la Last Madre îi va procura schimbarea de care avea atâta nevoie. Se duse direct la Buenaventura. Vederea micului sat ars de soare îl reconfortă. El privi de-a lungul străzii principale, compuse în principal dintr-o biserică catolică, dintr-un han cu o curăţenie îndoielnică, un grajd de închiriat şi o poştă care făcea şi oficiul de băcănie. Oraşul oferea puţine divertismente, dar aici mexicanii erau fericiţi.

După această reflecţie, el intră în han. Încăperea era pustie, în afară de omul adormit din spatele barului. Îşi scoase mănuşile şi pălăria şi-l scutură pe mexican de umeri.

— Există whisky pentru un gringo cinstit?

Omul tresări. Ochii săi negri străluciră spre Federico şi un zâmbet larg îi lumină faţa.

— Senior McClain! exclamă Hector Topia, întinzându-i mâna amical.

Federico se informă imediat de sănătatea familiei sale.

— Toată lumea e bine. O fată a părăsit oraşul, dar aşa e viaţa.

Îl servi cu un pahar mare de alcool pe Federico şi ciocni cu el.

— Cum dracu’ faci ca să creşti treisprezece copii? îl

întrebă Federico.

— Patrusprezece, senior! îl corectă el cu mândrie.

— Apropo, întrebă Federico, schimbând discuţia, vreun om de-al meu nu-i pe aici?

— Aveţi noroc! Tânărul José Rodriguez coboară în fiecare luni după-amiază pentru aprovizionare. Trebuie să apară.

— Perfect, voi urca cu el. José este un băiat bun.

— Sper.

Ochii negri ai lui Hector erau răutăcioşi.

— Ştiaţi că o frecventa pe mica mea Rosalinda?

În mai puţin de o jumătate de oră, José Rodriguez a venit. Fericit să-l revadă pe cel ce l-a scăpat de biciul lui Barrett McClain, adolescentul se aruncă în braţele lui Federico cu efuziune.

Obişnuit cu dovezile de afecţiune ale lui Reno Sánchez şi Lupe, Federico nu căută să se sustragă acestor dovezi de bucurie. Când José îl eliberă în sfârşit, întrebă de îndată despre lucrările din mină.

Nu avu nicio surpriză să afle că avansarea în coridoarele înguste era lentă şi dificilă, şi că până în prezent cercetări e. hi rămas infructuoase.

Încrezător, îşi pipăi grămada de bani care-i deforma buzunarul şi-l însoţi pe José pană la be: anie. Acolo, un mexican tânăr îi dădu o telegramă:

„Tatăl tău a fost victima unui grav atac, duminică 11 septembrie. Zilele lui sunt numărate. Rugăminte să revii imediat la Tierra del Sol. Doamna Barrett McClain".

Când Frederico sosi la ranch, Angie era la căpătâiul tatălui lui. După atac, bătrânul n-a mai pronunţat nici cel mai mic cuvânt. Doctorul spunea că nu avea şanse să supravieţuiască. Dar Angie nu încerca nici cea mai mică milă

pentru el, chiar dacă ştia că moare. Ea dorea, dimpotrivă, ca el să-şi amintească de cuvintele lui până la ultima sa suflare.

Ea era liberă de acum înainte.

În câteva ore, câteva zile mai târziu, ea va fi văduva cea mai bogată din tot Texas-ul.

Federico ciocăni uşor în uşă înainte de o intra.

— Rămâi aşezată, o rugă el cu voce joasă.

E! se apropie de pat şi inima i se strânse! a vederea acestui om micşorat de boală. În ciuda a tot ce-i făcuse, el avu un gând tandru pentru acest tată întins, inert, pe potul său de moarte.

Timid, luă mâna rece a lui Barrett într-a sa.

— Tată?

O strălucire fugitivă apăru în ochii bătrânului. O strălucire de ură, nu se îndoi Federico nicio secundă. Era o strălucire de ură.

— Cine ştie? El va supravieţui, poate, murmură el.

— Ce zici? întrebă Angie.

— Orice om care are forţa de-a urî, are încă forţă de-a trăi, răspunse ei înainte de a părăsi camera.

CAPITOLUL XXV

Groaznica agonie a lui Barrett McClain dură o săptămână în cursul căreia Federico nu mai reveni în camera lui.

El asistă la funeralii alături de mătuşa lui, surprins de portretul elogios pe care preotul i-l creiona tatălui său, Angie se ţinea nemişcată, în faţa sicriului. Faţa ei nu reflecta nici regret, nici tristeţe. Hotărâse se ignore privirile dezaprobatoare ale mulţimii care se adunase pentru ultima oară în jurul lui Barrett McClain.

La întoarcerea la Tierra del Sol, tânăra femeie se refugiase în camera ei, iritată de prezenţa celor doi din garda lui Barrett care n-o părăseau o secundă. Câteva minute mai târziu, Dolores dădea buzna în încăpere.

— Nu cobori să saluţi vizitatorii?

— Nu. S-o facă Federico. Aceşti oameni sunt prietenii lui şi nu ai mei.

— În ceea ce-l priveşte pe Federico, va trebui ca tu…

— În ceea ce-l priveşte pe cine?

— Pe Federico. Ranch-ul îi aparţine de acum înainte şi…

— Te înşeli, Dolores! o corectă Angie cu un surâs. Barret m-a legatat testamentar.

La aceste, cuvinte Dolores tresări violent.

— Dar Federico este moştenitorul legitim la Tierra del Sol. Acest pământ a aparţinut mamei sale înainte de-a…

— Nu-mi pasă! Eu m-am măritat cu acest mizerabil, crezând că e binevoitor şi am trăit un adevărat coşmar. Dacă nu-i mărturiseam… Ea frisonă de groază la acest gând. Dolores încercă s-o calmeze.

— Îţi înţeleg resentimentul. Barrett McClain te-a

minţit, dar asta nu e greşeala lui Federico.

— Destul, Dolores! Nu fi supărată. Tu nu ştii multe lucruri şi te rog, nu mă dojeni.

— Ai fost întotdeauna bună şi amabilă cu mine, seniora, dar eu îl iubesc pe Federico de 27 de ani. Îmi este foarte drag. N-ai putea puţin să…

— Nu, Dolores! Federico este un bărbat fără inimă cu care nu am deloc intenţia să pactizez.

— Te înşeli, îl apără Dolores. Îl cunosc pe Federico de când s-a născut. Tatăl lui nu i-a arătat niciodată nici cea mai mică afecţiune şi Dumnezeu ştie că Federico a făcut eforturi. Are el poate alte defecte, dar nu e un om fără suflet.

La sfârşitul zilei, Donald Worth, notarul lui McClain, adună familia în bibliotecă pentru lectura testamentului.

Angie avea ochii fixaţi pe Federico.

El păru la început neîncrezător, apoi mânia îi transformă trăsăturile, dar el ştiu repede să pareze lovitura.

— Dacă nimeni nu are nimic de adăugat… declară notarul aranjându-şi documentele…

Când el se ridică, Angie propuse să-l însoţească.

— Nu te deranja, doamnă McClain.

El îi sărută mâna înainte de-a se întoarce spre Federico şi Emily.

— Dacă vreţi să mă scuzaţi.

Emily aprobă distrată. Federico o escortă pe mătuşa lui până în cameră şi se opri pentru câteva momente într-a sa ca să ia revolverul. Fofilându-se printre cei doi din gardă, lipit de uşa bibliotecii, el ciocăni discret înainte de-a intra.

— Doamnă McClain?

Pierdută în gândurile sale, Angie ridică vioi capul.

— Îmi dai voie să vorbesc gărzii de corp?

— Da, te rog, spuse ea maşinal.

— Dacă vrei, atunci ar fi bine să-i previi.

Cum ea se uita la el fără să înţeleagă, el îi explică:

— Eu nu mai am niciun drept asupra lor. De acum înainte, tu comanzi Tierra del Sol.

Confuză, ea deschise uşa şi-i chemă.

— Domnule Granger, domnule Dobson, Federico ar vrea să vă vorbească. Vă cer să vă supuneţi, adaugă ea după o scurtă ezitare.

— Cu permisiunea dumneavoastră, îi mulţumi cu şiretenie Federico înainte de a se înclina în faţa ei…

Odată singur cu cei doi, el intră direct în subiect.

— Va trebui să părăsiţi proprietatea înainte de apusul soarelui.

— Dezolaţi, dar noi nu avem ordin să ne supunem dumneavoastră, ripostă imediat Asa Granger.

Federico scoase revolverul şi-l îndreptă în direcţia lor.

— Aveţi de ales!

— Să vedem, Federico! Asta nu e ceva serios? Noi n-am făcut altceva decât să ne supunem ordinelor tatălui tău.

— Da, întări Punch Dobson. Noi eram plătiţi ca să ne supunem lui.

— Niciun om demn de acest nume n-ar accepta bani ca să biciuiască un tânăr mexican fără apărare!

— Noi n-am… Aminteşte-ţi!

Federico îşi scoase arma cu un aer ameninţător.

— Eu n-am uitat şi dacă n-aş fi intervenit la timp, l-aţi fi bătut până l-aţi fi omorât. Faceţi-vă bagajele şi căraţi-vă, altfel…

După această ameninţare, le întoarse spatele şi se depărta cu paşi mari.

Satisfăcut de a fi reglat această afacere, el plecă s-o

întâlnească pe mătuşa lui şi s-o liniştească în ceea ce priveşte viitorul. El cină în compania ei şi, pretextând o mare oboseală, se retrase devreme.

Se servi cu un pahar bun de Bourbon.

Deci, Angel obţinuse totul. Ce ironie a soartei! Camera în care stătea nu mai era a lui! Timp de douăzeci şi şapte de ani, crezuse că prin naştere avea drepturi şi n-a trebuit decât o noapte pentru ca Angel să-i ia moştenirea…

La aceste gânduri sumbre, el goli paharul şi-l umplu din nou.

La miezul nopţii, Angie tot nu dormea. O hărţuia îndoiala. Dacă măcar s-ar fi putut sfătui cu cineva!

Pledoaria lui Dolores îi răsuna încă în urechi şi faţa torturată a lui Emily o sfâşia.

Ea nu avea nimic dintr-o femeie lacomă şi era prima care recunoştea în sinea ei că Federico era moştenitorul legitim.

Acest pământ aparţinuse mamei lui, aşa cum îi spusese şi el când îi arătase grota secretă: ţ va şti s-o fructifice.

Cel puţin jumătate din ranch îi revenea. Odată hotărârea luată, ea se simţi uşurată.

La ideea că Federico ar fi plecat chiar de-o doua zi, ea se gândi că trebuia să-l anunţe imediat.

Numai când bătu încet la uşa lui, ea înţelese că făcuse o greşeală. La această oră târzie în noapte, el o să creadă poate că…

Uşa se deschise brusc şi ea îşi reprimă un strigăt constatând că Federico era gol, în afară de un prosop în jurul taliei. Părul lui negru era încă umed şi picături fine de apă străluceau pe spatele lui.

— Intră. Tu eşti aici, la tine.

— Eu… Eu sunt dezolată că am venit atât de târziu, dar…

— Ai venit la timp. Cinci minute mai devreme m-ai fi găsit în baie.

Angie îşi strânse halatul pe ea. Abia dacă avusese timp să se îmbrace.

— Ai venit ca să conversăm, sau într-un scop, să zicem, mai…

— Eu… Federico, am reflectat, se grăbi ea să explice. Nu trebuie să părăseşti Tierra del Sol.

— Ţi-ar plăcea să rămân, nu-i aşa, doamnă McClain?

Buzele lui nu formau decât o linie fină şi crudă.

— Ce aştepţi de la mine? Să mă agăţ de fustele tale ca să…

Pierzându-şi controlul asupra nervilor săi, Angie îl pălmui dur peste gură. Imediat el o apucă brutal de braţe şi o trase violent spre e! încât ei i se tăie răsuflarea.

Indignată, ea ripostă:

— Eu vreau ca tu…

— Tu vrei! Tu vrei! Cu ce drept? o întrerupse el ridicând vocea. Nu-ţi ajunge că ai ranch-ul? Dacă ai fi ascultat şi ce vreau eu?

Ea îi întâlni privirea şi mânia ei se stinse pe loc.

— Ce vrei tu, Federico? Spune!

Încet, o eliberă şi-i ridică bărbia între degetele sale, obligând-o să se uite la el. Ea îşi reţinu respiraţia, buzele îi coborâră spre ale lui. El abia îi atinse obrazul înainte de a o interoga cu privirea.

Cu inima bătând, ea îi întoarse mângâierea, auzind clar oftatul tânărului.

O clipă după aceea, el îi acapara gura şi o săruta cu foc. Angie îşi pusese braţele în jurul gâtului lui.

— Federico, murmură ea la urechea lui.

Fără să ezite, el o ridică în braţe şi o duse până la pat.

Ei se iubiră cu violenţă, ca pentru a răzbuna destinul. Foarte repede, plăcerea le deveni o febră arzătoare. Angie ar fi vrut ca aceste clipe de fericire să nu se mai termine niciodată. Un surâs fericit îi lumina faţa.

Mult timp după aceea, ea se ridică într-un cot pentru a se uita la însoţitorul ei.

— Federico, apropo de această moştenire…

Aceste cuvinte îl readuseră la realitate, şi un profund dezgust puse stăpânire pe el. Sări din pat şi-şi trecu nervos mâna prin păr.

— L-ai iubit şi pe tata tot cu atâta arta, ca pe mine? întrebă el cinic.

Toată tandreţea pe care Angie o simţise se dizolvă ca un vis. Atunci, ea nu avu decât o singură dorinţă: să-l facă să sufere aşa cum şi el o făcea să sufere. Ea oftă.

— Nu vei bănui niciodată câtă fantezie avea tatăl tău, răspunse ea întinzându-se languros.

Încurajată de groaza pe care i-o citea pe faţă, ea continuă:

— Barrett a fost un soţ de neuitat. Ştiai că el…

— Taci!

El deveni brutal şi o apucă cu furie de păr. Sub efectul durerii, lui Angie îi dădură lacrimile.

— Scuză-mă dacă lacrimile tale nu mă emoţionează! continuă Federico. Vei găsi desigur pe cineva care să te consoleze. Aşteptând, te rog, du-te în apartamentele tale. Spectacolul s-a terminat.

La întoarcerea în camera ei, Angie se prăbuşi pe pat şi plânse cu lacrimi fierbinţi, mult timp.

Alergă în baie pentru a şterge arsura sărutărilor lui

Federico. Straniu, această toaletă i se părea familiară. Apelase la această stratagemă prima dată când o iubise Federico, apoi în noaptea nunţii de la care scăpase ca prin miracol.

De fiecare dată inima i se înăsprea. Aceasta era ucenicia vieţii, a amarei realităţi. Dar acum era bogată, foarte bogată. Nu-i rămânea decât să găsească cea mai bună metodă de a-şi cheltui averea.

CAPITOLUL XXVI

Ultimele raze de soare scăldau camera cu o stranie lumina portocalie. Nu-ţi venea să crezi că octombrie se apropia de sfârşit.

Aplecată pe registre, Angie era atât de absorbită de lectură, încât tresări când Emily o chemă din pragul uşii.

— Nu te deranjez, Angie? întrebă ea.

— Mătuşă Emily! Intră şi aşază-te, te rog.

Ea bi masă ceafa şi închise uşor ochii.

— Pan obosita…

— Nu-i nimic, te asigur.

Emily, care luase loc în faţa ei, îşi netezi uşor fusta cu o mână tremurândă.

— Angie, eu… eu… Ea îşi drese vocea înainte de a putea continua… Del Sol îţi aparţine de acum înainte. Eu îl blamez pe Barrett pentru această nedreptate, dar te cunosc suficient pentru a şti că nicio clipă nu ai încercat să-i forţezi hotărârea…

— Mătuşa Emily, eu…

— Te rog, lasă-mă să termin! Eu am venit să te rog să accepţi ca eu să rămân.

Angie o privea, neîncrezătoare.

— Dor… De ce aceasta rugăminte?

— Eu sunt mătuşa lui Federico. Îl iubesc foarte mult şi ştiu că tu… nu te înţelegi… că voi nu vă înţelegeţi aşa cum aş fi dorit eu, suspină ea.

La aceste cuvinte, Angie se sculă şi-i luă cu tandreţe mâinile într-ale ei.

— Scumpă mătuşă Emily… Tu n-ai niciun rol în chestiunea care mă opune lui Federico. Ştiu cât îl iubeşti.

Emily o îmbrăţişă.

Văzându-i lacrimile care-i năpădiseră ochii, Angie spuse:

— Nu plânge, te rog. Federico este un bărbat cu resurse. El îşi va găsi drumul. În ceea ce te priveşte, această casă va fi a ta cât timp vei dori, şi eu sper că pentru totdeauna. Aş dori să-ţi devin prietenă.

— E singurul loc pe care l-am cunoscut, răspunse Emily cu vocea gâtuită de emoţie… dar…

— Dar ce? o încurajă Angie.

— O să-i permiţi lui Federico să-mi facă câte o vizită din când în când?

— Cu drag. Eu nu sunt o femeie lipsită de inimă.

— Oh, îţi mulţumesc, mulţumesc! Mi-era aşa de frică… atâta mă temeam.

— Nu te mai nelinişti! Şi acum, ascultă-mă! Ai fost vreodată la San Antonio?

— Nu, bineînţeles că nu… E atât de departe

— În jur de patru sute de mile.

— Vrei să călătoreşti aşa departe, singură? o întrebă Emily îngrozită.

— Singură? nu. Mă vei însoţi.

— Eu?

— Perfect. Vom pleca peste o săptămână, vei avea destul timp să-ţi faci bagajele.

Rezemată de paravanul platformei, Angie reflecta. Vara, lungă şi opresantă, cedase în sfârşit locul toamnei răcoroase. Căldura implacabilă arsese pământul pe-alocuri, dar natura era generoasă. O furtună era suficientă ca să panseze plăgile acestui pământ răvăşit. Dar focul pe care-l consumase Angie, îi arsese inima. Nicio ploaie liniştitoare n-o va salva, niciodată!

Ea îşi opri lacrimile şi se calmă. Şase luni la Del Sol fuseseră suficiente să-i tulbure viaţa. Ce existenţă ar fi avut ea dacă tatăl ei ar fi trăit? Se strădui să-şi aducă aminte că era tânără, frumoasă şi bogată…

San Antonio va marca o nouă etapă.

Îşi va cumpăra rochii frumoase, va frecventa cele mai bune restaurante şi va onora înalta societate cu prezenţa ei. Fericirea o ocolise până acum.

Se va distra atât, până când va uita că, sub masco ei nevinovată, îşi pierduse deja toate iluziile.

Surâse cu tristeţe. Nimeni nu va şti, nici acum şi niciodată. Oh, ea avea intenţia să flirteze, să danseze în braţele tinerilor şi să-i seducă pe acei tineri, dar niciodată nu se va lăsa răpusă de pasiune. Ceea ce suferise între mâinile bărbaţilor McClain îi înăsprise sufletul pentru totdeauna.

Braţele şi spatele deveniseră dureroase. Munca devenea infernală în mină. Omul sapa neobosit şi la fiecare lovitură de târnăcop în piatră scotea un geamăt surd.

Federico ridică târnăcopul şi lovi stânca din mina sa din Last Madre cu lovituri duble.

Era de o lună întors în Mexic. De atunci îşi petrecea toate zilele săptămânii în aceste galerii înguste» muncind fără pauză. Chiar dacă ar trebui să rămână ani sub pământ, va continua să caute aur. Chiar dacă nu va mai putea să-şi plătească oamenii, va continua singur, până într-o binecuvântată zi când va fi bogat.

Pentru a-şi da curaj, el încercă să se convingă că nici nu-i plăcea munca la ranch. Era dură, monotonă. Nu, desigur n-ar fi putut să fie mai fericit.

Îşi şterse fruntea şi se întoarse spre tovarăşul său.

— Merge, José?

Silueta tânărului se schimbase mult în şase luni.

Efortul îi făcuse nişte umeri musculoşi.

— E mai bine decât să marchezi vite recalcitrante, nu? insistă Federico.

Un zâmbet lumină fata băiatului. Ştia cât de mult îi lipsea ornicului său De! Sol dar fu de da aceeaşi părere cu el

— Da, Federico, bineînţeles.

— Bine! să urcăm înainte să nu se facă şi afară la fel de întuneric ca şi aici.

— Cu plăcere… I-am promis Rosalindei să trec s-o văd.

— Tu ai noroc, Rosalinda este o fată foarte frumoasă.

— Ştiu şi eu, aprobă cu mândrie José. Dar, de ce nu cobori cu mine în sat? Vei găsi companie…

— Nu în seara asta… José, mulţumesc. Sunt prea obosit.

Federico refuză şi invitaţia contramaistrului său. Le dori noapte bună oamenilor săi în a fote de a ajunge la modesta cabană pe care o ocupa.

Aşteptând să i se încălzească apa pentru baie, mâncă pâine tare, carne de vită rece şi ultima bucată de prăjitură pe care i-o oferise gentil soţia unuia dintre mineri.

După ce a mâncat, îşi făcu baie într-o inconfortabilă cadă de lemn, care trona în bucătărie. Apoi, se culcă în pat pentru a-şi odihni muşchii.

Lampa desena umbre pe pereţii cenuşii. Liniştea nu era tulburată decât de strigătele mamelor care-şi chemau copiii. Singur, în patul său, Federico reflecta.

Cele zece mii de dolari pe care-i câştigase nu se vor termina oare înainte ca mina să le livreze măruntaiele?

Şi când va fi bogat, mătuşa sa Emily va accepta să vină să trăiască cu el în Mexic? Şi Reno? Se ocupa oare de Diablo?

Întrebările îi stăteau pe buze, dar când căzu într-un somn profund, tot Angel era aceea care-i apăru în vis.

Angie deschise cu greu pleoapele.

— Te rog, Dolores…

— Știi că e deja ora unsprezece și croitoreasa va fi aici la prânz?

— Ei bine! Trezește-mă la prânz, sunt atât de obosită…

— Dejunul și baia te așteaptă!

— Dolores, de ce ești deodată atât de autoritară? se plânse Angie așezându-se pe pat.

— La ce oră te-ai întors?

— La ora două poate…

— Emily a venit la ora zece.

— Știu, Dolores. A plecat imediat după dineul oferit de familia McConnells.

— Și tu?

— Un tânăr fermecător m-a invitat la un pahar de coniac la Club. Acum, destul! Adu-mi platoul pentru dejun.

Dolores și-a încruntat sprâncenele. Cu mâinile în șolduri, ea remarcă:

— Coniac, club, ore târzii, tineri bărbați! Cât va mai dura? Și ce-a devenit frumoasa și ama bila domnișoară pe care am primit-o la Del Sol?

— Atunci eram o adolescentă naivă și nevinovată, știi foarte bine, se apără Angie. Acum, chiar dacă nu-ți mai plac, am de gând să gust din toate plăcerile vieții. Îndrăznesc să adaug că nu voi accepta nicio părere asupra acestui subiect.

— Nu ești fericită, insistă Dolores, cu lacrimi în ochi. Frecventezi prea mulți care aleargă după zestre! Toată lumea știe că ești o văduvă bogată. De ce nu te întorci la tine, în Louisiana? Acolo poate găsești un bărbat care să te iubească pentru tine însăți.

— Oriunde mă voi duce, nu voi fi decât văduva bogată a lui Barrett McClain, spuse ea pe un ton cinic. Nimeni nu

m-ar primi dacă aş fi Angie Webster. În ceea ce-i priveşte pe vânătorii de zestre, lasă-i să spere! între noi fie vorba, nu au nicio şansă.

— Dar, Angie, tu…

— Micul dejun, te rog, Dolores, trebuie să mă grăbesc.

În ciuda dezacordului domnişoarei Emily şi al lui Dolores. Angie îşi oferi o garderobă sofisticată şi bijuterii grele şi costisitoare, în totală contradicţie cu candoarea sa naturală.

Elita din San Antonio fu şocată dar şi fascinată de tânăra văduvă McClain.

Unele matroane se indignau, altele aşteptau cu nerăbdare ca Angie să participe la recepţiile lor, măcar pentru a-i admira toaletele splendide. Fie că era la teatru sau la restaurant, Angie nu lăsa pe nimeni indiferent. Îi plăcea această popularitate. Frecventa nişte saloane somptuoase, ca şi cum nu trăise decât în opulenţă! Şi era atât de uşor să seduci ţinerii cu un surâs, cu o clipire de gene sau cu o anumită poziţie.

Descendenţi din familii bune se înghesuiau în jurul ei, dar ea rareori le accepta invitaţiile. Prin indiferenţa ei, îi făcu pe mulţi să-şi piardă somnul.

Serile treceau ameţitor. Între supeuri, baluri şi gale, ea nu avea nici măcar un minut pentru ea.

În fiecare seară, ia lumina unor enorme candelabre, ea participa la recepţii somptuoase unde se dădea un spectacol şi se serveau mese delicioase.

Bărbaţii jucau cărţi, aruncând priviri femeilor, care flecăreau. Şi totuşi, spre marea sa surpriză, îi mai rămânea timp lui Angie ca să se gândească la seducătorul Federico McClain.

CAPITOLUL XXVII

În aceasta zi rece de ianuarie, Angie se trezi devreme. La întoarcerea ei de la San Antonio, şi-a reluat vechea cameră de la porter ca şi cum ar fi putut fugi de propriul spirit şi de-amintirea oribilă a nopţii de nuntă.

Dar această încăpere tapetată în galben avea şi ea secretele ei. Aici o iubise Federico pentru prima dată. Ea mai auzea încă notele uşoare ce ieşeau din cutiuţa muzicală. Ea se ridică, se îmbrăcă rapid şi se duse la grajduri. La intrarea ei, iapa necheză uşor.

— Hai, hai, murmură Angie mângâindu-i grumazul.

Cu o mână expertă, ea înşeuă iapa şi ieşi oftară. Animalul părea capricios. Când ea îi dădu pinteni, iapa refuză să se mişte. Cum ea insista, animalul se cobră şi Angie ar fi căzut dacă o mână solidă n-ar fi prins-o ferm de talie.

Mexicanul care o salvase de la o cădere sigură încerca să calmeze calul vorbindu-i în spaniolă şi mângâindu-i coapsele. Când, în sfârşit, se întoarse spre Angie, un surâs larg îi lumina faţa.

— Seniora, Angel nu este în formă, în această dimineaţă… Eu sunt Reno, Reno Sánchez, continuă el salutând. Vă amintiţi de mine?

— Desigur, şi permite-mi să-ţi mulţumesc, domnule Sánchez.

— Spune-mi Reno, te rog.

Cu cotul, el o conduse pe Angie spre grajduri şi iapa o urmă docil. De cum ajunse în boxa ei, el o eliberă de şa şi-i masă îndelung pântecul.

— Acum va fi bine…

— E greşeala mea, n-ar fi trebuit să insist, remarcă Angie confuză.

— Nu te neliniști! în curând va făta un mânz minunat şi sper că Federico va fi mândru de progenitura scumpului său Diablo.

La numele lui Federico, faţa lui Angie se roşi violent.

— Crezi că va veni să-l caute pentru a-l dresa? El e în Mexic? Nu? întrebă ea cu inima bătându-i.

— Da, la mina noastră din Buenaventura.

— Mina voastră?

— Mina din Last Madre! Noi suntem coproprietari, anunţă mândru mexicanul.

— În acest caz, Reno, ce faci tu la Del Sol? se neliniști Angie fără să înţeleagă.

A roşit şi el la rândul lui.

— Numai că încă nu ne-a adus nimic şi trebuie mulţi bani pentru a o exploata, să cumpărăm unelte şi să plătim oamenii! în toate săptămânile eu economisesc salariul meu. Mai târziu, eu…

— Eşti sigur că poţi să ai încredere în Federico… partenerul vostru?

— În Federico? El râse vesel… Dar eu i-aş da şi cămaşa, señorita.

— Reno, nu vreau să te supăr, dar în ziua în care ne-am întâlnit la magazinul acela din Marfa, el nu prea te-a respectat.

— Federico? Ăsta-i felul lui de-a fi, dar în fond e bun şi generos.

Cum o conducea afară din staul, îi arătă mândru un dinte de aur.

— Vedeţi dintele ăsta? Federico mi l-a oferit.

— Şi cum îl pierduseşi? întrebă ea, curioasă.

— Mi l-a scos Federico cu un pumn.

— Asta ziceam şi eu. E un om violent! exclamă Angie,

îngrozită.

— Te înşeli, seniora. Am meritat pumnul acela. M-a prins trişând la poker. I-am promis să nu mai fac, şi ca să mă recompenseze, mi-a oferit acest dinte.

— Apropo, de unde are acea cicatrice care-i barează…

Ea se opri, confuză.

— Am văzut-o într-o zi, din întâmplare, când îşi scotea cămaşa în curte… a vorbit de-o femeie.

Privirea lui Reno s-a întunecat straniu.

— Soţia mea…

— Scu… scuză-mă, se bâlbâi Angie. Nu ştiam că eşti căsătorit.

— Sunt văduv, corectă el. Soţia şi fiul meu au fost luaţi de teribila febră din vara lui 1881.

— Oh, Reno. Sunt cu adevărat dezolată.

El, rămase un moment liniştit înainte de-a continua.

— Aceasta cicatrice care v-a intrigat datează din 1879. La acea dată, apaşii mescaleros erau încă sălbatici. Banda din Victorio venea deseori să jefuiască în Mexic. Într-o zi, soţia mea plecase să se scalde la Cibolo Creek, şi nimeri peste doi bărbaţi din Victorio. Ei încercară să abuzeze de ea, dar Federico care se găsea în împrejurimi i-a auzit strigătele. După o luptă lungă şi îndârjită, el îi doborî pe cei doi indieni. Aşa a salvat-o pe soţia mea!

Angie ascultase, neîncrezătoare.

— Dar m-a lăsat să cred că…

— Federico mi-ar sparge şi al doilea dinte dacă ar şti că v-am povestit această întâmplare. Mi-a interzis să mai fac aluzie la ea.

Angie reflecta. Imaginea pe care Reno i-o brodase lui Federico era departe de a corespunde celei pe care o păstrase ea despre el. Era atât de absorbită de gândurile ei

că, în conştient, îl urmase pe Reno până la boxa lui Diablo.

— Federico e un om bun şi generos cenii nu o Reno. În ziua în care i-am împrumutat ban; c-o să joace plăcer şi el a câştigat mina din Last Madre la masa verde, el mi-a dat şi mie jumătate din ea. Este cel mai bun om pe care-l cunosc şi loto şi cel mai bun cal, adăugă el desemnându-l pe Diablo.

Auzindu-şi numele, armăsarul ridică mândru urechile…

Reno propuse tinerei femei să se urce pe Diablo. Avea nevoie de exerciţiu. După o scurtă ezitare, zece minute mai târziu, armăsarul era înşeuat şi Angie gata să plece, Reno îi saluta cu un gest amical. Înainte de a se întoarce la hacienda, el se întoarse o ultimă oară în direcţia lor. Acum erau amândoi un punct la orizont. Primii fulgi de zăpadă începură să cadă atunci când el era pe peron.

Fără să-i pese de vreme, Angie înainta furtună. Indiferentă la norii grei joşi care apăsau peisajul, ea era la fel de nerăbdătoare ca şi Diablo să se depărteze de ranch, să traverseze acest pământ rece şi liniştit ca şi cum n-o m-oi fi existat nimeni în afară de ei.

Când a început să ningă cu fulgi deşi, ea nu se gândi nicio secundă să se întoarcă. Angie nu se mai uită nici la ceas. Lipsit de exerciţiu! puternicul armăsar lovea cu sălbăticie pereţii stâncoşi înzăpeziţi de la Davis Mountains, şuierând şi suflând zgomotos.

Nimeni nu auzi scârţâitul sinistru al zăpezii sub copite. Nimeni nu văzu căderea unei femei tinere, pierdute într-o formidabilă furtună de zăpadă.

CAPITOLUL XXVIII

Trenul din sud fluieră zgomotos intrând în micuţa gară din Marfa. Peronul din scândură vibră sub zdruncinarea enormei maşini negre, prăfuite, care scotea fum.

Federico coborî, cu gulerul mantalei sale ridicat până la urechi şi pălăria bine înfundată pe cap. Înfruntând vântul şi frigul, el se duse direct la First State Bank din Marfa, în speranţa că Randolph Huff îi va da un împrumut. Cu toate că întotdeauna obţinuse ceea ce dorise, e! aştepta această întrevedere cu directorul cu puţină teamă, chiar dacă acesta îl tratase întotdeauna ca pe un copil răsfăţat şi capricios.

El inspiră profund înainte de-a împinge uşa cu vitralii. Privirea lui se fixă imediat pe impozantul birou în spatele căruia trona Randolph Huff. Federico îşi scoase pălăria şi salută politicos pe omul micuţ şi chel care se ridică imediat.

— Intră, băiatul meu, îl rugă el politicos, şi instalează-te. Cărui fapt datorez onoarea vizitei tale?

Federico pusă jos valiza, dor îşi păstra prudent pălăria.

— Aş vrea să împrumut nişte bani, Huff, explica el.

El se aşeză şi scoase o ţigară din buzunar.

— Văd. Deci nicio şansă cu mina? se bucură deschis Huff.

— Nu e vorba de şansă, replică puternic Federico.

— Această mină ai câştigat-o, dacă-mi aduc bine aminte.

— Huff, sunt obosit şi mi-e frig. Mătuşa mea mă aşteaptă la Del Sol… Vrei să semnăm aceste hârtii? Am nevoie de zece mii… cincisprezece mii de dolari. Poţi să te ocupi de treaba asta şi…

— Dezolat, dar e imposibil.

— Imposibil? repeta el fără să înţeleagă.

Totuşi împrumut bani de la fi ne de la optsprezece ani şi ţi-am rambursat întotdeauna în întregime.

— Din nefericire, nu asta e problema. Uiţi că situaţia s-a schimbat? de acum îţi trebuie o garanţie… Dacă din contră, mama ta vitregă ar fi consimţit la…

— Să nu mai vorbim S i-o tăie Federico ridicându-se.

— Aşteaptă, Ana auzit spunându-se că doamna McClain a avut probleme la Del Sol. Seceta din vara trecută a cauzat pagube enorme, după cum ştii, apoi tatăl tău a murit subit – Dumnezeu să-l aibă în pază – şi tu ai plecat în Mexic, Dar mulţi văcari au părăsit-o şi iarna care se anunţă…

— Solicitudinea ta mă emoţionează, Huff. Te rog să mă scuzi.

El îşi luă valiza şi se îndreptă spre uşă.

Randolph Huff îl urmări, cu o lumină rea în ochi.

— Ascultă-mă, Federico. Ştiu că tânăra şi frumoasa văduvă a moştenit toată averea tatălui tău, dar dacă te ţii bine de…

— Huff, fă-mi o favoare, vrei?

— Desigur!

— Ocupă-te de bancă şi las-o baltă!

La aceste cuvinte, ieşi sub privirea revoltată i-a lui Huff.

— Federico! Federico!

Reno Sánchez alerga în întâmpinarea sa. Federico se grăbi spre cel care-l saluta cu efuziune.

— Suntem bogaţi acum?

— Nu încă! răspunse Federico dând din cap. Dar tu, ce dracu' faci în oraş?

— Am venit după provizii înainte ca furtuna să se dezlănţuie. Te întorci la De! Sol cu mine?

Pe drum, Federico explică prietenului său că cele două

mii de dolari câştigaţi în septembrie aproape că se terminaseră.

— Banca refuză să-mi împrumute bani pânc când mama mea vitregă nu depune o garanţie, spuse el pe un ton amar.

— Cere-i! îi sugera naiv Reno. Ea va accepta, desigur.

— Nici nu poate fi vorba! Sunt ruinat, dar mândria o mai am!

— N-am vrut să te supăr, Federico, Chiar în dimineaţa asta am stat de vorbă, despre tine şi…

— Ei, ei! Şi ce voia să ştie văduva McClain? întrebă el afişând indiferenţă.

— Ea se neliniştea pentru viitorul mânz al lui Diablo.

Un surâs radios lumină faţa tânărului mexican.

— Se va bucura să afle de venirea ta.

— Dă-mi voie să mă îndoiesc, dar destul cu flecăreala. Spune-mi, ai ceva bani?

— Puţinul care-l am îţi aparţine, dar de această dată, merg cu tine în Mexic. Când pleci?

— Mâine. Nu mă opresc la De! Sol decât s-o salut pe mătuşa. Şi cine ştie? Cu banii tăi, poate norocul îmi va surâde din nou. Numai dacă aş câştiga la cărţi…

— În locul tău, m-aş adresa mai curând lui Angie. Ea…

— Nu voi accepta niciodată bani de la ea.

Să nu mai spui asta vreodată, Reno!

Timp de câteva minute ei călăriră împreună şi Federico îşi regăsi buna dispoziţie. Începu să povestească întâmplări amuzante şi prietenul său nu întârzie să râdă cu gura până la urechi.

Sosiţi la Del Sol, veselia i se stinse deodată când Federico propuse:

— Să mergem să-l vedem pe Diablo.

— Eu… e imposibil, răspunse Reno încurcat.

— Cum imposibil? Unde e calul meu

— Am crezut că fac bine. Angie a…

— Explică-te.

— Ea a plecat cu Diablo. E greşeala mea.

Furios, Federico înălţă ochii ameninţători spre cer.

— N-ar fi trebuit s-o las, dar…

— Aleargă, caută o cuvertură şi provizii în timp ce eu voi înşeua un cal.

— Te însoţesc, îi propuse Reno plin de speranţă.

— Nu. De altfel cred că ştiu în ce loc ar putea fi.

— Dar, Federico, aş fi fericit să…

— Nu insista. Previn-o pe mătuşa că am plecat s-o caut pe Angel. Să nu se neliniştească dacă nu ne reîntoarcem la noapte. Ştiu un adăpost sigur în munte.

— Nu te vei întoarce la noapte? întrebă Reno înţelegând deodată consecinţele uşurinţei sale.

— Nu-ţi fie frică, Reno. Îi voi aduce sănătoşi înapoi. Dar să ştii un lucru… Dacă n-ar fi fost vorba de Diablo, Angel putea să cadă şi într-o prăpastie, că nu m-aş fi deplasat.

Straniu, dar Reno nu-l crezu.

Zăpada era dură şi deasă.

Angie se ridica imediat şi alergă până la Diablo, culcat pe o parte.

— Nu, Diablo, nu! urlă ea când armăsarul încercă să se ridice.

Cu ochii plini de lacrimi, ea constată că un picior din faţă îi era fracturat în două locuri. Calul puternic o privea fără să înţeleagă şi ea trebui să se culce pe el pentru a-l împiedica să se ridice.

— Diablo, sunt dezolată, Diablo al meu, repetă ea hohotind de plâns. El nu se mişcă în timp ce ea îl eliberă de

şa. Un moment după asta, ea înţelese precaritatea situaţiei în care se găsea.

Mai mult de o oră, ea rămase îngenuncheată în zăpadă. Frigul glacial o tăia ca un cuţit.

— Nu te voi părăsi, murmură ea fără încetare. Nu, Diablo, n-o să te părăsesc.

Orizontul începea să dispară sub furtuna de zăpadă. Ca şi cum înţelegea pericolul la care ea se expunea, Diablo o goni de mai multe ori cu nechezături. Ea îşi aruncă braţul în jurul grumazului lui, plângând.

— Iartă-mă, Diablo.

Într-un suprem efort, el îşi ridică ultima oară capul şi-şi scutură coama în semn de salut.

Angie se ridică şi plecă clătinându-se, în direcţia peşterii lui Federico, pe care acesta i-o arătase acum câteva luni. Ea se întoarse, dar deja calul negru era invizibil.

O durere puternică îi sfâşia pieptul şi ea tremura când sosi în sfârşit în faţa intrării tăiate în piatră. Ea se căţără până ajunse la grotă.

Cutia cu chibrituri era pe jos. Frecă un băţ cu degetele tremurânde, fitilul lămpii pâlpâi şi o lumină slabă aruncă umbre ameninţătoare pe zidurile umede. Tânăra femeie se aşeză pe jos, îşi strânse genunchii la gură, cu ochii fixaţi pe flacăra tremurătoare a lămpii.

Fără să piardă o secundă, Federico începu să urce spre nord. Dacă cumva Angel nu se refugiase în peşteră cu Diablo, atunci se expuneau la mare risc.

La acest gând, tremură violent şi înţelese deodată toată importanţa pe care o avea pentru el Angie.

Încercase s-o şteargă din memorie, păstrând despre ea doar amintirea unei fete de stradă.

Dar o iubea şi fu înspăimântat la ideea că ea ar fi putut

muri de frig.

Dădu pinteni calului, într-atât se grăbea să ajungă la destinaţie. Zăpada îi înţepa faţa. El crezu, de mai multe ori, că distinge un punct negru pe imensitatea albă.

— Angel! Angel! Sunt eu, Federico!

Se ridica în scară, dar numai vântul cu şuieratul lui îi răspundea. El îşi urmă cu greu drumul în furtună.

Îl recunoscu imediat pe Diablo, în ciuda zăpezii care-i acoperea pielea neagră.

Mândrul său Diablo era culcat de-a lungul drumului. Timp de câteva minute, Federico rămase îngenuncheat lângă Diablo, cu faţa prăbuşită în coama lui. Când se ridică, mâna i se crispa pe Navy Colt 44 pe care nu-l scotea niciodată de la centură.

— Adio, prietene, murmură el cu vocea spartă de emoţie, înainte de a apăsa pe trăgaci.

Diablo muri imediat, cu un suspin uşor. Nimeni nu fu martorul amărăciunii lui Federico. După câteva clipe de reculegere, cu o voce stinsă de emoţie, îi jură solemn:

— Voi reveni să fie îngrop, credinciosul meu prieten. O să-mi lipseşti, Diablo. Îmi vei lipsi…

Bagă pistolul în toc şi sui pe cai. Dispăru după un minut în furtună, fără o privire în spatele lui.

Auzind foc de puşcă, Angie tresări atât de tare că răsturnă lampa. Cu inima bătându-i, ea se apropie de deschizătura peşterii şi-l aşteptă pe cel ce îl eliberase pe Diobic de suferinţă.

Poate era Reno. Ea începu să strige pentru a-şi semnala prezenţa, dar strigătul i se opri în cât recunoscându-l pe călăreţul care-i venea în întâmpinare.

— Federico, murmură ea uimită.

Fătă un cuvânt, el o împinse în interiorul peşterii şi o

obligă să se aşeze, înainte de a se întoarce la cal. Care cum o fi ghicit unde se refugiase ea? O va ierta vreodată pentru Diablo? Tremurând de frig şi frică, ea ridică ochii. El se întorcea cu şaua şi o cuvertură.

— Eu… Federico, sunt dezolată pentru… Regret enorm de a-l fi adus! Dacă aş fi ştiut…

În faţa indiferenţei lui ea renunţă să mai continue. Deja, Federico aduna tot ce era pe jos – hârtii, cârpe – ca să facă focul. În curând, se ridicară flăcări, din şemineul improvizat, în timp ce o dulce căldură se răspândea în peşteră.

— Dezbracă-te !

— Eu… nu!

El o forţă să se ridice.

— Supune-te, măcar o dată… Nu am chef ca locuitorii din Marfa să mă acuze că te-am lăsat să mori de frig!

Tonul lui era fără replică şi ea se execută contrar dorinţei ei. Goală în faţa lui, ei îi era şi frig şi ruşine totodată. Federico o înfăşură în pătura caldă şi aspră.

— Aşază-te lângă foc!

— Federico, ştiu ce rău ţi-am, făcut. Diablo era cel mai frumos cal pe care l-am văzut vreodată. Nimeni nu-l va înlocui vreodată în sufletul tău, dar dacă pot într-un fel sau altul, să-mi recuperez greşeala pentru…

El era atât de furios încât o clipă, ea crezu că el o va bate. Timp de mai multe minute, liniştea puse stăpânire pe peşteră, abia tulburată de mugetul depărtat al vântului.

— Dacă vrei, pleacă, Federico! Eu… voi aştepta să se mai usuce hainele, apoi…

Încă o dată, cuvintele muriră pe buzele ei în faţa privirii imperioase a lui Federico.

— Ştii bine că nu te voi părăsi niciodată!

Dacă vrei să mănânci, am de mâncare în sacii mei.

— Nu mi-e foame.

Era o minciună.

— Nici mie.

Din nou, o liniște grea stăpâni în peștera. Dar Angie nu se putu reține să nu continue, cu stângăcie:

— Îl iubeam pe Diablo, crede-mă!

— Diablo îmbătrânea, suspină Federico fără s-o privească. Nu mai era atât de vioi și agil ca altă dată.

— Poate e mai bine așa.

Un surâs slab îi lumină fața.

— În felul lui, s-a întors la muntele lui scump care l-a văzut născându-se. El trebuie să fie fericit.

Angie începu să plângă tare la ideea că ea fusese cea care-l privase pe Federico de singura ființă pe care o iubise vreodată.

Chiar dacă pretindea ea mult și bine că-l ura pe Federico, el rămânea singurul bărbat pe care l-a iubit.

Din prima zi, din noaptea când o sărutase pe coridorul din Tierra Del Sol, ea își plângea iubirea pierdută.

În acest timp, Federico privea focul, încercând, fără să reușească, să nu mai audă hohotele înăbușite ale tinerei femei.

Desigur, destinul îi rezervase o surpriză caraghioasă. El iubea o aventurieră, fata de cabaret, văduva tatălui său, o iubea pe cea care îi furase Tierra del Sol. Dacă i s-ar fi prezis, nu ar fi crezut!

Se întoarse încet spre însoțitoarea lui. Ea avea pleoapele lăsate și tremura, și prin unul din acele gesturi miraculoase care nu se manifestă decât în împrejurări excepționale – sau în romane… – el îi puse încet mâna pe umăr. Ea îl fixă, fără să creadă în simpla semnificație a

acestei reconcilieri.

— Angel! murmură el apropiindu-şi capul de al ei.

El îi îndepărtă şuviţele blonde care-i ascundeau faţa.

— Nu plânge, iubirea mea!

fi sărută buzele înainte de a îndepărta de după umeri pătura care-i alunecă pe coapsele goale. Ea nu schiţă niciun gest de protest, dar lacrimile continuară să-i curgă pe obraji.

CAPITOLUL XXIX

Federico scoase un suspin de satisfacţie şi închise ochii. Angie îl imita, ţinându-şi respiraţia. De la o secundă la alta, ochii lui mari se vor deschide. Ce vor spune? Care le va fi mesajul? De neîncredere? Regrete? Dezgust?

Ea aştepta cu inima cât un purice. O va respinge din nou, brutal ca şi în celelalte daţi?

Ei deschise încet ochii. Era un cenuşiu tandru, ca cerul de după furtună, iluminat de întoarcerea unei lumini pacificatoare. Tânărul îi zâmbea blând.

O acoperi cu sărutări, râzând mereu.

— Eşti atât de frumoasă… Sunt atât de fericit că nu mă pot abţine să nu râd ca un copil. Dar de ce mă priveşti aşa? Ce nu merge?

— Trebuie să ştii tu…

— Trecutul e trecut. Nu vreau să mai aud vorbindu-se despre el, iubirea mea.

— Dar, Federico…

— Niciodată, insistă el. Te iubesc, nimic nu mă interesează în afară de noi. El o sărută din nou şi Angie renunţă să se mai justifice. O să-l explice ea mai târziu. Pentru moment, ea savura fericirea de a fi în braţele celui pe care-l iubea.

— Sunt atât de fericită, că nu ştiu dacă trebuie să râd sau să plâng.

— Eşti atât de frumoasă când râzi. E pentru prima dată când dai frâu liber bucuriei.

— Eu n-am avut niciodată ocazia să mă bucur în viaţa mea, explică ea gândindu-se la copilăria ei şi la severitatea cu care tatăl ei o crescuse.

Crezând că ea face aluzie la existenţa grea pe care o

cunoscuse la Paso del Norte, în bordeluri el o luă tandru în braţe.

— Viaţa noastră începe în seara asta, şi dacă mă autorizezi, ea nu va fi decât un mare foc de bucurii şi de dragoste.

CAPITOLUL XXX

În cursul nopţii zăpada încetă să cadă, dar vântul crescu şi temperatura coborî cu mai multe grade. La căldură, în fundul peşterii lor, Angie şi Federico nu-şi găseau somnul.

— Am o idee, anunţă Angie pe la patru dimineaţa. Dacă am ieşi să ne plimbăm în noapte?

Afară, începu să strige când frigul îi muşcă pielea goală sub pătură, minunându-se în faţa frumuseţii peisajului. La lumina lunii, mantaua de zăpadă părea feerică. Ea începu să danseze de bucurie.

— Ziua nu va întârzia să se arate. Am face mai bine să ne întoarcem, spuse tânărul.

— Nu imediat.

— De ce?

— Nu vreau ca visul să se termine vreodată.

— Nu e un vis, Angel. Te voi iubi mereu. Cu un semn ea arătă spre peştera care le-a servit de refugiu.

— Nu va fi la fel. Şi tu ştii că-i imposibil.

Şi mătuşa ta?

— Nu am deloc intenţia s-o pun într-o situaţie neplăcută pe mătuşa mea, dar nu mă voi mai ascunde. Te iubesc… şi dacă vreunul are ceva de spus despre asta, cu atât mai rău!

Angie suspină de fericire.

— Îmi va fi greu să păstrez distanţele…

— Mărturiseşte că nu poţi să treci peste mine!

— Mărturisesc, confirmă ea izbucnind în râs.

Sosiră la Del Sol la mijlocul dimineţii. Reno

Sánchez îi aştepta nerăbdător.

El ghici imediat că Diablo era mort şi că cuplul care urca costişa era îndrăgostit. Această dublă intuiţie i se păru

puţin ciudată, dar înţelese că era unul din acele semne pe care destinul le adresează oamenilor. El păstră secretul.

Din partea lui Emily şi Dolores, se bucurară să-i vadă salvaţi şi sănătoşi.

Dar spre marea decepţie a celor trei femei, Federico abia avu timp să se schimbe înainte de-o pleca în compania lui Reno.

Angie înţelese că s-a dus să-l îngroape demn pe fidelul său tovarăş. Înainte de a o părăsi, el o atrase spre el şi o sărută:

— Pot să vin şi eu?

El îi atinse obrazul cu mâna înmănuşată.

— Nu! Prefer să te odihneşti. Ne vom revedea curând.

Angie îl privi îndepărtându-se sub privirea afectuoasă a domnişoarei Emily. Când ea se întoarse, mătuşa lui Federico îi surâse.

Angie inspiră profund. Cum să-i destăinuie?

— Îl iubesc pe Federico. De mult timp.

— Am înţeles totul, draga mea. Nu-mi spune mai mult. Sunt fericită.

— Nu-i minunat?

Bătrâna doamnă surâse şi-şi strânse şalul pe umeri.

— Acum urca în camera ta şi odihneşte-te. Trebuie să fii epuizată.

Angie roşi involuntar la amintirea nopţii pe care o petrecuse în braţele lui Federico.

Ea o îmbrăţişa pe domnişoara Emily înainte de a merge să se odihnească.

Federico reveni după o oră. Îşi scoase sombrero-ul şi o luă pe Angie în braţe.

— La ce oră se mănâncă aici? glumi ei.

Ei mâncară cu poftă şi se retraseră în bibliotecă, cu

mătuşa Emily, pentru a lua aici cafeaua. Federico se aşeză în faţa şemineului unde ardea un foc puternic. Angie se aşezase timid la distanţă, dar el îi făcu semn şi o invită lângă el.

Angie încercă un puternic sentiment de frustrare când Federico se ridică să iasă din încăpere. Ea încercă să se convingă că – va revedea la cină. Ascultă flecărelile lui Emily cu o ureche distrată şi aproape că scoase un suspin de uşurare când, după o jumătate de oră, bătrâna domnişoară puse jos broderia căscând.

— Dacă-mi permiţi, draga mea, şi eu merg să mă odihnesc câteva clipe în cameră. În ciuda cuvintelor reconfortante ale lui Reno, eu am dormit prost în această noapte la ideea de a vă şti afară.

— Odihneşte-te bine, o linişti Angie. De altfel şi eu te voi imita.

Ele se despărţiră la baza scării, dar Angie nu avu curajul să se furişeze în apartamentul lui Federico, aşa cum intenţiona.

Ea gustă ezitarea delicioasă şi crudă a aşteptării, reţinută de pudoare.

Dar avu certitudinea că această solitudine nu poate dura, că ea este ireală, că te forţează să accepţi dulcele regret al unei absenţe, al unei dorinţe neîmplinite.

Când Angie împinse uşa camerei sale, ea ştia că-l va regăsi aici pe Federico. El era lungit pe patul ei, pe cuvertura de tafta galbenă.

CAPITOLUL XXXI

În zori, Angie se trezi bolnavă, cu febră. Ea îl scutură pe Federico şi-l rugă discret să se întoarcă în camera lui.

— Iubirea mea, murmură el, ridicându-se din pat.

Aprinse un foc bun în şemineu, îi luă mâna lui Angie între ale sale, cu un aer neliniştit.

— O voi trezi pe Dolores, hotărî el brusc.

Ea va şti ce să facă.

— Nu, Federico… Te rog. Încă nu s-a făcut ziuă şi dacă te duci să-i spui că sunt bolnavă, ea va înţelege că…

— Cât te iubesc şi cât mă nelinişteşti cu boala ta! Revin în cinci minute, îi promise el înainte de a ieşi.

Angie se ghemui în fundul patului. Ea regreta de a-l fi lăsat pe Federico să plece. Dar câteva minute mai târziu, el se întorcea cu

Dolores, care îşi aruncase în grabă un şal peste umeri.

— Ah, seniora! Ai răcit… spuse ea punând mâna pe fruntea ei fierbinte.

— E grav? întreba Federico cu un ton neliniştit.

— Are mai ales nevoie de odihnă. Mă duc să-i pregătesc prosoape calde. Aţâţă focul în acest timp.

Dolores, ajunsă în prag, se întoarse, şi o lumină afectuoasă îi străluci în privire văzându-i pe Federico tandru aplecat asupra lui Angie…

— Federico, trebuie să rămână în pat mai multe zile.

— Am înţeles.

— Singură! se văzu ea obligată să precizeze, înainte de a părăsi camera.

— Ar trebui să mă îndoiesc, mormăi Federico sărutând buzele uscate ale lui Angie.

În ziua aceea n-o părăsi deloc. Îi freca mereu mâinile şi

picioarele cu esenţe parfumate şi o supraveghea să nu părăsească patul.

La prânz, Dolores le aduse un dejun uşor şi el o forţă cu grijă pe Angie să mănânce. După-amiază îi citi.

Când ea aţipi, e! închise cartea cu un aer visător şi aşteptă cu răbdare să i se alăture în patul ei.

Era şi minunat şi frustrant s-o simtă goală.

atât de aproape de el. Şi totuşi, se mulţumi s-o ia în braţe şi s-o legene tandru. Somnul îi fugea şi el rămase ore în şir s-o vegheze în linişte, fără să se mişte.

A treia noapte, Angie se trezi la ora trei dimineaţa. Când deschise ochii dădu de privirea atentă a lui Federico, îi surâse şi – îmbrăţişa.

— Ştii ce mi-ar face plăcere? îi întrebă ea ciufulindu-i păru!

— Încă nu, dar un singur cuvânt şi dorinţele tale vor fi executate.

— O baie caldă!

— Să nu te mişti!

Angie roşi când, câteva minute mai târziu, el smulse cearşaful din pat şi o înfăşură, apoi o duse în baie unde domnea o căldură blândă. Apa era parfumată. Federico se băgă şi el imediat, fără să aştepte a fi invitat.

Îndată, râseră săpunindu-se reciproc. Petrecură un moment plăcut în baie înainte de a se înfăşura în prosoape groase şi apoi alergară în dormitor pentru a se încălzi la foc.

— Rămâi acolo! comandă Federico îngenunchind în faţa ei şi sărutând-o.

Încet, buzele tânărului trasară conturul trupului femeii. El nu uită nimic, şi ultima lui mângâiere o făcu pe Angie să scoată un lung strigăt de plăcere

CAPITOLUL XXXII

Angie protestă slab când Federico o sărută:

— Promite-mi să dormi toată dimineaţa!

— Unde te duci? îl întrebă ea, deodată neliniştită.

— Să inspectez ranch-ul. Poate e timpul, nu?

— Dar… Federico, nu s-a făcut încă ziuă.

— Şi în timp ce noi suntem la cald, vitele mor poate de frig şi foame.

Angie holbă ochii ca la o mare surpriză.

— Dar… eu… E grozav. Ce trebuie să facem? Ea se ridică într-un cot şi el o obligă să se lungească.

— Tu, tu eşti în convalescenţă şi nu trebuie să te nelinişteşti. Merg să-l trezesc pe şeful de echipă şi fac turul cu el.

— Când te vei întoarce? nu se putu ea abţine să întrebe.

— Nu înainte de înserare…

— Oh, Federico, aşa de târziu. Întoarce-te să dejunezi măcar cu mine. Noi vom putea…

— Urăsc şi eu ca şi tine ideea de a ne şti!

separaţi o zi întreagă, dar nu pot continua să lenevesc în timp ce sunt atâtea de făcut la ranch!

El se aplecă spre ea şi îi sărută buzele întredeschise, Angel începuse să tremure. Înainte:

de a deschide uşa, el îi aruncă o ultimă privire.

Federico traversă curtea cântând. O jumtate de oră mai târziu, a duzină de cowboy înşeuau caii şi luau direcţia spre sud. Căruţe încărcate cu fân îi urmau.

Când Federico le-a cerut să-l însoţească, niciunul dintre ei nu s-a plâns de ora matinală. Zâmbete liniştite le luminară feţele: Federico McClain se întorsese în sfârşit la

Fermă.

Tânărul era primul care dăduse pinteni calului şi-l conduse prin zăpadă de îndată ce privirea reperă câteva animale înfometate într-un colţ izolat. Ajutat de oamenii săi, el aduna turma şi o mâna spre adăposturile improvizate unde le aştepta apă şi hrană.

De mai multe ori, sări de pe cal pentru o elibera câţiva viţei prizonieri ai troienelor de zăpadă.

În acea zi munciră taţi cu îndârjire, nu se opriră decât câteva minute pentru a-şi înghiţi proviziile pe care şi le vârâseră în saci şi să se încălzească cu un gât bun de whisky.

La hacienda, Angie dormi toată dimineaţa şi petrecu după-amiaza ia pândă fa cel mai mic zgomot.

Seara, refuză chiar să cineze cu Emily, sub pretextul că – aştepta pe Federico.

— Draga mea, îi explică mătuşa Emily cu răbdare, mă tem că tu nu cunoşti deloc viaţa la ranch, Federico şi oamenii săi sunt poate te capătul proprietăţii. Vor mai întârzia încă… Ei riscă să doarmă în cabanele construite la mai multe zeci de mile de aici!

— Tu, tu nu eşti neliniştită, mătuşă Emily? o întrebă Angie.

— Nu, şi nici tu nu trebuie să fii! Federico ştie ce face!

— Ai dreptate, mă comport ca un copil răsfăţat.

— Ca o femeie îndrăgostită! o corectă Emily cu un surâs afectuos. Angie roşise puternic.

— Nu-i vei spune, nu-i aşa?

Domnişoara Emily îi mângâie familiar mâna.

— Eu sunt prima care să mă bucur de dragostea pe care o ai pentru nepotul meu. Lucrurile vor putea intra în ordinea firească.

— Da, răspunse Angie gândindu-se la vizita pe care se

gândea s-o facă la notarul familiei.

Puţin după ora nouă, Angie se aşezase în faţa şemineului din bibliotecă cu o carte deschisă pe genunchi. Se auzi pasul atât de cunoscut. Auzise şi Emily şi cele două femei schimbară o privire complice.

Federico pătrunse în cameră. Vântul îi ciufulise părul şi un început de barbă îi întuneca faţa. Cu o mână expertă, el aruncă pălăria în cuier şi o sărută pe mătuşă, înainte de a se întoarce spre Angie, cu surâsul pe buze.

— Nu trebuia să stai în pat? Mătuşa Emily îşi susţinu imediat nepotul.

— Tot asta îi sugeram şi eu, dar m-a refuzat. Cel mai rău e că n-a mâncat.

— Mulţumesc, mătuşă Emily. Îţi promit să o corectez pe această tânără aşa cum trebuie…

— În acest caz, noapte bună, copiii mei!

— Pe mâine! răspunseră ei în cor, îndreptându-se spre camera lui Angie.

Se mai sărutară o dată înainte de a deschide uşa.

— Mi-ai lipsit, îi şopti Angie la ureche.

— Şi tu!

Federico deschise uşa grea, sculptată ţinând-o strâns pe Angie în braţele lui.

— Să trecem la lucruri serioase… După umila mea părere, se impune o corecţie viguroasă.

Dar gluma nu fu pe placul fetei. Ea deveni deodată palidă şi începu să tremure.

— Lasă-mă imediat, ceru ea respingându-l violent.

— Dar ce se întâmplă?

— Niciodată nimeni nu va ridica mâna asupra mea! înţelegi, Federico? Nimeni.

Ea deveni palidă şi aproape că-şi pierdu frumuseţea.

Râsul muri pe buzele lui Federico când el o văzu prăbuşindu-se pe pat şi izbucnind în lacrimi. Cu gesturi lente, el îşi scoase vesta şi se apropie de ea.

— Eu nu sunt rea, nu… nu sunt rea, repeta ea aproape de-o criză de nebunie. Te rog, nu mă pedepsi. Mă voi supune… Dar nu mă lovi!

În faţa acestui sfâşietor spectacol, Federico încercă o neputinţă bruscă. Oare ce i se întâmplase lui Angel pentru ca ea să aibă o asemenea frică doar la o aluzie la corecţie? Căror orori le-a fost victimă în viaţa ei ca să reacţioneze cu atâta violenţă? Un bărbat o bătuse în copilărie? Tatăl său? Amantul? Proprietarul vreunui cabaret? Federico se aşează pe pat şi o apucă tandru de umeri.

— Sunt eu, Federico. Eu glumeam, Angel. Sunt dezolat că te-am înspăimântat. Te rog, uită ce ţi-am spus!

Intre două sughiţuri, Angie reuşi să articuleze cu dificultate:

— Tatăl meu. El avea obiceiul să… El.

Federico o trase spre el şi ea nu opuse rezistenţă.

— S-a terminat, Angel, s-a terminat, îi murmură el la ureche. Nimeni n-o să te bată niciodată. Îţi promit.

— Federico… Federico, îl imploră ea agăţându-se de el. Dacă ai şti…

— Nu astăzi, iubirea mea. Nu vreau să te neliniştesti. Acum ştii ce vom face noi în curând?

— N… nu.

El o ridică în braţe şi o duse în baie.

— Te vei dezbrăca şi te vei băga în apă caldă, îi explică el dând drumul la robinet

— Apoi…

El se aşează pe un taburet şi o instală confortabil pe Angie pe genunchii lui.

— Noi vom cina în baie.

La aceste vorbe ea surâse slab.

— Glumeşti?

Dar spre marea sa stupefacţie, Federico îşi ţinu cuvântul. După ce a dezbrăcat-o şi a scufundat-o în apa parfumată, ei o sărută pe tâmplă.

— Dă-mi zece minute, iubirea mea, şi promite-mi că nu te scap… Te iubesc.

Reveni mai târziu, încărcat cu un platou greu, de argint, pe care pusese jambon, brânză, pâine, fructe proaspete, vin şi două pahare de cristal.

— Pot să vă servesc, doamnă?

— Te rog, şi vino lângă mine, îi răspunse ea, izbucnind în râs.

Ea luă un ciorchine de strugure care era la îndemână şi muşcă cu poftă din boabele aurite.

Între două hohote de râs, ei sărbătoriră şi ciocniră pentru fericirea lor. În noaptea aceea, Federico nu încercă să abuzeze de situaţia ei, învinsă de oboseală. Angie adormi liniştită în braţele lui, legănată de vorbele lui liniştitoare.

„O iubesc şi o voi iubi întotdeauna" gândi el, mult timp încă după ce ea adormise. Cu timpul ea va uita viaţa la Hurricane Gussie's, îl va uita pe bărbatul care o bătea în copilărie şi va uita chiar amintirea lui Barrett McClain.

CAPITOLUL XXXIII

Viaţa s-a schimbat la Tierra del Sol. Încântată de întoarcerea nepotului său, Emily fredona cât era ziua de lungă. Bucuria îi colorase obrajii palizi şi o licărire de fericire îi strălucea în ochi. Federico îi dădea un strop de fericire petrecând zilnic cu ea câteva momente. Emily era pentru el ca o soră şi el nu uita că ea era persoana care-i dăduse cea mai mare consideraţie în viaţa lui.

Dolores părea şi ea la fel de fericită ca şi Emily, şi în curând, dineurile deveniră adevărate festinuri.

Nu era o întâmplare dacă Federico se răsfăţa cu mâncăruri pe care le preferase din copilărie. Dolores se închidea în bucătărie de la începutul după-amiezii. Dădea ordine cu o voce autoritară şi dacă cumva descoperea vreo neglijenţă, imprecaţiile ei se auzeau mult timp în casă şi meniul de seară era prompt schimbat.

Majoritatea cowboy-lor care munceau în ranch l-au văzut pe Federico crescând. Îi respectau însă opinia şi voinţa dintotdeauna de-a participa la cele mai grele acţiuni. Spre deosebire de tatăl lui, Federico nu cerea niciodată de la oamenii lui mai mult decât se putea.

După întoarcerea lui Federico se întreprinseră munci grele. Vitele fuseseră adunate în mai multe reprize şi fuseseră hrănite bine şi regulat.

O sută de juncani veniseră să îngroaşe turma. Grajdurile fuseseră reparate şi pregătite din nou, barierele consolidate şi văruite. Cowboy-i învăţaseră să-şi întreţină şeile de piele şi să-şi îngrijească caii, cu ajutorul unui veterinar.

Angie nu fusese niciodată atât de fericită în viaţa ei. Dacă cineva i-ar fi spus înainte că Federico era un bărbat

sensibil şi prevăzător, ea nu ar fi crezut.

Federico a consolat-o când a plâns şi i-a repetat de nenumărate ori că o iubea, că n-o va, răni niciodată şi nu va da voie nimănui s-o rănească.

Ea se uită la ceas şi scoase un oftat profund, era ora două. Nu-l va vedea pe Federico decât la noapte.

La acest gând o apucă tristeţea. Federico n-o iubise noaptea trecută. Obrajii i se îmbujorară la amintirea ultimei dăţi când o iubise cu pasiune.

Fără să-şi dea seama, se trezi în camera ei. Alese un pantalon de lână şi o cămaşă de lână albastră pentru plimbare. Dacă cumva paşii o vor duce spre locul unde muncea Federico, nu va fi decât o pură coincidenţă…

Îşi puse o capă de lână neagră în jurul umerilor şi ieşi. Zăpada aproape se topise şi soarele usca rapid drumurile înmuiate. De mâine, drumul spre Marfa va fi din nou practicabil şi ea se va putea duce la notar.

O apucă pe drumul ce ducea spre dependinţele fermei şi auzi bărbaţi cântând. Vocea lui Federico o recunoscu imediat dintre toate.

Angie dădu colţul după un grajd mare şi se opri brusc. La o barieră, Federico bătea cuie în ritm, abia la câţiva metri de ea. Cântecul se termină în fluierături de entuziasm. Cum îi simţi prezenţa, Federico îşi înălţă capul.

Un zâmbet radios îi lumină deodată faţa. El îşi abandonă ciocanul şi se apropie de ea. Ea se abţinu să nu fugă în întâmpinarea lui.

— Cui datorez această onoare?

— Eu… eu… Federico, cred că nu te-ai supărat.

Tot vorbindu-i, o îndepărtă de locul de muncă.

— Cum aş putea? Sunt încântat că ai venit să-ţi dai seama de progresele noastre. Mâine seară vom termina.

— E grozav, recunoscu ea, zâmbindu-i. N-aş vrea să te întârzii, dar eu… Federico, nu ţi-e frig?

El râse.

— Nu, dar ghicesc că nu asta-i cauza. Tu n-ar trebui să fii afară… îşi aduse imediat aminte de violenţa cu care reacţionase în ajun când o ameninţase c-o va pedepsi şi-şi schimbă imediat atitudinea. Sun fericit că eşti aici! Urmează-mă. El mări pasul. Şi Angie trebui aproape să alerge pentru a nu rămâne în urmă. Ea ghici imediat că el se îndrepta spre boxa goală în care îi văzuse pe Angel cu Diablo pentru prima dată. Faţa lui Federico nu trăda nici cea mai mică emoţie. El împinse uşa şi o invită să intre în mica încăpere plină cu fân şi închise uşa cu grijă în urma lor.

— Ştii ce se întâmplă aici?

— Povesteşte, spuse ea încet.

— Apropie-te!

Cu gesturi tandre, el dădu deoparte capa şi-i aduse faţa la pieptul lui. Când el ridică capul şi-i întâlni privirea, ea se lipi de el şi îi oferi gura.

— Federico, te rog…

El îi sărută buzele şi o culcă în paie. Şi se dezbrăcară cu febrilitate, parcă înfometaţi, cuprinşi de o febră senzuală.

— Federico, Federico… nu înceta Angie să repete.

— Lasă-mă să te iubesc.

Gâtul îi era uscat, ea nu putu răspunde, dar oftă când el îşi potrivi coapsele pe ale ei. El o iubi mult timp, cum n-o iubise niciodată. Cu pasiune şi tandreţe în acelaşi timp.

CAPITOLUL XXXIV

Angie se răsturnă pe perna confortabilă de piele din trăsură. Timpul se încălzise şi un soare încă timid se ridica la orizont. Îşi înfundă bărbia în gulerul de blană de vulpe, gândindu-se la întâlnirea din această dimineaţă…

Ajunsă la Marfa, ea se duse direct la cabinetul notarului familiei McClain.

Se înţeleseseră că Donald Worth o va primi în biroul lui pe care-l ocupa deasupra băncii, la orele unsprezece. Ea îi destăinui imediat intenţia de-a repune Tierra del Sol şi proprietatea pe un singur nume, acela al lui Federico McClain.

Ea va aştepta ca el să redacteze actele, le va semna în faţa martorilor şi va lua o copie.

Angie surâse. În această seară, ea îl va invita pe Federico la un dineu romantic în camera sa şi-i va oferi hârtiile care făceau din el singurul stăpân la Del Sol, în momentul în care va desface şampania.

Era hotărâtă, pe de altă parte, să discute toată noaptea dacă trebuia să-l convingă că el se înşela şi că ea nu era Angel pe care o întâlnise la Paso del Norte. Apoi îl va informa că mariajul pe care-l făcuse cu tatăl său, Barrett, nu s-a consumat niciodată. Şi dacă Federico o Iubea aşa cum pretindea, ei ar putea fi soţ şi soţie peste o săptămână. Şi peste un an, un copil va consacra unirea lor. Îşi puse instinctiv mâna pe burta şi un zâmbet îi lumină faţa. Cine ştie dacă copilul lui Federico nu creştea deja în ea… Oricum, asta era dorinţa ei cea mai fierbinte.

Mai visa încă la această fericire când trăsura se opri la First State Bank din Marfa. Ştiind că notarul o aştepta, Angie împinse uşa băncii şi se îndreptă spre scara care ducea la

etaj.

— Oh, Doamna McClain! striga Randolph Huff recunoscând-o.

— Bună ziua, domnule Huff.

Micuţul om se precipită spre ea cu un aer de conspirator.

— Dacă vreţi să intraţi în biroul meu…

Angie, surprinsă de această invitaţie, vru să decline invitaţia.

— Domnule Huff, mă tem că nu pot.

— Intraţi, intraţi. Înţeleg perfect că discuţia noastră trebuie să rămână confidenţială.

Ghicind că el avea o informaţie confidenţială să-i comunice, ea îşi manifestă chiar nerăbdarea.

— Perfect, dar sunt grăbită. Eu…

— Aşezaţi-vă, o invită el într-un fotoliu adânc.

— E aşa de important ce vreţi să-mi spuneţi?

Acum fu rândul lui Huff să pară surprins.

— Credeam din contră, că Federico…

— Federico?

— Cum? N-a! venit pentru împrumutul lui?

Angie îi privi fără să înţeleagă.

— Ia loc, te rog.

— De unde ţi-a venit această idee?

El zâmbea tot timpul.

— Se poate să mă înşel, dar am crezut că vizita dumneavoastră avea drept scop să-l ajutaţi pe Federico pentru a obţine împrumutul.

— Federico are nevoie de bani?

— Evident. De ce ar fi venit la Marfa? Federico a fost aici cinci minute după sosirea trenului… Şi, natural, nu am dat curs cererii lui, căci, cum ştii de acum, e imposibil săi

împrumut fără… fără…

— Fără autorizaţia mea!

— Exact, aprobă el cu un surâs condescendent. Şi cred că Federico poate să fie foarte convingător când vrea…

— Ce înţelegeţi prin asta, domnule Huff?

— Eu… eu sunt un spirit deschis, crede-mă. Sunteţi văduvă de mai multe luni acum, şi nimeni nu v-a surprins în compania vreunui domn.

Dacă dumneavoastră şi Federico aveţi intenţia să…

— Vreţi să insinuaţi din întâmplare că…

— Nimic, vă asigur, nimic! Faptul este că Federico are nevoie de bani… şi că dumneavoastră sunteţi bogată. În acest caz, se poate ca el…

Angie se ridică brusc, cu faţa roşie.

— Vă înşelaţi, domnule Huff! Eu nu am venit să-l ajut pe Federico McClain să-şi obţină împrumutul, şi chiar dacă astea ar fi fost raţiunile prezenţei mele, nu văd de ce vă interesează, insinuările dumneavoastră sunt insuportabile şi i niciodată nu voi mai călca pragul biroului dumneavoastră. Toţi banii mei vor fi transferaţi la banca d'Alpine şi eu…

Randolph Huff sărise din scaunul lui, cu un aer înnebunit.

— E imposibil! Eu sunt depozitarul averii McClain-ilor de la deschiderea acestei bănci.

El o apucă pe Angie de braţ, dar ea se degajă sec.

— Ei bine, nu vei mai vedea nici cel mai mic cent, domnule Huff.

— Doamnă, vă conjur, o rugă el speriat, eu nu cred că Federico va merge până…

— Federico McClain este într-o situaţie disperată, aminteşte-ţi! El trebuie să forţeze patul mamei sale vitrege pentru a avea bani de buzunar?

Cu un zâmbet, ea îşi ridică poalele fustei, ieşi demn şi se îndreptă spre scara care ducea la cabinetul notarului.

— Domnule Worth, declară ea cu o voce aparent calmă, eu doresc ca toţi banii mei să fie transferaţi la banca d'Alpine înainte de a se însera.

Notarul aprobă.

— Asta-i tot, doamnă McClain?

— Asta e tot.

Prea surprinsă pentru a plânge, Angie se întoarse imediat la fermă. Ce-i spusese Federico acestui infam individ în ziua în care sosise la Marfa? Se lăudase oare în faţa lui de puterea de-a sustrage atâţia bani câţi doreşte de la mama lui vitregă? Cei doi bărbaţi au râs făcând un astfel de plan?

O îndoială oribilă începu s-o tortureze pe tânăra fată. Ce valorau jurămintele sale de dragoste? Discuţia pe care o avusese cu Federico în zori îi reveni brusc în minte. „Pot să te asigur că dorinţele tale cele mai scumpe, ca şi ale mele, vor fi împlinite" îi spusese el ei.

— Nu, Federico, nu, murmură ea cu vocea joasă, nu vei avea niciodată ceea ce doreşti.

O lacrimă i se rostogoli pe obraz.

— Dar nici eu!

Puţin după ora şase, în ziua aceea, uşa de la camera lui Angie se deschise violent sub mâna lui Federico.

— Oh, vântul a început să sufle, şi e frig…

Eî se întrerupse constatând că Angie nici n-a întors capul în direcţia lui. Ea contempla focul; cu ochii în gol şt Federico avu deodată un pre sentiment… Angel?

Ea se roti încet spre el şi-i aruncă o privire de gheaţă.

— Îţi cer să părăseşti imediat proprietatea mea.

El vru să se apropie de ea, dar ea se dădu un pas înapoi.

— Ce se întâmplă?

— Ca şi cum n-ai şti! N-ai venit la Marfa decât pentru un singur motiv, să împrumuţi bani.

— Şi ce dracu'…

— Să nu negi că odată coborât din tren te-ai dus la banca din Marfa pentru a împrumuta bani.

Ochii ei verzi licăreau de manie.

— Efectiv, dar…

— Ştiam! Şi ce e mai rău, e că eu sunt cea de blamat… Cum râzi tu acum de mine!

— Eu nu înţeleg, mărturisi Federico. De ce demersul meu la bancă poate să…

— Nu insista, te rog! Mi-a trebuit timp, dar până la urmă adevărul a apărut…

— Ce adevăr? întrebă el înaintând spre ea.

— Nu mă atinge, îi interzise ea. Nici acum, şi niciodată.

Federico ridică braţele în sus în semn că se predă.

— Da acord, de acord… Dar pentru Dumnezeu, vrei cel puţin să-mi explici cauza supărării tale? Ce-am făcut deci?

— Ţi-am spus, Federico, Farsa s-a terminat. Cum ai terminat banii în Mexic, te-ai întors acasă. Greşesc?

— Nu, eu aveam efectiv nevoie de bani pentru a-mi continua săpăturile.

— Şi ai hotărât cu sânge rece să-mi sustragi bani.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut, replică el furios.

— Eşti chiar mai rău, Federico, Cum i-ai explicat aşa de bine bancherului, îţi era de ajuns să intri în patul meu pentru a obţine ceea ce voiai. Numai că ai fost prea lacom. Când ai înţeles cât te iubeam, ai hotărât că era idiot să cerşeşti un împrumut când puteai obţine mai mult…

Federico căscă ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— Crezi că sunt atât de nemernic?

— Gata, Huff mi-a confirmat că ăsta îţi era planul. Din nefericire pentru tine, el a eşuat şi tu nu vei avea un cent de la mine.

Ea îşi încrucişă braţele pe piept, cu un se victorios.

— Nu-ţi rămâne decât să găseşti o altă văduvă bogată.

La aceste cuvinte, Federico îşi pierdu sângele rece. O prinse de încheieturile mâinii şi o scutură aspru.

— Tu inversezi cam mult rolurile, Angel.

— Taci! urlă ea încercând să se elibereze.

— Nu înainte ca să asculţi şi versiunea mea, căci eu sunt idiotul. La întoarcere, te-am dorit imediat fără să mă mai intereseze trecutul tău. Eram gata să uit. Te iubeam şi nimic nu conta. Această săptămână a fost cea mai frumoasă din viaţa mea şi credeam că bucuria mea e împărtăşită. El o eliberă brusc… Şi unde mai pui că voiam să te iau de so… mulţumesc că mi-ai deschis ochii la timp, Angel.

— Afară!

După ce uşa fu trântită, Angie se prăbuşi plângând.

CAPITOLUL XXXV

Când soarele palid punctă orizontul, Angie era tot la fereastră, privind la teatrul gol al unei lumi dezolante şi deşertul. Era deja în plină noapte; un zgomot de copite o obligase să frece sticla aburită. Ea aproape că-şi zdrobise nasul de geamul umed pentru a zări silueta înaltă şi subţire depărtându-se călare. Nici măcar o dată privirea ei nu s-a oprit pe călăreţul care-l însoţea. Ea n-avea ochi decât pentru cel ce-şi lăsase sombreroul pe faţă, într-un gest familiar.

— Federico, Federico… îl chemase ea în liniştea camerei.

De parcă ar fi auzit-o, e! se ridicase în scări şi se mai întoarse pentru ultima oară în direcţia ei. Apoi a dat pinteni calului şi în curând tenebrele nopţii îl înghiţiră.

Angie deschise brusc pleoapele şi izbucni în plâns. Federico plecase de trei săptămâni deja, în cursul cărora ea sperase nebuneşte că-i poartă copilul.

În ciuda râului pe care i-l făcuse, ea îl mai iubea şi, noapte după noapte, se ruga ca unirea lor să dea roade. Ea ştia acum că nu era nimic. Aceasta era ca şi cum îl pierduse pe Federico a doua oară. Îşi băgă capul în pernă şi plânse cu lacrimi fierbinţi.

Federico luă o ceaşcă de cafea şi puse căniţa metalică pe reşou. Unsprezece bărbaţi cu feţele întunecate erau adunaţi în cabana lui cu pereţii acoperiţi cu carton gudronat. Unsprezece oameni, printre care tânărul José Rodriguez şi Reno Sánchez, ultimul recrutat. Federico se instala pe colţul mesei şi-şi drese glasul.

— E târziu, e frig şi ştiu că vă grăbiţi să ajungeţi la căminele voastre… Privirea îi alunecă pe toate aceste feţe întoarse spre el… Nu voi pierde timpul cu vorbe. Eu sunt

ruinat. Plata pe care o voi face la sfârşitul săptămânii va fi ultima… Un murmur străbătu asistenţa… Sunt dezolat prieteni, dar în aceste condiţii nu am de ales, doar dacă…

— Scuzaţi-mă, îl întrerupse mexicanul cu tâmple grizonante, ridicându-se timid. Senior Federico, noi ştiam că nu mai ai bani… Federico ascultă în linişte pe minerul care explica pe jumătate în engleză pe jumătate în spaniolă că toţi bărbaţii acceptaseră să continue voluntar câtva timp. De când munceau la mina din Last Madre, ei reuşiseră să pună ceva bani deoparte, pe care erau de acord să-i împrumute. Federico îi va rambursa imediat ce va fi găsit aur.

Din capul locului, Federico refuză, dar ei insistară atâta, că el trebui să cedeze.

— Foarte bine, foarte bine, amigos. Cuvintele lui fură aplaudate… Eu accept oferta voastră, cu o condiţie. Cu banii voştri, voi puteţi deveni toţi acţionari la mină.

Se ridicară murmure printre rânduri.

— Doar cu această condiţie! repetă Federico, ridicând tonul pentru a acoperi gălăgia.

Ei acceptară bucuroşi şi într-o jumătate de oră le explică ce vor primi pentru participarea lor. Câţiva mineri nu înţeleseră totul, dar aveau o încredere oarbă în tânărul patron. Unul câte unul, se retraseră şi curând, nu rămaseră decât tânărul José cu Reno.

— Într-o zi, vom fi bogaţi, Federico? întrebă José plin de speranţă.

— Eu sper. Şi dacă vrei să te însori cu Rosalinda, îţi vor trebui mulţi bani.

— Ah, da! Dar ea a promis să mă iubească şi dacă sunt sărac, adăugă el cu mândrie. Ea mă consideră bărbat.

— Şi nu greşeşte, José, ea nu greşeşte. Aleargă repede s-o întâlneşti.

— Da, Federico. Sărutările ei încălzesc nopţile reci.

Izbucniră toţi trei în râs, apoi, odată adolescentul plecat, Federico căscă şi începu să-şi descheie cămaşa.

— Reno, solidaritatea minerilor m-a emoţionat. Dacă cel puţin aş fi la înălţimea speranţelor lor…

— Noi vom găsi aur, nu te nelinişti, dar uită puţin mina şi hai să coborâm în sat.

— Prefer să mă culc, replică Federico trecând în camera alăturată. Reno l-a urmat.

— E mult timp de când reacţionezi aşa, Federico. Nu poţi continua astfel.

— Scuteşte-mă de discursurile tale, te rog! Tu nu eşti nici îngerul meu păzitor, nici…

— Eu sunt prietenul tău, i-o tăie Reno pe un ton ferm, şi ştiu că eşti nefericit pentru că o iubeşti pe An…

— Să nu mai pronunţi niciodată numele ei în faţa mea. Voi, mexicanii, nu trăiţi decât pentru iubire!

— Se poate, Federico, se poate… Dar eu îmi amintesc mereu de soţia mea Tereza cu emoţie. Nimic nu-i mai frumos decât să te trezeşti alături de cea pe care o iubeşti.

— Dacă ar fi adevărat, aş fi ştiut, amigo, răspunse Federico fugind de privirea prietenului său.

Rămas singur, Federico termină să se dezbrace cu un aer visător. Dimineaţa îşi amintea mereu de Angel. Îi mai simţea pe obraz respiraţia, parfumul…

Reno avea dreptate. Nimic nu era mai frumos decât să te trezeşti alături de cea pe care o iubeşti.

Iarna lui 1887 trebuia să rămână în anale precum cea mai friguroasă din Texas. Furtuni de vânt îngheţat măturau ţara.

Del Sol nu fu cruţată. Animalele erau atât de îngheţate

că nu aveau putere să ajungă la adăposturi.

Angie măsura în lung şi-n lat camera ei. Se simţea singură, abandonată de toţi.

Emily şi Dolores n-o iertau că-l gonise pe Federico. Sigur, ele o tratau cu respect, dar tristeţea li se citea pe faţă.

Când mătuşa Emily o interogase după plecarea lui Federico, Angie n-a putut fi prea convingătoare.

— Dar, dar vă iubiţi!

— Îl iubeam pe Federico, rectifică ea, dar el nu voia decât banii mei.

— Ţi-a cerut el bani vreodată, Angie?

— Nu, bineînţeles că nu, dar… ca să-ţi spun adevărul, nepotul tău nu s-a topit de dragoste decât pentru a-mi lua înapoi Tierra del Sol. Dacă vrei, vom discuta mai târziu. Am o oribilă migrenă.

Nu, îşi mărturisi ea, n-am convins-o pe domnişoara Emily, şi mai puţin pe Dolores. Scurta trecere a lui Federico la Del Sol încântase pe toată lumea.

De mai multe ori, Angie constatase că administratorul o asculta cu un aer distrat. La fel şi ceilalţi văcari. În fiecare zi mureau vite din lipsă de apă şi hrană. Cu toate că n-avea de vezi, îi bănuia pe bărbaţii însărcinaţi cu aprovizionarea animalelor că rămâneau în cabanele lor în loc să spargă gheaţa adăpătoarelor şi să umple ieslele cu hrană.

Angie oftă sub greutatea responsabilităţile dar, neavând pe nimeni să-i ceară sfatul, ea hotărî să se înarmeze cu curaj şi să reia ranch-ul în mână.

Câteva minute mai târziu, însoţită de administratorul îmbufnat, ea plecă spre cabana cea mai apropiată, călare.

Aşa cum se aştepta, văcarii mormăiră violent când ea împinse cu putere uşa cabanei. Unul din doi încă era în cuşeta lui, chiar dacă era aproape ora unsprezece, alţii nu

erau încă spălaţi, raşi, contemplau focul cu câte o sticlă de whisky în mână.

— Aveţi o jumătate de oră ca să vă apucaţi de treabă. Dacă la ora fixată nu sunteţi în şa, voi considera că este ultima voastră zi la Del Sol.

Ei îşi cerură scuze, dar Angie refuză să le asculte explicaţiile. Ea părăsi cabana imediat, se urcă în şa şi-şi continuă turneul, urmată de administratorul din ce în ce mai plouat.

Pretutindeni o aştepta acelaşi spectacol. Excedată de a-i vedea pe oameni atât de puţin interesaţi de vitele care mureau, ea luă obiceiul să se scoale devreme în fiecare dimineaţă şi să supravegheze personal ca vitele să fie îngrijite.

Fără a-şi da seama, ea îşi atrase astfel respectul tuturor. Chiar şi cei mai vechi se mirau văzând-o pe această tânără bravând intemperiile şi informându-i că era hotărâtă de a-şi conduce ferma, cu sau fără ei.

În faţa acestei tării de caracter, niciunul nu se îndoi că, epuizată de cavalcadele lungi şi de eforturile pe care le depunea, Angie se culca devreme pentru a plânge pe săturate.

Singură, se expunea eşecului şi risca să piardă toată averea McClainilor. Când, învinsă de oboseală, ea închidea ochii în sfârşit, Federico era acela pe care-i chema în ajutor.

Zilele se scurgeau, monotone. Angie hotărî într-o dimineaţă că nu mai poate să continue aşa. Ea o sună pe Dolores şi îi aruncă un zâmbet recunoscător când aceasta intră în cameră, cu un platou greu.

— Dolores, vrei să-mi faci bagajele? Am intenţia să petrec câteva zile la San Antonio.

— Da, seniora. Cu plăcere… şi sper că acest sejur o

să-ţi facă bine. Eşti palidă. Munceşti prea mult…

— Ultima dată când am mers la San Antonio, ai pretins că eram frivolă, leneşă, îşi aminti Angie.

— Seniora, se scuză Dolores, tare doresc să fii fericită.

— Dar sunt, Dolores, sunt, minţi Angie fără să îndrăznească să ridice ochii la mexicancă.

CAPITOLUL XXXVI

Foarte repede, Angie se plictisi la San Antonio. Temându-se de rigorile iernii, Emily refuzase s-o însoţească şi Angie insistă ca Dolores să-i ţină companie.

Într-o seară rece, Angie îşi măsura nervoasă apartamentul luxos. Toată ziua se gândise la Federico. Îşi strânse poalele halatului din mătase albastră în jurul umerilor.

— Cum de-am putut să-l iubesc? îşi reproşa ea cu voce tare. Probabil mi-am pierdut capul. Federico e fără scrupule ca şi tatăl lui.

La amintirea nopţii de nuntă, o apucă greaţa şi se duse în baia caldă şi-şi frecă corpul cu săpun de iasomie ca şi cum ar fi trebuit să scoată o murdărie invizibilă.

O oră mai târziu, înfăşurată într-o capă lungă de hermină, ea cobora din trăsura pe care o închinase şi suna la uşa uneia dintre cele mai frumoase locuinţe din San Antonio. Un servitor stilat îi luă de îndată blana atunci când stăpâna casei, o femeie primitoare, cu părul alb, se grăbi s-o întâmpine cu efuziune.

— Draga mea Angie, nu te-aş fi iertat dacă n-ai fi venit!

Beatrice Brown era mândră de titlul de-a fi cea mai minunată gazdă, din San Antonio.

Toată viaţa muncise pentru a ajunge la o poziţie socială şi mondenă privilegiată.

— Iartă-mi întârzierea, Beatrice…

— Eu sunt atât de fericită de prezenţa ta…

Ea se aplecă spre Angie şi murmură cu un aer conspirator:

— Vezi, oaspetele meu de onoare din această seară este un văduv din Mexic.

Beatrice Brown zâmbi măsurând încăperea cu o privire.

— Toate aceste femei spera că la voi aşeza alături de acest seducător don Miguel Galindo, dar ghiceşte…

Surprinsă, Angie exclamă:

— Îmi acorzi privilegiul ăsta?

— Exact! confirmă Beatrice cu un zâmbet radios.

— Eu sunt flatată, sincer, minţi Angie, şi sper să nu-l decepţionez pe oaspetele tău.

Dar când Angie se aşează graţios pe scaunul pe care i-l indică frumosul mexican cu un aer aristocratic, ea deja regretă că Beatrice nu i-a rezervat alt loc. Nu pentru că don Miguel Galindo ar fi fost dezagreabil, din contră. Acest bărbat de aproximativ cincizeci şi cinci de ani era subţire şi elegant şi trăsăturile lui fine erau de o mare frumuseţe.

Contrar oricărei aşteptări, vocea lui i se păru familiară lui Angie şi ea crezu că descifrează în strălucirea privirii ceva deosebit când se prezentă sub numele de doamna Barrett McClain.

— Îl cunoaşteţi cumva pe McClain?

— Nu, doamnă, răspunse politicos don Miguel Galindo înainte de-a schimba subiectul.

În timpul mesei, Angie îl ascultă cu atenţie. Acest seducător latino-american trezea în ea vagi amintiri. Dar unde a mai văzut ea acest nas drept, această privire voalată, această gură generoasă şi această bărbie voluntară?

Brusc, adevărul i se impuse. O făcea să se gândească la Federico.

— Nu te simţi bine, draga mea? întrebă don Miguel văzând-o roşind.

— Căldura… se scuză ea.

— Dacă-mi permiţi, îi propuse el ajutând-o să se

ridice.

Zeci de ochi se fixară pe ei când se îndreptau spre unul din sale inele private. i

— Aerul era înăbuşitor în încăperea aceea, explică don Miguel

El îşi deschise gulerul de la cămaşă.

— Cu permisiunea dumneavoastră, seniora… Sigur te simţi mai bine? întrebă don Miguel uimit de stupefacţia tinerei femei.

Mută, Angie contempla bijuteria grea de aur, reprezentând un soare cu raze, care-i împodobea gâtul. Era aceiaşi pandantiv ca ce! arborat de Kathryn McClain în portretul suspendat deasupra şemineului de marmura de la Del Sol.

Totul deveni clar, subit. Acest seducător mexican fusese amantul lui Kathryn York McClain şi el era tatăl lui Federico.

— Don Miguel, ai fost vreodată la Marfa, în Texas?

— N-am avut niciodată plăcerea asta, răspunse el cu un aer ezitant, dar Angie nu se descurajă.

— Şi… scuză-mi indiscreţia, dar unde ai găsit această bijuterie încântătoare?

Privirea lui don Miguel se îmblânzi misterios.

— Nu am găsit-o, seniora. Mi-a fost oferită de o prietenă tandră şi dragă…

— Era…? – Această femeie nu mai trăieşte! De mult timp… Nu… După cum probabil ştii, sunt văduv.

El se ridică de pe sofaua pe care stătea şi-şi închise cămaşa.

— Dacă doreşti, îţi propun să-i întâlnim pe ceilalţi la cafea.

Subiectul era închis. Ea îi acceptă mâna pe care i-o

întindea şi-l întrebă cu un surâs:

— Rămâneţi mai mult timp la San Antonio?

— Scumpă seniora, plec mâine în Mexic unde rea aşteaptă afacerile…

— Am fost încântată să vă cunosc, domnule.

— Plăcerea a fost de partea mea, seniora McClain.

În aceeaşi seară, Angie se hotărî să-şi grăbească reîntoarcerea la Del Sol. Se grăbea să-i pună unele întrebări domnişoarei Emily.

Emily York îşi şterse febril ochii, luând apărarea surorii sale.

— Kathryn n-a făcut nimic! Nici măcar cu don Miguel Galindo. Noi am fost în Mexic, unde aveam prieteni de mult timp. Barrett refuzase să ne însoţească. Mărturisesc că sora mea o fost uşurată… şi eu de asemenea, adăugă ea după o scurtă ezitare. Am petrecut un excelent sejur. În cursul unei serbări organizate de prietenii noştri, Kathryn l-a întâlnit pe don Miguel Galindo. Ei fură imediat atraşi unul de celălalt, în ciuda situaţiei lor. Kathryn era măritată cu Barrett şi don Miguel avea o iubită fermecătoare, dar puţin sociabilă şi deseori bolnavă. Don Miguel şi sora mea deveniră amanţi şi înainte ca noi să părăsim Mexicul, Kathryn îi purta copilul. Asta a fost. O tristă poveste de dragoste, ca multe altele…

Emily avu un oftat de neputinţă.

— Kathryn nu avea de ales! Ea a pretins că copilul era al lui Barrett, cu toate că acesta îşi manifesta îndoiala deseori. Din acest motiv a fost atât de rece Barrett faţă de Federico.

— Şi… Şi Federico? insistă Angie. Ştie adevărul?

— Nu… îl ştii pe Federico. Ar fi fost capabil să-i arunce povestea în faţă lui Barrett.

— Şi don Miguel?

— Aici e drama, răspunse Emily, mototolindu-şi batista. Don Miguel Galindo n-a avut niciodată copii de la nevasta lui, căci după câteva săptămâni după mariajul lor, ea a fost victima unui grav accident. Ea era incapabilă să… Emily avu un zâmbet trist… El n-a ştiut niciodată. Şi totuşi, ar fi fost un excelent tată pentru Federico. Ce zici, nu ţi s-a părut că seamănă?

— Mult, recunoscu Angie, şi e mare păcat că nu se cunosc… Dar poate nu-i prea târziu.

— Mi-am pus deseori întrebarea, dar…

— Barrett McClain nu l-a iubit niciodată pe Federico şi cred că Federico ar fi fericit să afle că nu-i fiul lui.

Iarna se apropia de sfârşit, aducând acea tristeţe de anotimp care agonizează.

Angie conducea Del Sol cu o mână fermă, dar cu o inimă din ce în ce mai grea.

Ziua măsura domeniul, noaptea se gândea la Federico. Ea era fericită de a şti că nu era fiul lui Barrett.

Poate, moştenea câteva calităţi de la don Miguel? Ea se străduia să-i analizeze comportamentul cu obiectivitate şi se întreba cu toată sinceritatea dacă ea a avut dreptate. Totuşi, ezita să-i scrie.

Cu luna aprilie, apărură primele zile calde, cu dimineţi senine de primăvară.

În ziua aceea, Angie se trezi cu un bizar presentiment. Ea se îmbrăcă în grabă şi alergă la boxa lui Angel. Înainte de a alunge la uşă, ea auzi voci bărbăteşti, punctate de încurajări.

— Ah, seniora Angie! o salută Roberto Luna. Angel a făcut un mânz magnific. Priveşte!

Emoţionată, se întoarse spre ghemotocul negru care încerca să se ridice, clătinându-se.

— Angel, Diablo va fi mândru de tine şi de mânzul lui, murmură ea mângâindu-i grumazul.

— Cum îl numiţi pe micuţ, seniora? întrebă Roberto.

— Desnte! răspunse ea fără ezitare.

CAPITOLUL XXXVII

Amintirea lui Federico n-o mai părăsea pe Angie, Ea n-o încetat niciodată să se gândea sec Io el de când plecase şi-i regreta şi mai mult absenţa de când aflase că nu este fiul lui Barrett McClain.

Ea îl gonise pe Federico, îşi va petrece oare restul vieţii visând la cele câteva momente de fericire cunoscută în braţele acestui bărbat pe care ea-i judecase greşit?

Comisese c-a ireparabila greşeală de a-l îndepărta pe cel pe care îl iubea atât de mult?

De la jumătatea lunii mal, păşunile sufereau deja, după rigorile iernii, de secetă. În fiecare zi se spera să plouă. Un cer albastru, lipsit de nori şi un aer uscat şi cald… Puţurile începură să sece progresiv şi Angie începu să se neliniştească, la fel ca toţi fermierii din regiune.

Într-o dimineaţă caldă de mai, ea se aplecase peste registrele de socoteli, când Dolores pătrunse în bibliotecă cu poşta sosită în mână.

— Ar trebui să te odihneşti, Angie…

Ea îi turna un pahar mare de limonada, în timp ce Angie parcurgea un teanc de scrisori. Un plic mic, albastru şi parfumat, îi atrase atenţia; era marcat la Paso del Norte. Ea îl deschise cu un cuţit de argint. Dolores se nelinişti.

— Ai nevoie de ceva?

— Nu, mulţumesc, răspunse ea amabil.

Aşteptă să iasă servitoarea pentru a citi semnătura expeditorului. Deodată, ea începu să tremure şi vărsă limonada pe covor. Scrisul era fin, dar perfect lizibil.

„Sora ta geamănă.

Angel”.

Reno Sánchez înţelese, de cum îl văzu pe Federico, cu

pieptul gol, alergând ca un nebun în întâmpinarea sa. Nu mai avu nicio îndoială când prietenul său îl luă în braţe. Minerii puseseră jos târnăcoapele şi schimbară priviri întrebătoare înainte de a se strânge în jurul patronului lor.

— Suntem, în sfârşit, bogaţi?

— Da, amigo, da! răspunse Federico izbucnind în râs. Suntem bogaţi!

Federico descoperise un important filon de aur în mina de la Last Madre. Şi era convins că acesta se prelungea în măruntaiele muntelui.

Dar nu numai Federico şi Reno erau bogaţi.

Cei zece mineri credincioşi care-şi plasaseră economiile în afacere dispuneau acum de mulţi bani, cum n-ar fi sperat vreodată.

În seara aceea toţi aşteptară cu nerăbdare ca Federico să revină de la Chihuahua cu fragmentele de aur. Expertul confirmase speranţele lui Federico. Last Madre avea unul din cele mai bogate filoane de aur descoperite până acum în Mexic.

Se serba evenimentul. Federico îi trată cu mâncăruri picante stropite cu madina. Se dansă până dimineaţa.

Şi totuşi… în zori, doar el putu ajunge singur la cabana lui. Privi răsăritul şi se gândi că şi la Tierra del Sol răsărea acelaşi soare. Un sentiment de solitudine puse stăpânire pe el. Prietenii nu îi umpluseră golul din inimă. Se dezbrăcă, hotărât să n-o lase pe Angie să-i tulbure sufletul.

— Sunt bogat! Imens de bogat! îşi spuse el de mai multe ori cu voce tare. Apoi căzu într-un somn greu şi agitat.

Angie luă primul tren pentru Paso del Norte. Sosi aici la sfârşitul după-amiezii şi închirie o trăsură care s-o ducă la adresa menţionată. Trăsura se opri în faţa unei imense case în stil victorian. Ea bătu la uşă.

Când uşa grea se deschise, Angie rămase câteva secunde mută în faţa femeii blonde, cu o voce blândă şi melodioasa, care se uită la ea cu nişte ochi de smarald. Împreună, ele se aruncară una în braţele celeilalte. Se regăseau fără să se fi văzut vreodată.

Odată efuziunile terminate, Angel răspunse la toate întrebările gemenei sale, înainte de-a pune şi ea întrebări la rândul ei. Angel era puţin mai plină şi mai voluptuoasă, decât sora sa.

Râsul îi era comunicativ şi din prima clipă avură impresia că n-au fost niciodată despărţite în cursul celor nouăsprezece ani de viaţă.

Angel îi explică că-i văzuse poza de la călătorie în ziar, şi c-ar fi trebuit să-i scrie, dar a renunţat, la ideea că Angie nu va vrea să ştie de o soră care era departe de-a fi o doamnă.

— De ce ţi-ai schimbat părerea? întrebă Angie.

— Mă voi căsători, anunţă Angel, cu inima bătându-i.

— Dar e minunat! Cum… Vreau să spun…

— Am atâtea să-ţi spun! L-am întâlnit pe tânărul meu logodnic în locul unde lucrez. Eu… eu am avut întotdeauna slăbiciune pentru englezi, şi Reggie s-a arătat posesiv de la început.

Angel începu să râdă şi-i povesti de îndată surorii el:

— În ziua în care am înţeles că-l iubeam, urcam în camera mea cu un tânăr client. Un bărbat de-o frumuseţe uimitoare… Deci eu îl duceam pe client în camera mea, când…

— Cum se numea? i-o tăie Angie, ţinându-şi respiraţia.

— Ţi-am spus, Reggie. Reginald Hords III. Coboară dintr-o veche familie…

— Nu logodnicul tău… Clientul?

— Ai; se numea Federico. Îl chema Federico şi-ţi jur că… Angie? Ce se întâmplă?

Deodată ai devenit palidă. Vrei să bei ceva?

— Nu, continuă, le rog. Îţi voi explica, după.

Ange îi povesti surorii ei ce se întâmplase în noaptea aceea. Când termină, Angie izbucni în râs şi-şi îmbrăţişă geamăna cu efuziune. Când se despărţiră, cu lacrimi în ochi, ele tot nu ştiau prea multe una despre cealaltă. Angie îi promise să vină în Anglia s-o vadă.

Ange adaugă:

— Pariem că eu sunt cea mai mare dintre noi două? oricare ar fi, te somez să m-asculţi. Angie îi promise cu un surâs… N-avem prea mult timp, începu ea orutându-l pe vizitiul nerăbdător. Adevărul este că-l iubeşti pe Federico McClain, du-te şi povesteşte-i despre mine. Angie, nimeni nu e nici bun, nici rău, după umila mea părere. Federico merită dragostea ta. Te-a confundat cu mine şi totuşi te-a iubit.

— Îţi voi scrie de cum mă întorc, promise Angie.

— Şi nu-ţi menaja eforturile. Telegrafiază-i şi urmăreşte-l până se reîntoarce… La dracu' cu banii! Tu singură recunoşti că nu ţi-a cerut niciodată. Dă-i o şansă. Şi aminteşte-ţi! Bătrânul tău bărbat Barret McClain, nu era tatăl lui.

Angie roşi, dar recunoscu adevărul.

— Angel, nu exista bărbat mai fermecător ca Federico. Încep să gândesc ca tine.

— Dar asta nu-i de gândit, glumi Angel, luând-o în braţe.

— N-o să-ţi mulţumesc niciodată destul, Angel. Tu…

— Rowena, o corectă ea.

— Rowena?

— Adevăratul meu nume este Rowena Pearl Webster.

Angie izbucni în râs.

— Îţi promit să păstrez secretul.

— Sper pentru tine! o ameninţă ea cu drăgălăşenie. Pot să contez pe tine pentru Federico?

Ea dădu din cap şi-şi îmbrăţişa geamăna înainte de a-şi lua rămas bun de la ea.

— Tu pleci în Europa în iulie?

— Pe 20, foarte exact. Reggie mă va aştepta la Londra. El a plecat mai devreme pentru a avea timp să găsească o casă frumoasă. E foarte bogat, ştii? Dacă nu mă opreşti, ţi-aş putea vorbi despre el toată noaptea îl iubesc atâta…

— Eu de asemenea, te iubesc răspunse Angie, îmbrăţişând-o pe sora ei o ultimă dată.

CAPITOLUL XXXVIII

Federico termina de înnodat cravata de mătase neagră când Reno pătrunse brusc în cameră.

— Amigo, eu sunt aproape gata. Îţi promit că într-o oră vom fi la biserică.

— Ce se mai întâmplă, Reno? Ai un aer fericit de parcă tu te-ai însura! Reno alergă spre e! cu un plic lila în mână.

— E de la Angie! explică el. Deschide!

— Mai târziu, zise Federico punându-l pe pat.

Zâmbetul lui Reno dispăru.

— Eşti cel mai idiot gringo pe care l-am cunoscut vreodată.

— Am fost, Reno, am fost… îl corectă rece Federico. Acum hai să asistăm la cununia lui José cu Rosalinda.

După serbare, Federico ajunse în modesta sa cabană. Îşi aduse aminte de frumoasa doña Magdelina Torres şi presimţi că în curând va lua drumul bisericii Sfânta Trinitate pentru a asista la cununia lui Reno cu încântătoarea văduvă.

Aruncându-şi vestonul pe pat, dădu cu ochii de plicul lila. El îl privi cu neîncredere, descheindu-şi cămaşa. Ezită să-l deschidă. Şi-o imagina pe Angie aplecată pe scrisoare, cu părul bogat căzându-i pe umeri.

Cum plicul îi ardea degetele, îl aruncă în scrumieră şi aprinse un chibrit. Hârtia parfumată se aprinse imediat.

— Nu, strigă el trăgând plicul din flăcări. Prea târziu! Secretele lui Angie fuseseră transformate în scrum.

În fiecare zi, Angie aştepta curierul cu nerăbdare. Dar zilele se succedară, apoi săptămânile, până când ea acceptă că Federico nu-i va răspunde. Luna iulie nu aduse ploaia dorită. Del Sol era din nou v>cum secetei.

În fiecare dimineaţă, protejată de o pălărie de pai cu

boruri largi, Angie parcurgea domeniul în compania administratorului, pentru a evalua pagubele. Vitele extenuate zăceau pe câmp, multe mureau.

Într-una din aceste penibile plimbări ea înţelese că acest pământ era o parte din ea însăşi. Avea sentimentul că-i sacrificată deşertului, şi totuşi, pentru nimic în lume, n-ar fi renunţat la acest domeniu. Era gata să se bată cu soarele pentru a-şi păstra acest colţ de pământ până în ultima ei zi!

Federico o îmbrăţişă pe mireasă înainte de a se întoarce spre Reno.

— Felicitări, amigo! îţi doresc fericire…

— Mulţumesc, Federico, răspunse Reno, radios. Eşti de acord să păstrezi fetele în seara asta?

— Cu plăcere! confirmă Federico. Meriţi o noapte de nuntă demnă de tine. Nu-i aşa, copii?

— Da, strigară două puştoaice în cor. Seara asta, vom dormi la Federico.

— Şi să fiţi cuminţi, le recomandă noua doamnă Sánchez.

În mai puţin de o săptămână, Reno, Magdelina şi cele trei fete erau la picnic pe terenul unde în curând se va ridica noua lor casă, când un zgomot de copite le atrase atenţia.

Federico coborî de pe cal:

— Am venit să-mi iau rămas bun, spuse el strângându-şi nervos sombreroul între degete.

— Nu, nu te vom lăsa să pleci, începu Magdelina Sánchez.

— Amigo, întoarce-te, zise Reno.

— Nu ştiu. Simt nevoia să schimb aerul. Mă voi opri, desigur, la Paso del Norte. Apoi, cine ştie? Şi se despărţiră.

Obosit, Federico ajunse la Paso del Norte în plină după-amiază. Strada era goală. Uneori, o umbră apărea,

trecând grăbită să scape de caniculă.

Pe stradă, o femeie blondă ieşea din hotelul Pherson, Ridicându-şi umbrela de tafta roz, ea îl fixa pe cavaler.

Tânărul strigă:

— Angel!

CAPITOLUL XXXIX

Federico se instala în fotoliul desemnat de Angel şi arunca surprins o privire în cameră.

— Ai noroc, Federico McClain! O zi mai târziu, nu m-ai fi găsit!

Angel se amuza de confuzia care se citea în privirea interlocutorului său.

— Rămâi unde eşti! îi ceru ea. Vreau să-ţi arăt ceva.

Se întoarse întinzându-i o fotografie.

— Ia-o!

Două femei blonde, gemene probabil – doar dacă poza nu era făcută în oglindă – îşi zâmbeau.

El cercetă îndelung fotografia, fără o vorbă.

— Dumnezeul meu… este… voi sunteţi…

Fotografia era făcută în ziua în care Angie o vizitase pe sora ei geamănă.

Zâmbetul lui Federico se accentuă.

— Angel… Dacă ai şti ce idiot am fost…

— Cel mai mare pe care pământul l-a purtat vreodată. Şi cu încăpăţânarea ta, ai rupt inima surorii mele.

— Dacă aş putea să şterg trecutul, oftă el.

Angie îl încurajă cu un surâs.

— Asta e imposibil, dar încă nu e totul pierdut, eu nu ştiu ce s-a întâmplat între tine şi sora mea. Ştiu doar că Angie te va iubi mereu.

Federico roşi involuntar.

— Desigur, nu ştii cum.

— Nu pe mine trebuie să mă convingi, şi dacă Angie n-a avut curajul să-ţi destăinuie totul; crede-mă că eu nu dau înapoi. Ea îşi netezi fusta pe şolduri şi, pentru prima dată, Federico observă că era uşor mai rotundă decât cea pe care

o iubise atât de tandru la Del Sol. Şi vocea era mai groasă. Lui Angel îi lipsea misterul.

— Acum, te rog să mă asculţi. Angel i-a vorbit o jumătate de oră fără întrerupere. La capătul minutelor, sentimentul lui de culpabilitate îi copleşi. Şi când Angel îi mai spuse că el o făcuse pe Angie femeie, fu şi mai încurcat. Şi plânse încet când Angel îi dezvălui că Barrett McClain nu obţinuse nimic de la sora ei.

— Dar ce faci, plângi, Federico? Totuşi mai am un lucru să-ţi spun. Dragul meu cumnat, eşti pe jumătate, mexican, se pare că încântătoarea şi curajoasa ta mamă a avut o legătură cu un aristocrat din Mexic… Acesta este tatăl tău…

Atunci Federico explodă de bucurie la ideea că nu era fiul unui om pe care nu-l respectase niciodată, pe care îl considera ipocrit, pe care-l ştia crud, şi care nu-i arătase niciodată nici cea mai mică afecţiune.

Angie se trezi în zori sub acelaşi cer senin, fără speranţa de ploaie.

Dar pe la mijlocul dimineţii, nori uşori îşi făcură apariţia pe cer. La prânz, când se întoarse la Del Sol, ei formau deja nişte fuioare lungi. Dacă în sfârşit ei ploua! După dejun, norii se înnegriseră. Ea îngenunche lângă fereastră şi începu să se roage.

În sfârşit, după-amiază începu să tune. Ea scoase un suspin de uşurare. Norii deveneau ameninţători.

Primul fulger apăru în timpul cinei. Poate în noaptea asta seceta va lua sfârşit. Se scufundă într-o baie odihnitoare. Pentru prima dată, avu chef să poarte halatul pe care şi-l cumpărase ultima dată la San Antonio.

Despăturindu-l, căzu cutia muzicală pe care Federico i-o dăruise când o iubise prima dată. Ridicând capacul,

notele muzicale inundară liniştea. Întredeschise uşa dinspre curte. Ascultă furtuna care se apropia ca o imensă hoardă de cai sălbatici.

Federico luase primul tren. Angie îi ocupa toate gândurile. Revelaţiile surorii ei îl metamorfozaseră. Nu se gândea decât la noaptea primei lor iubiri. Ce stupid a fost! îşi mai amintea de lacrimile ei şi faptul că el n-a vrut să admită adevărul.

Dar cum să ştergi trecutul? Ruşinea? Prostia omenească… Odată sosit la Del Sol, îi va cere iertare lui Angie şi o va implora să-i mai acorde o şansă. Iertat, se va purta ca un gentleman. Dacă ar cere viaţa lui ca să-l ierte, i-o va da.

Willie, conductorul, ciocăni în geam pentru a-l avertiza că în douăzeci de minute vor fi la Marfa.

Acum observă şi norii agăţaţi de munţi.

Un fulger brăzdă cerul negru. La lumina lui, ranch-ul îi apăru ca în plină zi. Federico scoase un oftat de uşurare. Era din nou acasă.

Furtuna începu. Federico încredinţa calul unui văcar şi o luă spre hacienda. Scoase o ţigară şi fumă.

Cât timp stătuse în curte imobil? Ce importanţă avea? Hotărârea era luată: „Să aşteptăm soarele”.

CAPITOLUL XL

O furtună violentă mătura curtea. Uşile grele de la camera lui Angie se deschiseră brusc.

O umbră în ploaie, apăru în curte. Era un bărbat! Speriată, Angie vru să strige.

— Federico!

Un sombrero prăfuit îi ascundea forţa. Angie se ridică şi veni în întâmpinarea lui.

Se priviră. El întinse mâna spre ea, iar ea nu se retrase. El îşi uită hotărârea de a aştepta. O luă în braţe şi-i scoase halatul. Odată goală, femeia ridică spre el ochii. Ploaio o acoperea cu o prospeţime binefăcătoare.

— Am atâtea să-ţi spun… murmură el.

— Mai târziu, Federico, mai târziu, răspunse Angie trecându-şi braţele în jurul gâtului lui.

Primul lor sărut sub ploaia violentă, semăna cu furtunile din deşert. Hainele lui Federico iritau pielea goală şi fragilă a tinerei femei.

— Te iubesc, Angie, te iubesc! Sunt dezolat pentru…

Şi cuplul se legăna în vânt sub ardoarea sărutărilor.

— Dezbracă-te, îi ceru Angie bărbatului care o strângea în braţe.

— Te voi iubi, murmură el şi un fulger violent lumină curtea.

Acesta nu era decât începutul…

Tunetul cutremură pereţii, arborii se aplecau, munţii se zguduiau.

Frisoanele trupurilor lor care se tăvăleau pe pământul ud rechemau la viaţă crăpăturile uscate ale pământului sălbatic, acum îmblânzit de furtună. Ploaia lua în posesie pământul.

Această formidabilă eliberare, această ovaţie a naturii, trebuia să aibă şi o raţiune secretă… Era cea a unui cuplu, gol şi înlănţuit în ploaie, care îi mulţumea naturii pentru fericirea dăruită.

SFÂRŞIT